

העולם הזה

מה חוקרת המיטרה

**הימורים
בלאס-וגאס**

**טובות-הנאה
לבני-המישפחה**

**עיסקות
מקרקעין**

פרשת ידליו

תרגיל בניתוח יצירה בת־זמננו

רוח הדומים לאלה של הקולראבי. חשו-בים במיוחד לעניין זה, הם מכשירי הבהייה והטרטור המתוחכמים השול-חים גלי-קול וגלי-אור אל אברי הקליטה המנוונים של שוכן המקום. ייתכן כי

אורח-חייו של בן-השט האנאלפאבתי-אלקטרוני המתגורר בחדר הדומה למודל זה. אם להסתמך על המערכות המורכבות של מכשירי ההחייאה הרוחנית, יוכל החוקר הנבון להקיש על קיומם של חי-י

תמונה בתוך מגאזין-נשים נודע, עיצוב-לדוגמה של חדר-מגורים בדירה סטנדרטית. עיצוב העשוי בניקיון האסתטי ה-אופייני למודלים, פרי תכנונם של עורכת מודר-הריהוט ואדריכל-פנים.

חדר-המגורים (שחלק ממנו נראה ב-גלופה) מכיל את חפצי המגורים הבאים: מכשיר-טלוויזיה, פטיפון, טיוגר, אמפלי-פיר, שלושה תחריטים, רישום, הדפס-משי, אקוואריום בצניצות, שני בקבוקים דקורטיביים, מאפרה, מטפס טרופי, באר-למשקאות, שני רמקולים, כריות, שטיח, לוח ש-ש-ש, תקליטים. כמו-כן מצויים חפצים ציבעוניים אחרים שיכנונו לעיל: "דמויי-ספרים".

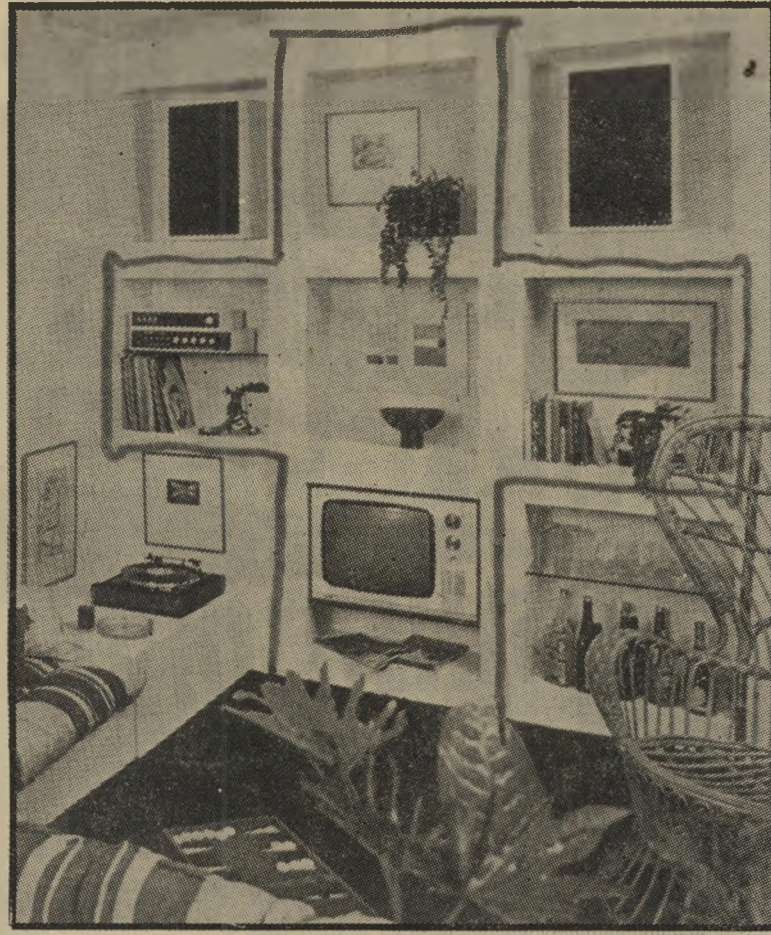
מן התמונה הזו יכול האנתרופולוג המצוי להסיק כמה מסקנות-יסוד אודות

קפיקא מדגמן דיאודוראנט

וויליאם שקספיר, הסופר והמחזאי, כתב את מקבת במכונת-כתיבה של אולי-בטי. דוסטויבסקי, העיתונאי ואיש-החברה, תיקתק את האחים קאראמאזוב בהרמס-בייבי, מכונת היוקרה. תומאס מאן העדיף וויסקי ג'יי-אנבי, הסקוטש האמיתי, אסקאר ויילר עישן רוטמאנט בעלת הטעם המיוחד, ובטהובן שמע רק קאסטות ניישונל-פאנאסוניק, עם הצליל היפאני לאוני-הטעם.

ארגסט האמינוגווי משתמש בבושם ה-חדש והנוצץ של פאברג'ה. האמינוגווי כבר מת, ומתקשה לעסוק בדוגמנות, אבל נכדתו מארגו מייצגת אותו בעניין. האמינוגווי היה דווקא סופר מצליח למדי אבל מארגו מצליחה הרבה יותר. היא תקבל מיליון דולר בשביל לפרסם עוד איזה בושם חנטאריש. מארגו האמינוגווי יפה, אבל יש מיליון יפות שלבסא שלהן לא קוראים האמינוגווי או מוצארט או קפיקא, ולכן הן סתם מארחות בבארים. ואולי זהו הטריק: להיות גאון, או לזכות בנובל ובפוליצר, כדי שהנכדים יהיו מסודרים בחיים. אולי גם קפיקא ווילד ושאר הגאונים שמתו בשחפת ובסיפיליס עבדו בעצם בשביל הנכדים, או בשביל תעשיות הקוסמטיקה.

בארי-המשקאות אמור גם הוא לשלוח גירויים כלשהם אל אברי-הטעם של הקולראבי-המתורבת, אך מכיוון שהדבר כרוך ביוזמה עצמית מופרזת, סביר להניח כי גם הבקבוקים הם דקוראטיביים בלבד, ותכולתם מכילה משהו ציבעוני דמוי-משקה, המשלים את הציבעוניות הפאסי-סלית של דמויי-הספרים.

מיתוס דתי ב': חדר-מגורים, סלון-בטון, המאה ה-20.

במרכז: הצלוב; מימין: יוחנן הקדוש; משמאל: הבתולה; למעלה: המלאכים (קוואדרו); למטה: מחלקי-הגלימה. מימין לצלוב נראה אחד הגנבים הצלובים, שגם הוא חפץ מרכזי, אם כי אינו גונב את ההצגה. ניכרים כאן השפעה ביזאנטית מובהקת וניסיון להעתיק את אורית-הקדוש על-ידי שימוש באלמנטים דומים.

נכחוג בכל אמנות השוואתית, תובא כאן השוואה בין יצירה מודרנית ויצירה קדומה. הכותב מוצא דימיון מסוים בין צורת הקיר המרכזי בחדר המגורים ותמונה ביזנטית מהמאה ה-8, המתארת את צליבת ישו. במרכז הקיר המרכזי שוכן ארון-הקדוש הטלוויזיוני, ומעליו, בסימטריה מופלאה, מרחפים שני כרובי-הרמקולים בני ארבעים הוואט. בין אם מכשיר הטלוויזיה הוא בעל יישות אל-היות או אנושית או מעורבת (הוויכוח הידוע על זהותו של הצלוב), הרי ברור כי הטינור-אמפליפיר יסמל להלן את הבתולה הקדושה, שכן מערכת אלקטרוני-נית קדושה זו הביאה לעולם את שאר האלקטרוניקות הרוחניות. את יוחנן, הניצב ממול, יסמלו לגבינו דמויי-הספר, רישם המטפס הטרופי והבקבוקים הצב-עוניים — אלה נציגי התרבות וההגות. בתחתית תמונת הצליבה אפשר לראות את שלושת המתחלקים בגלימת-השלל של הצלוב. הכותב רואה בדמיונו את השלושה האלה ישובים על השטיח האל-גאנטי ומשחקים ש-ש-ש, באותה פוזת עצמה.

כמו המיתוס הנוצרי, המגיע לביטוי מושלם בתמונת הצליבה, מגיע גם ה-מיתוס העיצובי-אלקטרוני לשיא מיצויו בקומפוזיציה המושלמת של כותל-המזרח בחדר המגורים. השלווה, ההארמונית, האיפוק הקפוא, שווי-המשקל הניצחני. ויש גם אקוואריום דרמשמעי: שכן לא ברור מאיזה צד של הזכוכית נמצא הדג

מיתוס דתי א': צליבת ישו, ציור עץ, המאה ה-8.

במרכז: מכשיר הטלוויזיה והאנטנות שלו הפרושות לצדדים; מימין: בארי-המש-קאות, דמויי-הספרים והמטפס; משמאל: פטיפון-אמפליפיר-טינור; למעלה: שני רמקולים 40 וואט ועוד זוג רמקולים תואם (קוואדרו). למטה: שחקני השש-ש.

את הקוויזים המציא קוויזלינג

פתרונות, מהם שלושה מדומים ורק אחד הוא הנכון, ותמיד יש רק אחד כזה, והוא תמיד מנוסח במילה אחת או במישפט אחד, ותמיד יוכל הנשאל להס-ריר את אצבעו ולסמן X — פעולה אינטלקטואלית מובהקת המזכה את הפלגמאט-המסמן ברבע התשובה הנכונה באופן אוטומאטי.

הם המורה ארבע אפשרויות לבחירת התשובה הנכונה: וורמר, חוטר, דרייה, קולדר. על התלמיד להפעיל את אצבעו ולהקיש על אחד מארבעת הכפתורים המצויים על שולחנו. התשובה נכונה תדי-ליק אור מתאים, וכנראה גם תזכה בציון הולם. זוהי שיטת ה-"קוויזים" הנודעת ההופכת כל שאלה ביקום לבעלת ארבעה

בסרט המתאר את החיים ביפאן ה-מתחדשת, מראים בחינה באנגלית הנע-רכת בכיתה בת חמש-מאות תלמידים. המורה שואל: "מהו מוגי-האוור באנג-לית, בהשוואה לזה של יפאן?" כדי שהתלמידים לא יצטרכו להטריח את מוחם, אשר נועד להפעיל את פסי-הייצור, בבעיות כה מופשטות, מציג בפני-

בישראל המתחדשת מוחקים את ה-מיתור גם מדברים שבתחום חוגש. חברת-תכשירים מקומית מצרפת למוצריה כר-טיסי-ברכה ובהם 36 הקדשות סטנדרט-טיות, שמתוכן אמור המעריך הנלהב, המעניק את התכשיט לאחובותו, לסמן ב-X את ההקדשה המתאימה. מיבחר נוסחי הברכה הוא מגוון וכולל בין השאר ביטויי רגש נשגבים כ: "באהבה" (סמן X) או "בהערצה" או "כדי שה-חברות יתפוצצו מקינאה" או, בגלל שאת אשתו, או "למרות שאת אשתי" או "מפני שהפסקת לעשן" או סתם, "מפני ש-".

האוהב הפלגמאט-רומאנטי של ישראל המתחדשת לא צריך לכל מאמץ בכדי להביע את רגשותיו. גם לכתוב לא צריך לדעת. רק לשים את ה-X במקום הנכון. אולי יזכה בטוטו.

אל: דגל - הרס"ר		סאט	שם וכשפתה	כחובת	ס' הזמנה
1.	קייבלתי את הזמנתכם למסיבה 2.	כחובתי ופרטי נכונים.			
3.	הזמנתכם התייגה ובהתבחי חיש				
4.	אשתדל להגיע	5.	אעשה כל שביכולתי להגיע	6.	בבצר מפני להגיע
7.	אבקש להעביר הינצלוהי לא"ל	8.	באם לא אצליח להגיע		
8.	אבקש לבדוק אותי לרשימת מוסרי הפתנות האישיות.				
9.	אבקש לצרף אייתי דאט		שאינו מופיע בהזמנה.		
נא לסמן או למחוק את הסעיפים בהתאם.					

ספח תשובה (אותנטי) להזמנה למסיבה לרגל סיום תפקידו של סא"ל בצה"ל. גם כאן מבטאת שיטת הקוויזים את השילוב המחזיר של היעילות הצבאית והחסכנות הרוחנית.

שיישרמו.

אצלנו זה לא יכול לקרות שקצינים יקבלו שוחד כדי שהצבא יקנה נשק מסויים. אצלנו זה לא יכול לקרות שנשק יקבל צבא כדי ששוחד יקנה נשק מסויים. אצלנו זה לא יכול לקרות שצבא יקבל קצינים כדי ששוחד יקנה נשק מסויים. אצלנו זה לא יכול לקרות ששוחד יקבל צבא כדי שקצינים יקנו צבא מסויים. אצלנו זה לא יכול לקרות שקצינים יקבלו צבא כדי שנשק יקנה שוחד מסויים. אצלנו זה לא יכול לקרות שצבא יקבל שוחד כדי שנשק יקנה קצינים מסויים. כל זה ועוד הערב ב-אצלנו זה לא יכול לקרות".

זהו מיבחן שעורך חבר אחד שלי, כדי להוכיח כמה עמוק אנחנו כולנו גזענים. ואתם מוכרחים להודות שגם אתם חשבתם, ולו בשניה הראשונה, על השוודי.

תיתכן פשרה

אש"ף - הפאלאנוגות

המהלך הבא בלבנון: ניסיון של התקרבות בין אש"ף לבין תנועת הפאלאנוגות הנוצריות, בניסיון למנוע את השתלטות הסורים והנוצרים היות-ריקציוניים על כל לבנון.

מנהיגי הפאלאנוגות, פייר ג'מאל ובנו, מגלים התנגדות גוברת לכמיל שמעון ולסוליימן פראנגיה, ששינאתם לאש"ף וקירבתם לארצות-הברית (ולטענת העיתונות הורה, גם לישראל) מביאות אותם לקבלת החסות הסורית. לכל אחד משלושת הגורמים — פראנגיה, שמעון וג'מאל — יש צבא פרטי משלו, המקבל נשק ממקורות שונים. הנשיא החדש, אליאס סארקיס, קרוב לרעיון הפשרה האש"ף-פראנגיה, ומכאן הצעתו של יאסר עראפאת לכונן מיד שביתת-נשק. בירושלים רואים נטייה זו כראגה, כיוון שהיא עתודה להשאיר את אש"ף על כנו בלבנון.

בן-אהרון

שוקל פרישה

ח"כ יצחק בן-אהרון, מי שהיה ממנהיגי אחדות העבודה ומזכ"ל ההסתדרות, הודיע לחברי מיסלגתו כי אינו מתכוון לרוץ בבחירות לכנסת הבאה. בן-אהרון אף הודיע כי בכוונתו לפרוש מהחיים הפוליטיים עוד לפני תום הקרנציה הנוכחית של הכנסת, והציע להתפטר מהכנסת. ההצעה נדחתה עזיבתי ראשי אחדות-העבודה, הן בגלל תיקונותם לשכנע את בן-אהרון לחזור בו מהחלטתו, והן בגלל העובדה שאם בן-אהרון יתפטר מהכנסת, לא ייכנס במקומו איש אחדות-העבודה אלא אחד ממועמדי מפא"י לשעבר.

בן-אהרון הבחיר לחבריו, שהרקע לפרישתו אינו שיקולים פוליטיים או פוליטיים-אישיים, אלא עייפותו ומחלת-העיניים הקשה שבה לקה באחרונה.

צפויה התמוטטות

בחקירות-המכס

התמוטטות כללית צפויה במחלקת-החקירות של המכס, אחרי שכי-15 חוקרים, מתוך כלל 35 חוקרי המחלקה, הגישו בקשה לאשר להם פרישה מוקדמת. בין אלה נמצא גם מנהל-מחלקת-החקירות בפועל, גבי אורן. בקשות-הפרישה הוגשו עד רקע אידיענות הנהלת המכס לתביעות-שבר וכן להגבלות המוטלות על חוקרי המחלקה מגבוה, בקשר לכיווני החקירות.

"היום הזה" ירכוש

את "פי האתון"

הסכם בין הסתדרות הסטודנטים של האוניברסיטה העברית בירושלים לבין עיתונו של משה דיין, נחתם לאחרונה. על פי ההסכם יפסיק שבועון הסטודנטים "פי האתון" את הופעתו העצמאית, והוא

יופיע כמוסף של "היום הזה", פעמיים בשבוע

עורכי של פי האתון, מוטי סנדר, יהיה אחראי על המוסף הסטודנטאלי של היום הזה, שיקלול בתוכו ארבעה עמודים. היום הזה ישלם להתאחדות הסטודנטים סך של 300,000 לירות לשנה עבור רכישה זו. בקרב הסטודנטים בירושלים עוררה העסקה התמרמרות רבה. פי האתון היה מחולק ביניהם למעשה חניגם, ואילו עתה יצטרכו סטודנטים, שרצו לקרוא בו לרכוש את היום הזה.

מי יחליף את

הקצינים הפורשים?

במטה-הארצי של המישטרה כבר נקבעו המחליפים שימלאו את מקומם של שני הקצינים הבכירים שראו עצמם מועמדים למישטרה המפכ"ל, והחליטו לפרוש מהמישטרה אחרי שתוחלתם נכונה. במקומו של מפקד המחוז הצפוני ניצב שמעון אשר, ימונה ניצב-מישנה מרדכי רון, מפקד מרחב חיפה, ואילו במקומו של סגן-המפכ"ל, ניצב אבי דקל, ימונה לתפקיד ראש אגף המינהלה תת-ניצב זאב מרגלית, מי שהיה עד כה הממונה על תלונות הציבור בלישכת המפכ"ל.

תוכנית-מיתאר

"משותפת"

לעקבה ואילת

עיריית איזת התאימה את תוכנית המיתאר לפיתוח ובינוי העיר לאלה של העיר הירדנית עקבה, אחרי שלירי העירייה נפלו תוכניות המיתאר והפיתוח של עקבה, ובדיונים פוריים הוחלט להתאים את פיתוחה של איזת לזה של עקבה.

המשך פיתוח אתרי-התיירות של אילת יהיה מול אתרי-התיירות של עקבה. איזת-התעשייה החדש של העיר יימצא מול התעשייה המתפתחת של עקבה. גם הכבישים העתידיים להיבנות ייבנו כך שאפשר יהיה לחברם, בעתיד, עם הכבישים העתידיים להיבנות בעקבה.

נתגלתה תקלה

באחד מדגמי "פיאט"

סוכנות "פיאט" בישראל אספה בשבועות האחרונים את כל המכוניות מרגם "פיאט 131" משנת-הייצור 1976, שנמכרו עזירה בארץ, בשל תקלה שנתגלתה כמערכת-ההיזוכים במכוניות רבות מרגם זה.

לדיברי אנשי החברה, גרמה התקלה בפס-הייצור של המכוניות במפעלי פיאט בטורינו שבאיטליה.

מקווין לא יכב

בסרט על אנטבה

נראה כי נפלה התוכנית של חברת "האחים וורנר", לפיה יכב השחקן ההוליוודי סטיב מקווין בתפקיד הראשי בסרט שהחברה עומדת לה" פיק על מובצעי-אנטבה. במאי הסרט, ויליאם שאפנר, תיכנן מלכתחילה כי מקווין יגדל את דמותו של דן שומי רון בסרט. אולם עתה מסתבר כי מקווין עמד על כך שהתפקיד הראשי בסרט יהיה זה של סגן-אלוף יונתן ("יוני") נתניהו, שנפל במיבצע. מקווין רצה לגדל את דמותו בשל הרקע האמריקאי שהיה לנתניהו. מסיבה זו גם רצה שמוותו יעמוד במרכז העלילתו. כיוון ששאפנר עדיין סבור שהסרט פור צריך להתרכז בדמותו של דן שומרון, הוא ויתר על שירותיו של מקווין.

והיא קיימת רק במכוניות מקבוצות מסוימות שעברו דרך פס-הייצור מסויים.

עלפי הוראת החברה נאספו המכוניות שנמכרו, נבדקו כמוספי החברה, ואזה שנמצא בהן הפגם תוקנו על חשבון החברה, והוחזרו לבעליהן.

רוכשים חדשים של המכונית מתלוננים, כי במכוניותיהם עדיין קיימת התקלה במערכת-ההילוכים. לדיברי אנשי סוכנות פיאט בארץ עוברת כל מכונית, לפני מסירתה לבעליה, בדיקה וטיפול מיוחדים נוספים במוסך, על חשבון היבואנים.

מסי הכנסה יחקור

הכנסות כדורגלנים

שירותנות מסי-הכנסה החליטו לחקור בצורה יסודית את התשלומים והמענקים הניתנים לכדורגלנים בקבוצות-הכדורגל השונות. ככל הנראה תתרכז החקירה הראשונה סביב תשלום בסך של 300 אלף ל"י, שניתן העונה לכדורגלנה הצעיר של בית"ר ירושלים, אורי מלמיליאן.

את חציו של הסכום קיבל מלמיליאן כשכר עבור עונת-מישחקים אחת, ואילו חציו השני ניתן לו כמענק כספי לרכישת דירה בירושלים. בכך הפך מלמיליאן הכדורגלן בעל השכר הגבוה ביותר בישראל, כשאחרי צועד בסולם הדרוג מרדכי שפיגלר, המקבל שכר של כ-100 אלף ל"י לעונה.

פנסי "קוז'אק"

לשוטרי המדור

בתל-אביב

אחת החלטות האחרונות שקיבל ניצב דויד עופר, מפקדה הפורש של מישטרת מחוז תל-אביב, היא ההחלטה לרכוש פנסי "קוז'אק" עבור מכוניות היחידה המרכזיות לכיורש ועיקוב של מישטרת תל-אביב. הכוונה היא לפנסים הכחולים המהבירים, שניתן להצמידם אל גגוני מכוני ניות, ה"קורשינה" הפרטיות שבהן משתמשים בלשי היחידה, וההופכן בכך למכוניות-מישטרה. עופר הוא הסיר מושבע של סידרת מירטיה-מתח עד המפקח קוז'אק, במיכובו של טאלי סאוואלדאס.

צפוי קרע בין

שוויצר לטבק

קרע עמוק שאירע בין מאמן הנבחרת הלאומית בכדורגל, דויד שוויצר, לבין כוכבה הצעיר של חכבי תל-אביב הנבחרת הלאומית, בני טבק, עשוי להיחשף בימים הקרובים. למרות שבמסעה האחרון של נבחרת-הכדורגל ליוון, שאליו צורף טבק, נערכה סולחה בין השניים, עדיין שוררת ביניהם אווירה מתוחה.

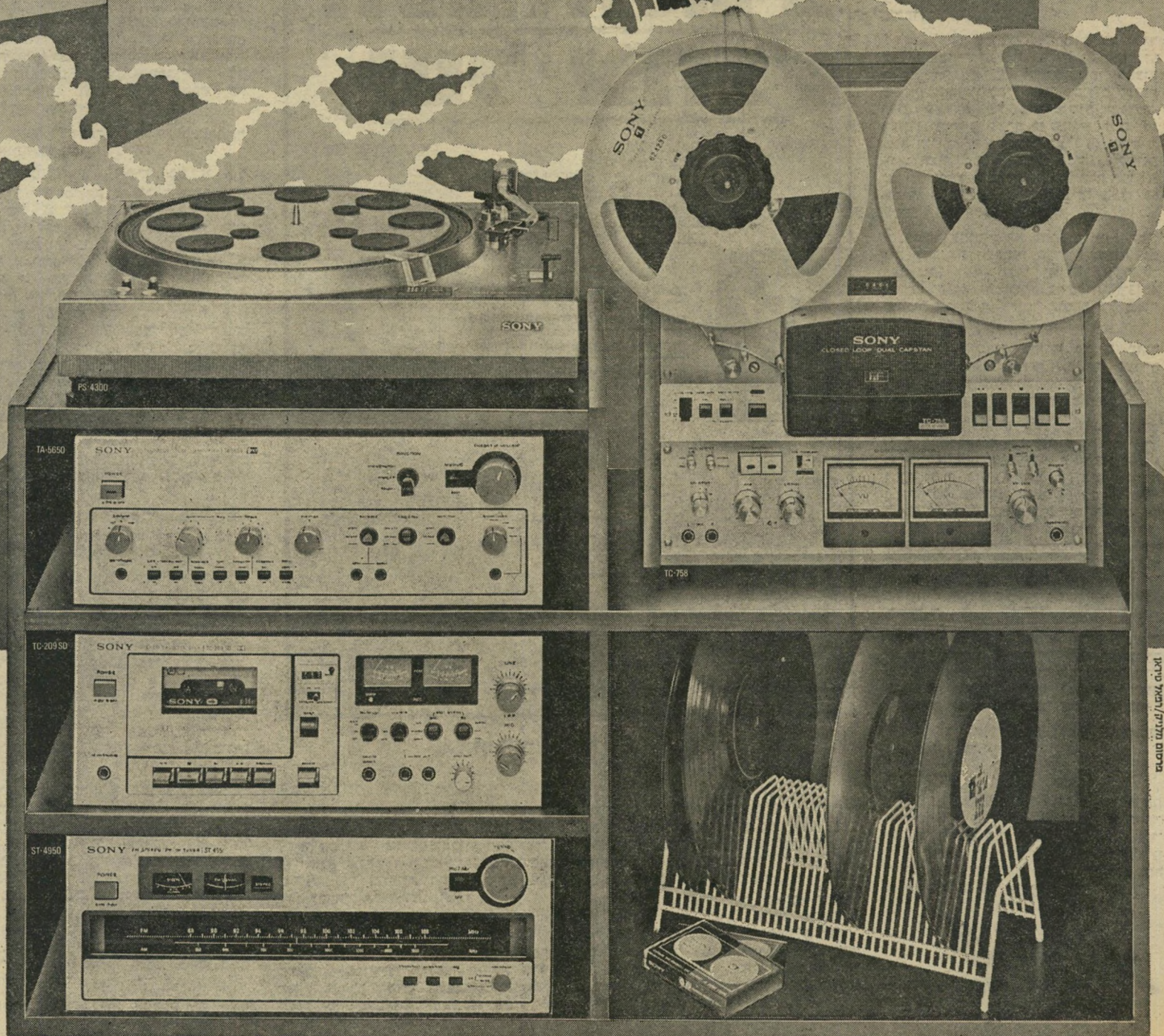
רקע הפיכתו הוא בצעדיו הראשונים של בני טבק בנבחרת-הנוער, לפני כשלוש שנים, כאשר דויד שוויצר היה מאמנה. אביו של בני, דויד טבק, מאשים את המאמן הלאומי כי באותה תקופה כימעט "הרס" את בנו, ועלול היה לגרום לקץ הקאריירה הספורטאית שלו.

התפטרה ראש-

לישכתו של צ"צ'

רות ניר, מי שכיהנה כראש לישכתו של ראש-העיריית תל-אביב, שלמה ("צ"צ") להט, התפטרה השבוע במפתיע מתפקידה. כאשר נתבקשה ניר להסביר את מגיעי פרישתה, טענה כי גילתה במפתיע שיש לה בבית שלושה ילדים הזקוקים לה. על השאלה, מדוע התפטרה באופן פתאומי, השיבה: "אני בחורה אימפולסיבית".

SONY®

שאל כל אחד...

בואו לראות לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני תל אביב: מגדל שלום, רח' אחד העם 9, טל. 5 24 31

בעל רכב

חברות הביטוח בישראל נענו למשאלת ועדת הכספים של הכנסת ולפניית שר האוצר ושר המשפטים, בדבר הפעלת חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים וגביית פרמית הביטוח.

לאחר דיונים בין נציגי הממשלה וחברות הביטוח הוחלט על ההסדר כדלקמן:

1) לדחות עד 24.11.76 את תשלום הפרמיה עבור תעודות ביטוח חובה שבהן תאריך תחילת הביטוח הנקוב הוא 25.9.76, בתנאי שתאריך סיום הביטוח הנקוב בהן הוא אחרי 24.11.76. בעלי תעודות כאלה יהיו מבוטחים כחוק עד 24.11.76, גם אם לא תהיה מוטבעת על גביהן חותמת הבנק.

2) למרות זאת רשאיות חברות הביטוח לגבות ממבוטחיהם תשלום בשיעור 30% מהפרמיה הנקובה בתעודות הביטוח הנ"ל. מבוטח שקיבל דרישה כזו מחברת הביטוח, חייב לשלמה עם קבלתה לפי הוראות החברה. אם לא ישלם בהתאם לנדרש — לא יהיה לו ביטוח ברתוקף.

3) ההסדר הנ"ל לא יחול במקרים הבאים, ומבוטחים בעלי תעודות כמפורט להלן יהיו חייבים בתשלום הפרמיה לפני תחילת הביטוח:

א) תעודות המסתיימות לפני 25.11.76 ;

ב) תעודות לפוליסות חדשות ומתחדשות אחרי 25.9.76.

התעודות הנזכרות בסעיף זה תהיינה בנות תוקף החל מתאריך הטבעת חותמת הבנק.

חברות הביטוח עשו את כל המאמצים לעזור בהפעלת חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, ונענו לבקשת הגורמים הממלכתיים.

ציבור בעלי הרכב מתבקש, איפוא, להקפיד ולנהוג על פי ההוראות שנקבעו.

איגוד חברות הביטוח בישראל

לצאת לנוח עם מישפחתו בחיק הטבע, ב" סכנת גנשנות של ידיו אבנים וניפוח שימ" שות מכוניתו. מן הראוי שמישרד התחבורה ידאג לשריין ביום הכיפורים נתיבים מיוחדים, שאינם עוברים דרך בתי הכנסת או שכינות דתיות, ושבהם יוכלו חילונים החפצים בכך לנסוע לטייל ללא מורא החבלנים בעלי השפירות.

חיים מגריאל, בתיים

מרמים את האחיות

כאשר פורצת שבתה באחד השירותים החיוניים, כמו שביית האחיות, יש בפי הממשלה טענה אחת החוזרת על עצמה: השבתים צודקים, תביעותיהם צודקות, אבל לממשלה אין כסף. אין מה לעשות. אפילו שר הבריאות ויקטור שמר טוב, המצדד ב" זכותן של האחיות לקבל פיצוי הולם יותר עבור עבודתן, חוזר על טענה קלושה זו. מעניין שכאשר היה צריך מאות מיליוני

לירות כדי להציל את הקבלן אריה פילץ ואת שותפיו, שנכשלו בבניין התחנה המר' כזית, מצא שר האוצר יהושע רבינוביץ' מהר מאד את מאות מיליוני הלירות הדרו' שות, לרכישת התחנה על-ידי הממשלה ול- הצלתו של המיליונר פילץ. אבל כאשר צריך למצוא אותם המיליונים כדי להציל את שירותי הבריאות, פתאום אין לרבי' נוביץ' כסף? שיפסיקו לרמות אותנו!

נעמי גל, אחות, תל-אביב

כאורח ישראלי, אני רואה כחובה לעצמי להבהיר לשר הבריאות ויקטור שמר טוב, את עניין שביית האחיות, נושא שאיכפת לכל אזרחי המדינה, בחודש אוגוסט 1973, חודש- שנים לפני מלחמת יום הכיפורים, אושר פוזה בבית החולים מאיר בכפר-סבא, ועברתי שם ניתוח בגלל אולקוס. באותם ימים, בעת ההמתנה לניתוח, הרגשתי דברים בלתי נסבלים. יום-יום הייתי רואה איך האחיות היו עובדות במסירות, ובמיוחד תאחיות הצעירות המתלמדות. פעם שאלתי מתלמ' דת: "איזה תשלום את מקבלת בעד עוב' דת המסורה?" היא אמרה: 15 לירות לחודש כדמייכים. התשובה הזאת הפליאה אותי. האם זה שכן לאחות מתלמדת? האם בכסף הזה אפשר אפילו לקנות כוס גזוז? באותו זמן היו צריכות לקבל 200 לירות לחודש דמייכים, והיום 400, וכך היו יכולות להיות לנו היום אחיות יותר ממה שצריך.

יעקב קפלדו, נתניה

צחק חבובה אחרון

בחודש יולי השנה, יצא לאור, בסיפריית מעריב, אלבום המורסקות בשפת האידיש מאת אפרים קישון, בשם: קישון דו לאכטס? על שער הספר מתנוססים שמם של המ- חבר וגם של הצייר שמואל כ"ץ, בעל העיטורים. לעומת זאת גשמש שמם של מתרגם הספר מעיברית לאידיש, הלא הוא ליאור קונשטאט, כותב שורות אלה. סיבת העוול המשוער שנגרם לי, ובעקבותיו לציבור המתרגמים ביכלל, היא כנראה מיסחרית: למשוך יותר ויותר קופצים על הספר מפני החידוש שבו: קישון כותב בפעם הראשונה אידיש במו"עו. סקופ! והרי מן המפורסמות הוא שקישון אינו שר- לט כלל באידיש.

השמטת שמם כמתרגם נוגדת את המוסר המיקצועי המקובל בקרב תופסירי עט ומו"לים מתקנים ברחבי העולם, ובפרט במדינת-

איפה הייתם?

אנא, הרשו לי להביע את הערצתי הכנה לישראל קניג, מחבר התזכיר על הפיתרון הסופי לבעיית הערבית בגליל. הראו לי פקיד ממשלתי אחר שהיה טורח ללמוד מיסמך זה שלא במטרה להעתיקו, אלא כדי ליישמו ולהתאימו לתנאים הדמוקרטיים והחוקתיים המיוחדים שלנו. והמס' מכים הם: "חוקי גירעברג לשימור טהרת הגזע הארי".

בעוד היהודים בגרמניה אולצו לענות את הטלאי הצהוב, כדי שניתן יהיה להב' חין בהם לצורך אפוליות שונות, הערבים בישראל אינם נאלצים לעשות זאת, כל עוד הם חובשים את הכאפיה. בעוד על הא- רים בגרמניה נאסר להעסיק יהודים, הרי היהודים בישראל מעודדים דווקא להעסיק ערבים. בעוד בגרמניה הנאצית הקימה מתנות-ריכוז ותא-ג'ו כדי להיפטר מאזר- חיה היהודים, ממליץ ישראל קניג על דר- כים דמוקרטיים הרבה יותר כדי להיפטר מלא-יהודים. הליך דמוקרטי מעין זה יאפי' שר לנו ביתר שאת למחות במצפון נקי נגד החלטות האו"ם המאשימות את ישראל בגזענות.

יוסף שריק, תל-אביב

קשה מאד שלא להתייחס ספציפית ל" מאמר, הגאולייר" של אורי אבנרי (העו' 18 הוה 2037). אני מסכים עם אבנרי בכל מאת האחרונים שתופעה עגומה זו, הנקראת "מיסמך קניג", הינה תופעה מבישה האומ' רת דרשני. זהו ללא-ספק מיסמך מזועזע, אשר מזכיר במידה מסוימת את הגישה הגזענית ביותר בתולדות האנושות - הלא היא המרות החולנית של הגזע הארי תחת הוגל הנאצי. בעבר הקרוב מאד, לא רק שאיני יכול להתנער מן הזעזוע הנורא עקב עיון בסעיפי המיסמך המביש, אלא שאני כבר מזועזע מצעם המחשבה אילו, מטעמים יוכנו מן הדוקומנט של הר קניג, בידי אשפי התעמולה הערבית, אשר אינו מטיל כיום ספק במיקצור עיונם. עד כאן, הסכמה כללית לרוח הד- ברים. אך אנא, עם כל הזעזוע הופתעתי לקרוא במאמר דוגמאות ותשוואות כליכך מנוסחות ובלתי-רלוונטיות עד-להחריד. כי צד ניתן להביא כדוגמה סיפור דמיוני, להשוואה אודות, גאורגר ג'ימי קניג, מו' של מדינת פלורידה? הרי זה אבסורד מוחלט להשוות את האפשרות של כיבוש חלקים ממדינת-ישראל על-ידי מדינות ערב - בעזרת ערביי ישראל - לאפשרות של כיבוש חלק מסויים של אמריקה על-ידי הקובאנים באמצעות היהודים.

וזהי השוואה מגוחכת מכל הסיבות ש- אפשר להעלות על הדעת, לרבות כל האס- פקטים ההגיוניים. רק להזכירם: הוויכוח הבסיסי בפועל בינינו לבין הערבים הוא אם ירושלים, תל-אביב ואשקלון שייכות לנו או להם. עד כמה שידע לי, לא נטוש עדיין ויכוח בפועל בין היאנקים לבין ה- קובאנים, למי משניהם שייכות ניריורק, וושינגטון או מייאמי.

משה דינור, ירושלים

שקט שיהיה!

מדי שנה, בהתקרב יום הכיפורים, נגזר עלינו, על אזרחי ישראל החילוניים, להיכילא

בבתינו ולהתענות לצלילי השופרות המ- ההדים ברחובותינו. פעם אחת, לפני שלוש שנים, היה בכך יתרון גדול, כאשר פרצה המלחמה. אבל לא כדאי להסיק מכך לקח לגבי העתיד. עם כל הכבוד לקדושת החג, לא ייתכן שבים זה יסתכן כל מי שרוצה

הערב בהגרלת כדור הזהב של חכעל הכיס

פרס ראשון	500.000
פרס כדור הזהב	100.000
פרס ראשון עשוי להצטבר ל:	600.000

הערב בטלוויזיה תוצאות ההגרלה

בכל בית "עץ הזית"

PENTHOUSE
The International Magazine for Men
September 1976
Special Anniversary Issue

הפצה בלעדית סטימצקי

חדש בשוק: לגבר - פרינס דה גאל

חדשות הסל הקוסמטי שלנו מקפחות בדרך כלל את הגברים - בעלים, חברים, בנים או סתם ידידים. חברת זמיר החלה לשווק לאחרונה שני מוצרים טיפוח גבריים ל"אניני הריח" מסידרת "פרינס דה גאל". קצף גילוח קטיפתי המכיל חומר המרכז את העור במחיר 19.57 ל"י, דיאודורנט ספריי מרענן במחיר 27.20 ל"י. התכשירים משווקים במיכלים נאים ומקוריים המזוהים בקלות - בעזרת הדפס של אריג פרינס דה גאל. ריחם של שני המוצרים זהה - ניחוח "נקיון" מבושם ועדין.

תן טרמפ לחייל

רחוב ז'בוטינסקי 3 תל-אביב, טל: 241628

אוקטובר - סוזי רוסק אשרוב - שמן ורישומי צפורן

נובמבר - ינוקא - מיניאטורות בשמן

דצמבר - מנחם גפן - שמן

בזל

בית המסג' מספר 1
בישראל

מיבחר יפהפיות בכל שבוע
באוידה אקסקלוסיבית.

שרות מעולה, יחס אישי.

מיזוג אוויר מלא, נקיון למובח.

סאונה.

בזל 31 תל-אביב, טלפון 233256
(ליד מכבי-האש)

חנייה בשפע.

פתוח: מ-21.00-09.00 רצוף
ובשבת: 19.00-10.00

המנוי

קיבלת חשבון,
אנא, פרע אותו
ב ה ק ד ס.

מחלקת המנויים

למורה דרך בלבד

אפשרות לרכישת מרצדס דיזל
חדש
5 או 7 מקומות
עם מקום עבודה קבוע
לפנות ת.ד. 3087 ת"א

לפיכך, יהיה זה בלתי-מוסרי ובלתי-הגון אם גיבשטיין לא יחדיר לראשי התושבים את משמעות דיעותיו כבר מעכשיו, ובאותה עוצמה שבה עיצב וטיפח את מיסגרת ענייני-הם שתמציתה אנוכיה לעיל. אם בכל-זאת יתרחשו הדברים לפי הסצנריו הנ"ל, כי אז מחירי המיגרשים המאמרים יחווירו אל מול מחיר המילחמה המוגזמת מתוך דיער תיו של מר גיבשטיין, כמו אלה של קניג. רמי דמארי, ראשון-לציון

הישג ספורטיבי

קראתי בעניין את הכתבות, שתיים ב-מיספר, על יכולתו הרומנטית ודרכו לתור אר הדוקטור של אבי בן-אברהם (העולם הזה 2036, 2037). אציין בהערכה את הדגש שאתם שמים על תופעות מיוחדות של יכולת חשיבה ויכולת שיכלית בכלל, ו-כעת, לעצם העניין.

יכולתו של אבי בן-אברהם היא יכולת זכירתית, פלוס נטייה למדע הרפואה. המ-הותיות המיוחדת שלו היא קליטת עניינים כתובים ו-פליטתם לפי תוכנ-יות הבחינות - ו-כל זאת, ברמה אדי-רה. ואם כך הוא, מדוע שלא יהיה יפה היישום לקלי-טת סדר קביעת ה-ברגים למיניהם ב-מנוע מטוס, או קליטת קורות מאה שנים כלשהן ב-תולדות העם הדרו-זי, למשל, או שמא לקליטת מאה עמודים ממדריך-הטלפון, להבדיל.

אני סבור כי הישגו של אבי בן-אברהם הוא הישג ספורטיבי. גאונותו תתייחס, אם כן, ליחס שבין כמות הידע העצום ברמתו, לגילו ולפרק-הזמן הדרוש לקליטת כמות ידע נתונה. ההבדל בינו לבין איינשטיין הוא שאיינשטיין היה בנוי לקפיצת-דרך כמו בין תקופת התובלה באמ-צעות סוסים לבין תקופת המכוניות. הסע-נה היא ששליטה נדירה כמו זו לעיל על-ר לה לבוא על חשבון המקוריות.

צבי הורוביץ, מטולה

ליקוי בסדרים

קרוב לחודש ימים חלף מאז טענה ה-מישטרה כי הצליחה לפענח את תעלומת שוד הכספות הגדול בבנק דיסקונט ברמת-גן, ואף עצרה מיספר חשודים בקשר לכך, ובראשם את הבנקאי-לשעבר יוסף אפשטיין. על-פי מה שמרסם בעיתונים הצליחה ה-מישטרה למצוא אצל אפשטיין, או אצל אנשים הקשורים עימו, חלק ניכר מהרכוש שנלקח שלל באותו שוד נועז, שבו פוצחו כספות במרתף הבנק בעזרת חומרי-נפץ. מבלי שאיש מהשכנים ישמע דבר, אבל המישטרה אינה מצליחה להכין כתב-אישום, לא נגד אפשטיין ולא נגד התאומים ויינגרטן, שלפי טענתה היו מבצעי השוד.

אני סבור שיש משהו לקוי בסידרי החוק בישראל, אם על-סמך מימצאים אלה שבי-ידי המישטרה אין היא מסוגלת להביא את החשודים שלה לדין. אם הם בוחזרים ל-ש-תוק, לא למסור עדויות ולא לשתף פעולה עם החוק, זה עניינם. אבל לא ייתכן שה-חברה תממור חסר-תאונים מול אנשים הצחקים לה בפנים, מבלי שיהיה בידה הכוח להעמיד אותם לדין על סמך הוכחות נסיבותיות בלבד. והלא לפי דיברי המי-סרה, אלו מצויות בידה, אם אכן תיכשל המישטרה גם במיקה זאת, תהיה ישראל ג'רעדן לפרשעים.

הנרי זינגר, פתח-תיקווה

ישראל, מולדת עסיסהספר ומישכן הצדק ו-היושר. מאחר שהאחרים למעשה אשר לא יעשה לא מצאו לנכון לפרסם גילוי-דעה הרש, לא נותרה לי ברירה אלא להתרע מלא כלשהו של חרטה על גזלת כבשת-על מגינת ליבי ותדהמתי ברבים. ריאור קונשטאנט, ניו-יורק, ארה"ב

בדיחת השנה

נדמהתי וצחקתי כאשר קיבלתי בחורה מיכתב שנשלח עליידי אל בית-הקפה סיב-לי בתל-אביב, לפי הכתובת: "בית-קפה סיב-לי, רחוב דיונגוף פינת פרישמן, תל-אביב, כאשר הזיק על גבי המעטפה היה "בלתי-ידוע". האם זו לא בדיחת-השנה? בני הראל, תל-אביב

השמיפה הגדולה

אני מציע לכם להאזין פעם לשידורי רדיו מוסקבה בעיברית ובאידיש. היום, למשל, הנ"ל אמרו לא פחות ולא יותר מא-שר שאנחנו כבר בפנים - מספחים את דרום-לבנון, עוזרים לימניים ועורכים מצור ימי, ומובן שכל זה יעבור בשתיקה לפי דעת המאזערים. והנ"ל מזהירים כי זה לא יעבור בשתיקה, ורק גץ חסר להבעיר את התבערה הגדולה. והללו, אזהרה של-הם - הם מתכוונים לה.

חוש-ההומור שלהם התבטא פעם בשי-פה שעשו לחיל-הים שלנו (או לא סופר כי עקב שטיפה ממין כזה, הכלי שלנו יכול היה ללכת קאקו). באחרונה שוב היתה תקרית בין אניה רוסית לספינה ישראלית, שכונתה בשם, תקרית הפרו-קטורים, אבל אנחנו כידוע ניצחנו. כי בראיון עם הא-לוף מרדכי חוד הוא הרי הבטיח שלרוסים אין ניסיון מיבצעי ולנו יש, אז יש להניח

שהמדובר לא רק באוויר אלא גם בים. לאור כל זאת, ולאור כל גבורתנו הימית, איזו חשיבות יש עוד לרימה ולתולעה המכרסמות בארצנו האדירונת? משה קיי, חיפה

כוח-ההתמדה

לכאורה, דיעותיו הפוליטיות הניציות של ראש-עיריית ראשון-לציון, חנניה גיבשטיין, לא מחייב שתהיה להן השפעה שלילית על ביצועיו בתוקף תפקידו כראש-העיר. אולם לדעות אלה, שהגיעו לשיאן בתמי-כתו הגלוייה במיסמך קניג, יש משמעות רצינית בשאלות הנוגעות לשיטת הבחיר-רות לכנסת. מר גיבשטיין זוכה באהדת רבים מתושבי העיר (לדעתי, שלא בצדק, והם עוד יכו על חטא הפיתוח המואץ ו-חסר-התיכנון). אהדת התושבים הנ"ל, מל-כתחילה, אינה נובעת מהזדהות עם דיי-עותיו הפוליטיות הניציות בתחומי חוץ וביטחון. אולם לאהדה בתחום המוניציפאלי המצומצם יש כוח-התמדה בעל משמעות שלילית. היא תבוא לידי ביטוי מוחשי כא-שר מר גיבשטיין יעשה שימוש אלגנטי באהדת הנ"ל, וזאת לפי הסצנריו הבא: הוא ישימע בשיתוף פנימיות בתנועת החרות את האולטימטום הבא: "או שהתנועה תשריין לי מקום ריאלי בבחירות לכנסת, או שארץ-ברשימה עצמאית לכנסת."

נניח כי תנועת החרות תדחה את האול-טימטום. במקרה כזה יפנה גיבשטיין אל תושבי העיר, כביכול כחלוץ במימוש שיי-טת הבחירות האזוריות לכנסת, ויבקש מי-תושבי העיר מנדט לכנסת. כאן יתכנס לתמונה ההשפעה השלילית של כוח-ההת-מדה - במובן זה שתושבי העיר ימשיכו שלא לדקדק ולפשפש במשמעות דיעותיו הניציות. לדידם, הוא "בסדר", פיסגת עני-ייניהם היתה, ונשארה, שמחירי מיגרשהם יאמירו על הפיתוח המואץ והעיריית תח-פור הרבה תעלות-דיכוי ותגלש יתושים מאנגי-התימצון.

טכס השבעת צנחנים ליד הכותל המערבי

יש שלוש דרכים להגדלת החי"ר של צה"ל: העברת כל החרמ"ש לחי"ר, הקמת חטיבת חי"ר „חומה" סדירה נוספת והקמת חטיבות המשך

מחדל החי"ר החנוים

● ראשית שלמרות שהותה וגם אימוניה הממושכים, משך שנים בריביות, בשטח הררי, לא ידעה חטיבת גולני מהי „לוחמת הרים" — זמן, כמו עוצבות ויחידות רבות (מדו) אחרות בצה"ל, השיגה את משימתה יותר מכוח אומץ ליבם ועיקשותם של המפקדים ושל הלוחמים בשטח, מאשר מפני תכונתם הטאקטית ויכולתם המיקצועית של אנשי הפיקוד הטאקטי הבין נזני והגבוה.

● המוכח השני הוא אותו דבר, רק בהיבט אחר, הרוואה את התשתית הכללית החיובית של המעשה היעניני (חיובי או לא): דווקא מהיעדר התבונה והשנינות המיבצעיות, אשר אילץ את המפקדים והלוחמים, שביצעו את המשימה בפועל, להשיגה באמצעות אומץ, איתנות ונחישות-ההחלטה, ניתנה לאנשי גולני ההזדמנות החותכת ביותר להוכיח, כי תכונות אלו אכן מצויות בגולני, בכמות כמו באיכות כאלה, שקודם יוחדו (בחי"ר) ל„אדומים". לחימת גולני בששת-הימים, בעיקר בכיבוש תל-סאחר, כבר היתה „כימטצנחנית". אך אם עוד שררו ספקות בלב מישור, באו קרבות גולני ביוס-הכיפורים — ובעיקר בהרמון — וסילקום.

כך, בשנים האחרונות, נחשבת גולני שוות

של חי"ר"מ — בלא שתוספת כוח, מכרעת (בתחומה) ככל שהיתה, תדרוש שינויים עקרוניים במיבנה כוחות-היבשה ואירגונם, ובלא שתהיה כרוכה בגידול כלשהו בכמות כוח האדם שהוקצתה לחי"ר. כל שנדרש לשם כך היה שחטיבת גולני, כמו חטיבות-הצנחנים הסדירה, תיצור ותקיים חטיבות-בנות של מילואים, אשר יתבססו על יוצאי גולני,

מאת

בנימין עמידרור

תחת שאלה יפורזו בכל מיני תפקידים אחרים במילואים — וכך, למעשה, יתבוננו ויאבדו. תיקונו המלא של „מחדל החי"ר החנוים" נחוץ להרחיק עוד צעד אחד, וזהקים חטיבת חי"ר „חומה" נוספת (ואי-אפשר שתהיה זו אלא, חטיבת „גיבעתי" השבה לחיים), שגם ממנה ייווצרו ויוזנו חטיבות-בנות של חי"ר/מ"מ מילואים. צעדי-משלים זה כבר מהיבב, כתנאי מוקדם את השינוי האירגוני של חוצאת חי"ר/מ"ש מחש"ן אה החי"ר וגם ריגוד מסוים של חטיבת הצנחנים הסדירה (מבחינת שיעורי סוגי כוח-האדם לסוגי השונים, לא בכמותו הכוללת).

כלומר, גם הקמת החטיבה החדשה ו„בנותיה" אינה כרוכה בהקצאת יותר אנשים — או יותר אנשים „טובים" — לאלמנט הרגלים של כוחות-היבשה. כל הרפורמה הזאת כולה, אשר בסיכומה, תגרום השלשת כמות החי"ר בצה"ל, איננה מחייבת אלא ניהול יעיל יותר, וניצול מושכל יותר, של המשאבים (היחסיים) הקיימים. סקירה זו תנסה להציג ולנתח את „מחדל החי"ר החנוים", וגם לפרט ולנמק, במידת האפשר כאן, את דרך תיקונו.

א אחת, בסידרה זו — וגם בתיאורים אחרים של קרבות יוס-הכיפורים — נזכרה העובדה, שבמלחמה זו היה צה"ל חסר די חיל-רגלים. אמנם, כפי שהראינו, סך-כל מיספר יחידות „הרגלים" (חי"ר וחרמ"ש), שנמצאו בסד"ב („סדרה-כוחות") של צה"ל במלחמה האחרונה, די היה בו לסיפוק כל צרכיו, לפי כל קנה-מידה. אולם מתוך המון הרגלים הללו, רק מיעוט — זה המכונה משום-מה „חי"ר"מ" (חי"ר מעולה) — נחשב חיל-רגלים ראוי-לשמו גם לפי הסטנדרטים של צה"ל, כפי שהיו; ולכן מבחינה מעשית, נכונים הדבר וגם היפוכו: לצה"ל היה הרבה רגלים, ובה בשעה הוא אכן סבל מעוצמת-חי"ר-לוחמת בלתי-מספקת.

המחסור הכמותי בחי"ר ראוי-לשמו — בדא כש קשר למידת עידכנו והתאמתו לשרה-הקרב המודרני — אינו כורח המציאות, אלא יליד שני מחדלים גרויים, המורים ומסורתיים.

על האחד — „מחדל החרמ"ש" — כבר עמדנו. השני ראוי להיקרא „מחדל החי"ר החנוים" (על פי צבע כומתת „גולני").

אם לגבי המחדל הראשון עוד יכולים אנשי-החי"ר להעלות הסברים שונים — כולם קלושים — ולהסתמך על הצאיר-אמיתיות, כדי לשתף באחריות את חש"ן ואף

חטיבת חי"ר וגילה המורכבת מחומרי-אנושי רגיל לא תיפול מחטיבת הצנחנים, אם תתאמן כראוי

גולני מול הצנחנים

חימתה המרה והיקרה — אך המוצלחת, לבסוף — של חטיבת גולני לכיבוש-מחדש של „החרמון הר" ישראלי", בשלבי-הסיום של מלחמת יוס-הכיפורים בצפון, הוכיחה שני דברים חשובים:

ערך, לכל דבר וכעניי כה, דחטיבות הצנחנים. אמנם, יוצא-הצנחנים, ששימשו כמפקדים בגולני ועוד יותר, דוגמת הצנחנים והשאפה להתמודד עימם, עד להגעה לשיויון, או למעלה מזה — הם אשר שימשו הדרבן וגם המנוף-בפועל לדחיפת גולני, עד שהגיעה למעמדה הנוכחי, אולם, אם נציג את העניין במונחים של „אינטרסים" יש לומר, כי בכך כרו הצנחנים, שקידמו

לשימשו כשעיר-לעזאזל הרי לגבי המחדל השני, לא ימצאו להם אפילו תירוצים דחוקים אלה: מחדל זה התרחש ומתרחש כולו בתחום האחריותם, סמכותם ופערי לוחם הבילבדי.

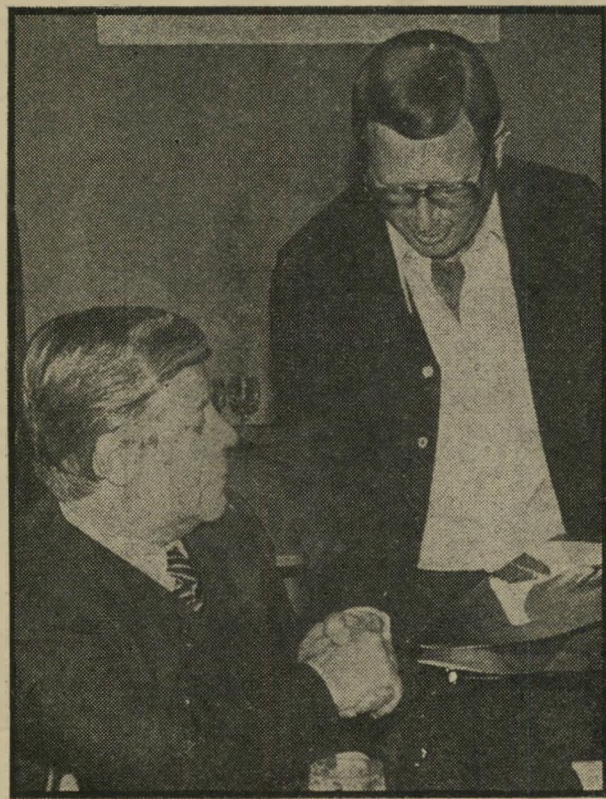
לולא „מחדל החי"ר החנוים" — ואף אילו תוקן רק לפני כמה שנים (אחרי ששתי-הימים, נאמר) — היתה עומדת לרשות צה"ל, ביוס-הכיפורים, כמות כימטצנחנות

האם תגלים גולדה מאיר את דמותה של

דורה בלור בסרט על "מיבצע אנטבה"

הירדן. בו היה ידליון חבר במשך 12 שנה. כיצד החל בי קאריירה הפינאנסית שלו. בי 1945, כשידליון היה בן 22, הוא כיהן כגזבר משק חמ"ד, כשעל צווארו מוטל עול פרנסתם של 80 חברי המשק. באותה תקופה נאלץ ידליון, כמו גזבר קיבוצים אחרים, "לגלגל שטרות" כלומר למי סור צ'קים על בנק בעיר אחר, כדי להרוויח יום או יומיים עד לפרעון הצ'ק. כאשר תכסים זה לא עמד לו עוד, הוא המציא תכסים חדש, בלי תשיגרת: הוא "מכר" את יבול השעורה של המשק לשל לווה סוחרים שונים, קיבל מכל אחד מהם מיפרעה על חשבון העסקה. עד שנודע לי סוחרים כי גם חבריהם רכשו אותו יבול עצמו, הצליח ידליון לגלגל כמה מאות לירות פלס-טיניות יקרות מפז, שהיה בהן כדי להשביע קיבות רעבות של חלוצים, פרות ופרדות.

באותה תקופה הוצא לאור בחמדיה עלון-חדשות שבועי, שעורכו היה אליהו זרבי, כיום כתב ידיעות אחרונות בדנמרק. זהבי טען בפני הגזבר ידליון, כי בתוקף תפקידו מגיע לו עט-נובע. אבל ידליון סירב לאשר הוצאה בסך של לירה אחת לצורך קניית העט לעורך. זהבי הציג או לידליון עסקה: הוא ייצא ליום אחד לעבודת-חוץ בקיבוץ אפקים, והלירה שירוויח בעבודה זו תשמש לרכישת ה-עט עבורו. למרות שהשניים תקעו כף, חלפו שבועיים וידליון לא רכש את העט המובי-

קאנצלר מערב-גרמניה, לוחץ את ידו של העיתונאי יצחק שחיל, עורכו ובעליו של העיתון המקומי ידיעות באר-שבע, שהגיע לגרמניה כדי לסקר עבור עיתונו את מערכת-הבחירות מטעם המפלגה הסוציאל-דמוקרטית והמפלגה הנוצרית-דמוקרטית. באותה פגישה הוזמן שחיל לשתות בירה עם קאנצלר, זכות בילעדית שנפלה בחלקו של עיתונאי ישראלי דווקא. עוד זכות שנפלה בחלקו, קאנצלר העניק לו את תמונתו, עם הקדשה אישית.

הלחץ שמידם

כאשר ביקר ראשי הממשלה יצחק רבין בי-עיריית רמת-גן נערכה לו קבלת-פנים בלישכת ראשי העיר, ישראל פלד. זה הציג לפני רבין את מוכיר מועצת פועלי רמת-גן גיבעתיים, אורי עמית, וראש-הממשלה שאל אותו למצב התעסוקה בי-עיר. עמית החל מרצה בפני ראש-הממשלה על מצב התעסוקה, ופתח מהתקופה שלפני חמש שנים. רבין הפסיק אותו בקוצר-רוח: "אני לא עוסק בהיסטוריה, ואפילו לא בארכי-אולוגיה!"

בכינוס של 200 סוכני חברת-הווטסקי האמריקאית סי-גראס, שהתקיים בירושלים, היה אורח-הכבוד שריהביסחון שימעיץ פרס. נשיא-החברה, אייב פליישמן, הציג את פרס ואמר: "כשביקרתי בי-ישראל לפני ארבע שנים הצגתי את אכא אכן ואמרתי: ציפור קטנה לחשה לי שהוא יהיה ראש-ממשלה". הפסיקו פרס: "אני מבקש שתגיד לי ציפור הקטנה שלך שלא תלחש לך אותו דבר ביחס אלי, זה כנראה מביא מזל רע."

במאיהקולנוע האמריקאי ויליאם שפנר, העתיד לביים את סירטה של חברת וורנר על מיבצע אנטבה, שוהה עתה בארץ עם גודד עוזרים. במיסגרת חיפוש אחר אתרי-צילום שהם בשבוע שעבר בי-ירושלים, שם חיפש שדה-תע-פה שיוכל להצטלם כשדה-תע-תעופה באנטבה. שפנר, שכוכב סירטו עדיין לא נקבע, מת-עניין בינתיים דווקא בשחקנים שיגלמו את הדמויות המשי-ניות בסרט. אחת השאלות ש-שאל ידידים ישראליים היתה: "האם אתם חושבים שאוכל להשיג את גולדה מאיר, כדי שתגיש את דמותה של דורה בלור?"

בין כל עבודות הספרה פרודוקציה שמבצע שפנר, הוא נפגש גם עם אנשים שהיו מעורבים בפעולה עצמה. בי-שבוע שעבר נסע באופן מיוחד כדי להיפגש איש-צבא

אותו איש-צבא נטל את הפי-קד על פעולת אנטבה מייד עם היוודע דבר מותו של סא"ל יונתן ("יוני") נתניהו.

בישיבת שחתקיימה בי-לישכת שרי-האוצר, בנושא בי-טוח-רכב, המעסיק כעת את הכלכלה הישראלית, שפנר שרי-האוצר יהושע רבינוביץ' את חמתו על ח"כ גידעון פת, שהוא אחד המערערים הראשיים על תקנות ביטוח-רכב החדשות, וטען: "סטטסן כותבים בטעות בסי"ת צריך היה לכתוב זאת, סתמחן, על שם פת."

אילנה שפירא

היתה אחת האורחות הבולטות בהקרנה מיוחדת לעיתונאים של הסרט כל אנשי הנשיא. אילנה (מימין) באה בחברת רעיית ראש-הממשלה, לאה רבין, והציגה את עצמה כחברתה הטובה ביותר של לאה. לסקרנים הסתבר כי היא רעייתו של יעקב ("שפיץ") שפירא, סמנכ"ל משרד-הביטחון לייצוא ביטחוני, ועובדת חברת הכנסים כנס. השניים התיישבו במקום לא טוב, מאחורי עורך מעריב, רוזנפלד.

טח. סבלנותו של זהבי סקעה. הוא חטף מידי ידליון את עט הפאקור שלו, שהיה שווה או חמש לירות. כתוצאה מכך הושבתה עבודת המזכירות וזו קיבלה החלטה חגיגית שהטי-לה על ידליון לרכוש. במחר של לירה אחת, עט לעורך עלון המשק.

חברי דור-המשך בי-מיפלגה הליברלית בתל-אביב, שהתכנסו כדי לשמוע את די-בי-רי אלוף (מיל). עזר וייצמן, נדמה כשקם וייצמן באמצע הדי-דיון, והודיע כי עליו להפסיק לדבר מסיבות חשבות, ומיד לאחרי-מכן עזב את האולם. כשניסה יו"ר הישיבה, דויד

בין יתר המקומות ש-בהם ביקר רבין, היתה אף המכללה לטכסטיל על-שם שנקר שברמת-גן. לפני ראש-הממשלה הוצגו עבודות התל-מידים במכללה על גופותיהן של שתי תלמידות-דוגמניות, שעוררו את התפעלותו של רבין: "אוף, איזה חתיכות! מה אתם עושים כאן, מלמדים אופנה או משגעים את התל-מידים?"

כאשר נודע, על מינוי יו"ר קופת-חולים, של התסתדרות, אשר ידליון לתפקיד נגיד בנק-ישראל, נזכרו רבים מי-ותיקי קיבוץ חמדיה שבעמק-

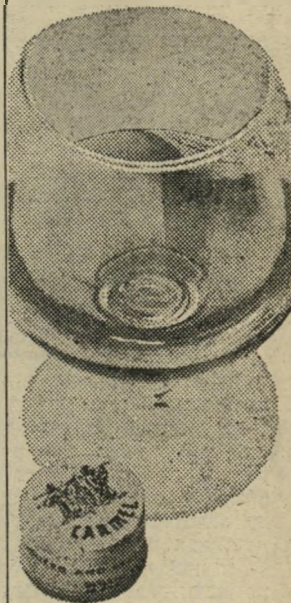
השחקנית הישראלית מירוחם העובדת באיטליה, הגיעה לישראל בגפה והתגוררה עם המיסעדר מנפרד כץ במלון הילטון התל-אביבי. ברגע שבו עזב מנפרד את המלון, עזבה אותו גם עליזה, עברה להתי-גורר בבית אחותה בנתניה. ימים ספורים לאחר-מכן הגיע ארצה חברה של עליזה, עיתונאי איטלקי יהודי בשם וילי מולכו, שבא עם צלמו האישי. אולם, כשנודע לעיתונאי שחברתו לא שגרה לו אמונים בימי שהותה הראשונים בישראל, עזב את הארץ, חזר לאיטליה והשאיר את עליזה אדר לבדה בבית אחותה בנתניה.

עליזה אדר

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי

מוקני ראשון לציון וזכרון יעקב

פינייה אל האלף ישראל
(טליק) 37, ואמר לו: אתה הצדיק הל"ו! כאשר תמה טליק לפרש החומר המזוה ש- הוענק לו, הסביר לו פינייה: "כל ל"ו הצדיקים הם נסתרים — אבל אתה צדיק ידוע!"

בסעודת-צהריים שנערך
כה לכבוד האדריכל אריה ("לדשק") שרון, רגל הוציאו לאור של סיפורי הקיבוץ 1928 באותה, היו שני אורחי-הכבוד שרה-שיכון אברהם עופר, וראשי-עיריית תל-אביב שלמה ("ציצי") להט. עופר הגיע בזמן, ואילו ציצי איחר בהצגה. כשנתקל במבטו הי נזעם של שרה-שיכון, התנצל: "הזמינו אותי לשעה 1.00 ו- אמרו שלא אעזו לבוא לפני 1.30, או בעצם הקדמתי ב-2 דקות."

באותה סעודה סיפר
שרון, הנחשב כאחד מגדולי האדריכלים בארץ, כיצד הפך אדריכל: "כשהייתי חבר קיבוץ

אדמו"ר, לברר לאחר-מכן מה היו הסיבות החשובות שאילצו את ויצמן לעזוב דיון שהת- כנס לכבודו, הסתבר לו כי באותו יום, בשעה תשע וחצי בערב, בוקרן בתחנת-הטלוויזיה הי הידנית סרטימתח ועזר אינו מוכן להחמיץ סרט זה בעד שום הון שבעולם.

זמרת כל המילחמות,
יפה ירקוני, חפכה כבר חלק מהרפרטואר של מסיבות-הספרי- דה לקצינים הבכירים של צה"ל, המחליפים תפקידים או פורשים משירות. יש לה תוכ- נית מן המוכן לאירועים מעין אלה. בסוף הופעתה היא נוהגת להזמין את האיש שלכבודו נע- רכת המסיבה אל הבמה, כדי להצטרף אליה בשירה הישן מתקופת מלחמת העצמאות. "אל נא תאמר לי שלום," כאשר נערכה מסיבת-הפרידה לתת-אלוף דן שומרון, שטרש מתפקיד קצין-צנחנים-ראשי, היה דן נבון ביותר שעה ש- ניצב ליד יפה על הבמה, ומרוב

נורית גפן

אשתו של המשורר יונתן, וברוריה דויד- זון, אשתו של במאי-הקולנוע בועז, הן שתיים מהיפות בנשות תל-אביב, שתי הן חברות טובות ומרבות לבלות יחד. השבוע בילו השתיים במסיבה ללא הבעלים, ונורית סיפרה לברוריה כי נבחרה עלידי אמונית ידועה להיות נושא מר- כיו התערוכתה. נורית הנרגשת סירבה לנקוב בשם האמונית ללא רשותה של זו, אולם הבטיחה שאיתה התערוכה תהיה מעניינת.

גן-שמאל, הודיעו בנות ה- משק שנמאס להן לזבל את ה- שדות, או הייתי מוכרח לתכנן עבורן בתי-שימוש. כך נדבקתי בחידק הארכיטקטורה."

במסיבה שנערכה לרגל
צאת סיפורו של אברהם גולן מיבצע סוזאנה, העוסק בפרשת עסקי-בניין ואסירי קהיר, נכחה גם ראשי-המשלה לשעבר, גולדה מאיר. בין האנשים שניגשו אליה ללחוץ את ידה היה גם הפזמונאי ידדי כהן-סי. לאחר-מכן סיפר ידידי ל- תבריו: "מצחק, אבל זאת הי פעם הראשונה שאני לוחץ את ידה של גולדה." אחר-כך ניגן שה גולדה אל עורך ידועות אחרונות, הד"ר הרצל רוזנ- בלום, ואמרה לו: "משונה, אבל זאת הפעם הראשונה שאני פוגשת את ידי מנוסי. למה הוא מתקף תמיד, וכותב רע על אנשים?"

איש יחסי-הציבור מר-
דכי ("מוטי") שופמן טוען, כי מי שבאמת רצה את ארלו- וזרוב אינו אלא אחיו-שלו חבר מועצת עיריית תל-אביב דויד שופמן, האחראי על התחבורה בעיר, הוא שהפך את רחוב ארלוזורוב לרחוב הדיסטרייט?

התרגשות כמעט שלא יכול לשר. קרא לעברו תת-אלוף פנחס ("פינייה") להט, מי שהיה אז קצין-תחזוקה-ראשי: "כאן זה לא אנטיבה! כאן צריך להיות גבר!"

כעבור זמן קצר נערכה
מסיבה דומה גם לפינייה להט. שפרש משירותו בצה"ל, כדי לכהן כמנהל שירותי עיריית תל-אביב. פינייה הכין כהלכה את שער-היבית שלו. כאשר סאלה אותו יפה ירקוני: "כל- כך הרבה שמעת אותי, מה זה, יש לך חוש מוסיקאלי?" והשיב לה פינייה בו במקום: "לא! אבל יש לי חוש ליופי."

באותה מסיבה התנצל
ראש אג"א במטכ"ל, אלוף אריה לוי, על כי נבצר מ- הרמטכ"ל, רב-אלוף מורדכי ("מוטה") גור, להשתתף ב- מסיבה. "הוא הודיע לי בצער," אמר לוי, "שהוא לא יכול לבוא למסיבה." קרא לעברו שאול בייבר: "הוא לימדו בצה"ל שאין דבר שהרמטכ"ל לא יכול!"

ביבר העלה במסיבה
כמה זיכרונות מתקופת שירותו של פינייה להט בצה"ל. בין השאר סיפר כי יום אחד ניגש

תוכנית חשובה העלה על שרטון, אך בסופו של דבר תפס מכך תועלת רבה. אדם קשיש יעזור לך לפתור בעיה המציקה לך זמן רב. אתה לוקח דברים יותר מדי ללב. תן לה להרגיש שהיא אינה כל עולמך, אל תשקיע את עצמך יתר על המידה בעניינים עסקיים. ליבשי בהיר.

השבוע תשמש כנושא לקינאה בין מכרז וידידך. כדאי שלא תתחלל בהצלחותיך, ושתדבר עליהן כמה שפחות. היחסים המתוחים עם בת זוגך הם תוצאה של שמועה שהגיעה לאוזניה. שיחה גלויה מלב אל לב תסייע לטהר את האווירה. עזור לאדם קרוב אליך להגשים את חלומו. בת תאומים — בסוף השבוע צפויה לך פגישת רומנטית.

כומר השיכונע על חוג גדול מכפי הרגיל, ותעמוד במרכז ההתעניינות. ההצלחה החברתית לה אתה זוכה, תסייע לך להגיע למטרה אליה אתה שואף. פגישה עם אישיות בזהמית תעזור לך למצוא את הפיתרון הנכון לבעיה המעסיקה אותך זמן רב. בת סרטן — במקום לדבר על תוכניותיך, כדאי שתתחילי לבצע אותן. אל תהססי מלהיעזר בידידים.

לחצים שהצטברו מזה זמן רב, יתחילו להעיק עליך. הצלחה כספית וחברתית תפצה אותך על העצבנות והמתח. אל תברח מהחלטות חשובות, ושמו בנאמנות על האינטרסים של מעבידך. היחסים הרומנטיים עם בת תאומים יעלו על שרטון, שלא באשמתך. לבשי כחול.

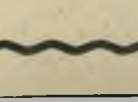
הדברים לא יסתדרו כפי שתיכננת אותם, והמטרות שהצבת לעצמך לא תושגנה. הדרך היחידה להתגבר על המצב היא לספול בדראסטיות במיכ- שול, ואפילו להשתמש באמצעים החורגים מהמקובל. אדם קרוב יגרום לך לאכזבה קשה. כדאי שתנצל את הזמן למנוחה פיסית ונפשית, שתאגור כוחות לקראת המתח בעתיד. בת מאזניים — הפתעה צפויה לך השבוע.

אל תיתמס לשמועות ולמעשיות חסרות יסוד. היעזר בכוח שיפוטך המעולה, ובנסייון העבר. עשה מה שמוטל עליך בקור-רוח, ואל תתרגש יותר מכפי הראוי ממה שנראה בעיניך כעלבון. אתה וקוק לאנשים שיבינו אותך, אך לא כל מי שמוכן לחטות לך אוזן באמת, רוצה את טובתך. בת קשת — סוף השבוע לא יהיה נעים.

שבוע נפלא מחכה לך, בייחוד ביחסך ההולכים ומשתפרים עם בת זוגך. זכור שהיא עושה כמיטב יכולתה, ושמגיע לה עידוד מצידך. צפויה לך הצלחה פיננסית ממקור אותו חשבת ללא בטוח. אל תניח להצלחה לסחרר את ראשך, והמשך לעבוד במסירות ובנאמנות. כי בסופו של דבר זה ישתלם לך. שבוע עליו לבת דלי, לבשי בצבע התכלת.

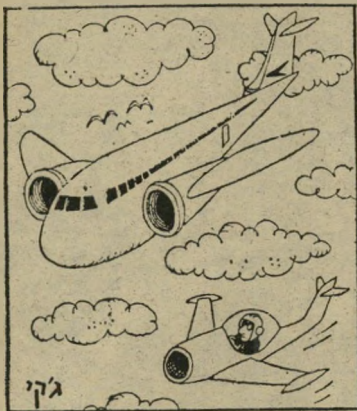
ויכוח עקר

אני סבור כי כל הוויכוח שהתנהל בשם בועות האחרונים מעל דפי עיתונכם בין חנוך מרמרי לבין אלי תבור, באשר לשאלת הלגיטימיות של פירסום פרשת עמירם שפרינצק, הוא ויכוח עקר מוסרי. העובד דות הן שלא העולם הזה הוא שגילה את הפרשה ופירסם אותה לראשונה. הידיעה על פגיעתו של עמירם שפרינצק בידי אש"ח התפרסמה בעיתון דבר, לפני שפורסמה בשער העולם הזה. משום כך, אם יש לחנוך מרמרי טענות על פירסום העניין, שיפנה אותן לדבר ולא להעולם הזה על "שיטות" הפעולה המיוחדות שלו. אם יטען מרמרי שאת דבר אינו קורא ואילו את העולם הזה כן, זו כבר בעייה שלו. איידיעת החוק אינה פוטרת, וגם לא איידיעת העובדות. אני חושב שבכך נשמטה הקרקע תחת טענותיו של מרמרי, אלא אם כן יטען ש"העולם הזה" פירסם את הפרשה והבליטה בתמונת-השער, וזוהי מסוג הטענות שפור"ח נוגרפיה היא עניין של גיאוגרפיה, חרוז טוב, אבל לא משכנע.

שלמה גרבר, תל-אביב

איפה האנס?

רצוף בזה תמונה מתוך שעשועון ליל-דים, שהתפרסם בידיעות אחרונות תחת הכותרת: "הציור השבועי לילד". בחידון מתבקשים הילדים לאתר בציור, "מחבל ש"

חטף מטוס" ולצבוע (!!!) את הציור יפה. בקצב הזה, לא ירחק היום שבו נמצא מעל דפי העיתון ציור של נערה חבולה ומוכה, כשהמשימה לילדים תהיה לאתר את האנס ולצבוע בצבעים יפים.

ג. ברון, תל-אביב

מהירהורי ישראל השנייה

אני מוכרח לצעוק! אני יושב וצופה לי בטלוויזיה (שעוד לא סיימתי את תשלום שטרותיה), ופתאום נתפסתי מהרהר מהיר-הוריליבי בעניין, "ישראל השנייה" כפי שנקראים אנו בני עדות המזרח.

אצלי זה מצטייר כך: בעיתונות, העולם הזה פירסם בזמנו סקר על קוראיו, של פיהם הם ותיקים בארץ, בעלי השכלה ובעלי מקצועות חופשיים. זה אולי נכון, אבל אני מכיר גם כאלה שלא שייכים לגזע הזה. ביניהם נמצאים פועלים ואפילו מובטלים הקוראים בקביעות את העולם הזה. אני מכיר אחד, שבכל יום רביעי יש לו בעייה כספית, והוא צריך להחליט בין קופסת סיגריות לבין רכישת העולם הזה. בטלוויזיה רואים ושומעים כתבים וקריינים, שאין ביניהם אפילו אחד המדבר עיברית במיטא מורחי. אין אף קריינית רצף שחורה אחת. מה קורה? האם אין בינינו היודעים עיברית!

אני עניין הפסטיבלים. פסטיבל עדות המזרח זה רק שם, במציאות, הזמרים לרוב אינם בני עדות המזרח. את הפסטיבל מלווה תזמורת אשכנזית, ורק לשם קישוט שמים את תזמורתו של זוזו מוסא. ניר מקסימ, אשדוד

תיקון טעות

בכתבה שהתפרסמה על הופעת עיתון-הערב היום הזה (העולם הזה 2036) נכתב בטעות שקבוצת קוקה-קולה ישראל מחזיקה בחלק ממניות הבעלות בעיתון. העובדות הן כי מר משה ורטהיים, מנכ"ל קוקה-קולה בישראל וזמר עמי בראון, מחברת קוקה-קולה האמריקאית, הם בעלי מניות בעיתון באופן אישי ופרטי, ואילו לחברת קוקה-קולה אין כל קשר ישיר או עקיף לבעלות על העיתון.

דובק בע"מ. החברה הישראלית לסיגריות בע"מ. סיגריות לוד בע"מ

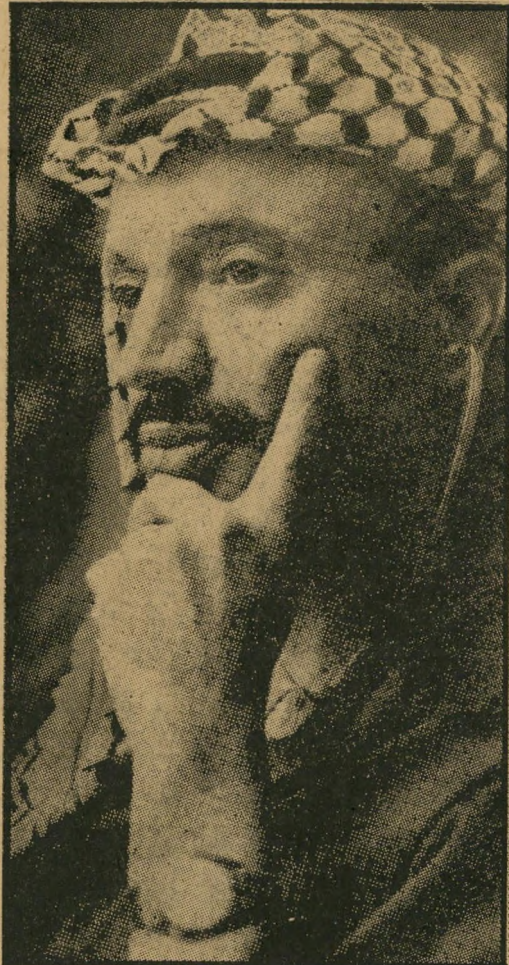
פגישה עכשווית

אם אש"ף מעוניין להיפגש עם כאלה, משמע שהוא מוכן להציע משהו למדינת ישראל.
המינום שיש בו כדי להעניק טעם לפגישה כזאת הוא הסדר שיאפשר לפלסטינים להקים מדינה משלהם בגדה וברצועה, תוך הסדר עם מדינת ישראל ועל בסיס של הכרה הדדית.
משמע יש עם מי לדבר, ויש על מה לדבר. כל קורא נבון יגיע בעצמו למסקנה זו — אם יאמין לידיעה שהיתה פגישה כזאת.
לכן — אל תפתח דפוסם אותה! ואם תפרסם אותה, אל תפתח להעניק לה אמון נות כדשהי!
נצור בליבך את ההוקעה, את החרפות, את דברי הגינוי לבוגדים.
לא היתה ולא נבראה פגישה כזאת.
היא לא היתה, כי לא יכלה להיות.
היא לא יכלה להיות, כי אין עם מי לדבר, ואין על מה לדבר.

והי הדילמה. עימות אכזרי בין הלב והשכל. איך עמדו כל־התיקשות של ארץ־ישראל השלמה במיב חן זה? זה די משעשע.
הידיעה המקורית על הפגישות־כביכול התפרסמה ב־ידיעות אחרונות, שהוא — אולי — הביטאון הקיצוני ביותר של הימין הקיצוני בארץ. כתב אותה שלמה נקי דימון, שאינו רק כתב מדיני מצטיין, אלא גם אדם המקורב ביותר לצמרת תנועת־חרות.
ידיעות אחרונות חזר על הידיעה, תוך שינויים וביתר תוקף, למחרת היום.
לדוד, אין ספק. היתה פגישה כזאת. השתתף בה לפחות איש בכיר־מאד אחד של אש"ף, וגלריה מכור בדת ביותר של אישים מטעם המועצה הישראלית, כולם ציונים מדופלמים. תיווך בה פיר מנדס־פראנס, הגיעו בה לידי סיכומים חיוביים. עומדת להיפתח פעולה משור תפת למען פיתרון מוסכם. משרד־החוץ הישראלי יודע על כך, וכל זה קרה בימים האחרונים.
אחרי גילוי זה היה צפוי בידיעות אחרונות מטה של מאמרי־התקפה מוועזעים, וביניהם פגז גדול של חומרי־נפץ־מסק מידו הדוקטור הרצל רונגבלום.
והנה — לא־כדור. דממה רכה. מאמרי־השי מצה מיסכן אחד של כדורבן זוטרי, וזהו.
הצהרון המתחרה — מבחינה עיתונאית ולאומנית כאחת — היה זהיר מראש. ממילא לא יכול היה מעריב להודות כי ידיעות אחרונות השיג סקופ. לכן פירסם מעריב דברים מסויגים, תוך הבלטת ההכחשות הישראליות והעבריות.
במאמר ראשי הביע מעריב „שתי תמיהות“, וכך תפס את שורה־דילמה בשתי קרניים.
תמיהה א': האם היתה פגישה? תמיהה ב': איך יכלה להיות פגישה כשאין עם מי לדבר?

חלון־הראווה הלאומי לעולם הגדול, גרוסלס פוסט, פסח גם הוא על שתי הסעיפים. הוא פירסם את הכחשת המועצה הישראלית, שם לב לכך שאין זו הכחשה חד־משמעית וטוטאלית, ושאל: שמא רוצה המועצה לעזור את הרושם שהיתה פגישה, אך בעצם לא היתה פגישה? ואולי להיפך: היתה פגישה, אך רוצים להשתמש מן האחריות?
הרדיו היה נייטרלי, נתן סיקור מינימלי וזהיר. הטלוויזיה הקליטה תגובות, אך לא שידרה אותן, והשתיקה את העניין ביכלה.
הארץ לא פירסם שום ידיעה, והסתפק בהכחשה קטנה לידיעה שלא פירסם.

ה גופים הפוליטיים של ארץ־ישראל השלמה היו ססו אף הם.
האם כדאי לבצל את העניין כדי לצאת בהתקפת־מצח על משרד־החוץ, בטענה שידע כביכול על הפגישה כביכול? האם להוקיע את שר־המישפטים על שלא נקט צעדים נגד הבוגדים? או להתאפק ולשתוק?
הלואי ואפשר היה לתבוע את הבוגדים לדין ולשר לוח אותם לכלא, בעוון קיום פגישות עם האוייב — ובאותה שעה לקבוע חדי־משמעות שלא היו שום פגישות כאלה, מפני שהאוייב אינו מוכן להכיר בנו ואין עם מי לדבר.
אבל זה לא ניתן. צריכים לבחור בין שתי האפ־שרויות, וכמו שידוע כל ילד, שנקלע לחנות מלאה ממתקים — הבחירה קשה.
אנשי ארץ־ישראל השלמה ראויים להשתתפות בסיב־לם, מול בחירה זו.
ורק פאריז אמיתי יעצה על דעתו את היסורים שכבה יתייסרו, כאשר תבוא אי־פעם — חס וחלילה! — הודעה רשמית מופי־מכת על פגישת נציגי שני המחנות!

יאסר עראפאת: יש עם מי לדבר?

עם אירגון כזה אין מה לדבר. ניתן להיפגש עימו רק במקום אחד: בשדה־הקרב.

א מונה מוחלטת זו חיונית להגשמת המטרות של מחנה הסיפוח, על כל סניפיו והסתעפויותיו.
לכן חוזרים עליה כל כל־התיקשות — עיתוני הערב והבוקר, הטלוויזיה והרדיו — מדי יום ביומו, באלף ואחת צורות, בניסוח הידיעות ובבחירת הכותרות, בהגשת התוכניות ובכתיבת המאמרים, בדברי פרשנות ובסיכום ההדשות, בנאומי־הלהט של הפוליטיקאים ובדברי־התבטו של הפקידים.
אם יש במדינתנו הדמוקרטית דבר הגובל בשטיפת מוח שיטתית, רצועה ובלתי־פוסקת, הרי זוהי המערכת הסונסטית (והאוסטרו־סונסטית) האומרת:
אין עם מי לדבר, אין עם מי לדבר, אין עם מי לדבר.
בשביל איש ארץ־ישראל השלמה, זהו תחליף ל־שמע ישראל.
קעקע את עמודי־התווך הזה של בניין הס־ברתו, והבניין כולו יתמוטט.

מ כאן הדילמה הנוראה, שלפניה עמדו השבוע כל אנשי הלאומנות הצרופה בכל כל־התיקשות.
מה לעשות? איך להגיב?
האצבעות רעדו על מנועני מכונת־הכתיבה. הן השי תוקקו להלום, להוציא מן המכונה צורות של אור־תיות קטלניות כמו כדורים של מקלע, לפלח בהן את לבבות התבוסתנים הבוגדניים.
להוקיעם. לתבעם לדין. להעמידם אל הקיר, או לפחות אל עמודי־הקלון.
כך קרא חלב היתודי החם, הרוטט.
ואילו השכל היתודי הקר, המחשב, קרא: עצור!
אל תיגרר אחר הרגש! חשוב! שקול!
אם תוקיע את הבוגדים, משמע שאתה אומר כי אכן היו פגישות כאלה עם ראשי אש"ף.
אם היו פגישות כאלה, משמע שאש"ף מעוניין להי־פגש עם ישראלים בכירים, ציונים, הרחוקים מרק"ח וממצפן, אנשים הרוצים בהמשך קיומה של מדינת־ישראל.

ב, לבי לאנשי הימין הקיצוני, השורצים בכלי התיקשות ההמוניות, הם הועמדו לפני דילמה קשה.
בעיתונים הופיעו ידיעות על פגישות שנערכו, כביכול, בין נציגי המועצה הישראלית למען שלום ישראלי־פלסטיני ובין אישים בכירים ביותר של אש"ף.
מה לעשות?
האם לקבל את הידיעות האלה כאילו הן אמת צרופה — או לבטל אותן מכל וכל?

ה החלטה היא קשה, קשה מאד למי שדוגל בארץ־ישראל שלמה.
הפיתוי הראשון הוא למעון כי ידיעות אכן נכונות. כי אז ניתן לגרף ולחרף את אנשי המועצה, הכוללת כימעט את כל האישים הכולטים של מחנה־השלום הישראלי.
שומו שמיים! מגע עם האוייב הנומם להשמידנו! בגי־דה מחפירה! פגיעה מחרידה בביטחון המדינה! עידוד לרוצחים, לחוטפים, למתבלים!
היכן היועץ המישפטי? מדוע לא יועמדו הבוגדים לדין? עד מתי? עד אנה?
תענוג הוא לכתוב מאמרים כאלה. סוף־סוף אפשר לקרוע את המסווה מעל פרצופיהם של יפיי־הנפש, התבו־סחנים, עוכרי־ישראל!
הבה נכניס נייר למכונת־הכתיבה, ויאללה — עליהם! אך לפתע נעצרם המכונה.
כי אליה וקוץ בה.

ע הרי מי שמוען כי ידיעות האלה נכונות, מוצא את עצמו, לפתע, גולש על קרח חלקלק.
אם אכן נערכו שיחות בין אישים ישראליים כאלה ובין נציגים בכירים של אש"ף, כפי שנטי ען בידיעה, על מה דובר בהן?
קשה להאמין כי ההנהגה הראשית של אש"ף תח־ליט לקיים שיחות עם אלו־במילואים של צה"ל, או עם מי שהיה מוכ"ל מיסלגת־השלטון הישראלית, או עם מנכ"ל־לשעבר של משרד ממשלתי מרכזי, או עם אי־שיות בכירה אחרת (כפי שנטען בידיעה), כדי לדון עימם על הדרך הטובה ביותר לחיסול מדינת־ישראל.
עוד יותר קשה להאמין כי אישיות בינלאומית מכור בדת מן השורה הראשונה, כמו פיר מנדס־פראנס, שהו־י כר בידיעה כמי שכאילו תיווך בפגישות אלה, היה נותן את ידו לשיחות שאינן רציניות מאד וחשובות מאד.
משמע: מי שמוען כי יש אמת בידיעות, נאדף להטות את המסכנה שהאירגון לשיח־רוח פוסטטין מבקש עתה הסדר־שלום עם מדי־נתישראל.
ובשביל איש הימין הקיצוני, אין הודאה נוראה מזו.

ע מודי־התווך של הסכרת אנשי־הסיפוח — השול־טים כימעט בכל כל־התיקשות החשובים במדינת־ישראל — מורכב מארבע מילים פשוטות:
אין עם מי לדבר.
אומנם, הימין הקיצוני עצמו — אנשי המיסיקה הלאומית, הקנאים הדתיים, התנועה למען ארץ־ישראל שלמה, ותיקי חרות, מאמיני גוש־אמונים — אינו זקוק למילים אלה. לידיה, לא חשוב אם יש עם מי לדבר, אם אין. אלוהים נתן לנו את הארץ הזאת, נחלת אבותינו, ואנו נחזיק בה בשלום ובמילחמה, בטוב וברע, בניצחון ובמפלה, עד שאחרון הנאמנים יאבד את עצמו לדעת במרומי מצדה.
אך מכיוון שהרוב הגדול של העם אינו מורכב ממתאכדים, והוא סבור כי טוב יותר להיות ולשגשג בארץ־ישראל מחודקת מאשר למות בארץ־ישראל שלמה, רדושות אותן ארי־בע מלים.

יש לחזור על כך בלי הרף: אי־אפשר להשיג שלום, להתפשר, להתחלק, לחיות בצוואת, להתקיים בכבוד זה לצד זה בשני חלקים שונים של הארץ.
כי אין עם מי לדבר.
אי־אפשר לדבר עם מדינות־ערב, כי אף אחת מהן אינה משלימה עם קיומה של מדינת־ישראל.
בסתר ליבם, כל מאה מיליון הערבים בעולם זוממים להשמידנו. זוהי המחשבה הודונית, המעסיקה את מוחם יומם ולילה, בהקיש ובחלום.
ואם זוהי האמת לגבי כל מדינות־ערב, עז אחת כמה וכמה נכון הדבר לגבי אירגון־המרי־חיים המתקרא „האירגון לשיחרור פלסטין“.
אירגון זה מבוסס על האמנה הפלסטינית, התובעת לגרש מהארץ את כל היהודים שהגיעו הנה אחרי 1948, או 1917, או 1882.
הוא רוצה לחסל את מדינת־ישראל הציונית, ולהקים על חורבותיה „מדינה דמוקרטית חילונית“.

הבן של העצני

למרות שגורלן של הילדות העצני יצא נגד פעולותיו של לוינגר, היה בנו הצעיר חבר ב"חידת המחץ" של ילדי הקריה, שהשתעשעו עם החיילים.

ש יירת מלך-הרכב הצבאיים ש- הגיעה לקריית-ארבע, ביום הראשון האחרון, כללה בתוכה שלוש משאיות עמוסות חיילים חובשי כומתות אדומות, משי איתן נוספת ובה חיילי היחידות המיטטרה- הצבאית, וכן ג'יפים נושאי אנטנות, שמי חובס בקעו ציפופים מחרישי-אוזניים.

לחובשי הקרייה, שרובם היו עוסקים באיתה שעה בתפילות ראש-השנה, היתה מסרת הפגנת הכוח ברורה: "זה"ל החליט לעצור את הרב משה לוינגר, מנהיג גוש-אמונים, מייד עם צאת חג.

הפרשה החלה ימים אחדים קודם-לכן, על-פי החלטת שר-הביטחון הוציא המשל הצבאי של חברון צו, המגביל את נייירותם של לוינגר ותושב נוסף של הקרייה, פירי-שו האמיתי של הצו היה של לוינגר לא יוכל להתפלל בחורבות בית-הכנסת בית אברהם, הנמצאות ליד המושבה הציבורית של השוק בחברון. פעמים אחדות אירעו היתק-לויות בין תושבי קריית-ארבע היהודים לבין תושבי חברון הערבים בעת התפילה בבית-כנסת זה, או בדרך אליו או ממנו.

החיילים

סירבו לעצור

כ שהביא מושל חברון את הצו אל לוינגר, העיף הרב מבט בפסית-ה-גייר, נטלה מידו של המושל וקרעה לגז-רים. המשל הנדרס פלט לעומתו: "הרב לוינגר, אני לא אעצור אותך בהג אם תיכנס לחברון, אבל אעצור אותך מייד כשיצא חג."

בראש-השנה עמד הרב לוינגר בראש בניין מתפללי קריית-ארבע בבית-הכנסת בית-אברהם. למחרת, היום השני של ראש-השנה והיום הראשון בשבוע, פנתה שירת המשאיות הצבאיות לתוך הרחבה שמעל לבניין המאורך, בו שוכנת דירתו של הרב לוינגר.

עוד לפני שירדו החיילים מעל המש-איות, עברה השמועה על בואם בקרייה כולה. מאות מאנשי גוש-אמונים, שוכני הקרייה מהירו לעבר ביתו של לוינגר, ויצרו חומה חיה סביב הכניסה.

את פני החיילים הנדהמים הקבילה שירת "עם ישראל חי", הימנונו של גוש-אמונים. קבלת-פנים כזו אינה מצויינת בשום ספר העוסק בתורתי-הלחימה. החיילים התייצבו בפיות פעורים מול גוש-האדם השר בהת-להבות. ארבעה מהם ניגשו אל מפקדם, הודיעו לו: "אנחנו לא התגייסנו לצח"ל בשביל לפגוע באנשים כאלה. אנחנו לא נהיה בין אלה שיעצרו את הרב לוינגר."

המפקד הגיב בחריפות. הוא הורה לשוטרים הצבאיים לעצור את הארבעה, ולאובלם למעצר בכלא 4.

באותה שעה החל מאסרם של משע-שע בין מפקדי צה"ל ללוינגר ואנשיו: "אנחנו באנו רק לקחת אותך לחקירה. כשיצא חג תבוא איתנו, ונחזיר אותך

במדינה

יחסים מרחביים

פרובוקציה בדמשק

המונים רקדו סביב

הגופות התלויות בדמשק

והעיתונים עקזו בתדאביב

שוב היו תלויות גופות-אדם בחוצות באחת מבירות המרחב. שוב נערכה הצגה ברברית לרגל הוצאתם-להורג של יריבים פוליטיים, כשהמונים רוקדים סביב ה-גופות.

בפעם שעברה קרה הדבר בבגדאד. המור-צאים להורג היו אז יהודים וקומוניסטים. וישראל כולה הודעוזה.

הפעם קרה הדבר בדמשק. המוצאים להורג היו פלסטינים, וכמה מעיתוני יש-ראל היללו ושיבחו את התליינים.

יוני השחור. פרשת הפעולה הפיזאית במלון סמיראמיס בדמשק היתה סתומה מכמה בחינות.

בלבנון ממתנה התנועה הפלסטינית, בראשות אש"ף, למיתקפת-המחץ הבאה של הצבא הסורי. היא לא יכלה להיות מעוג-ינת במעשה פרובוקטיבי בדמשק, שיספק לממשלת סוריה אמתלה נוחה לפתיחת מיתקפה זו. אמתלה כזאת דרושה, כיוון שבקרב הצבא הסורי אין התלהבות למיל-חמה נגד הפלסטינים, שנחשבו עוד את-מול כבעלי-ברית וכגיבורי העניין הערבי. פרובוקציה מרגיזה, הפוגעת בגאוה הסורי, היתה רצויה ביותר לנשיא חאפז אל-אסד.

לכן טענו השבוע דוברי אש"ף, כי מבצ-עי ההתקפה בדמשק לא היו כלל אנשי פתח, הכפופים למרות אש"ף — אלא סוכני מוסדות-הביטחון הסוריים.

מתוך הדו"ח של שירותי-הביטחון הסורי רבים עצמם עולה שהחליט הפיזאית באה מעיראק, ושחבריה היו שייכים לגוף אני-טיסורי שקרא לעצמו בשם יוני השחור, על מישקל ספטמבר השחור.

ייתכן שהיוזמה למעשה ההפגנתי באה מממשלת בגדאד, העוינת את הממשלה בדמשק. שתי הממשלות שייכות לאגפים

• בספטמבר 1970 שחמו הירדנים את הפלסטינים. בינוי 1976 עשו זאת הסורים בלבנון. באורח מוזר, היה העולם הזה (2023) הראשון שטבע מסבע-לשון זו, בי-יוני 1976.

העם

אות לבאות

ראש-השנה הפך

פורים — ושרי-הביטחון

הפך. מוקיון

אי-שהשנה תשל"ו הסביע את חותמו גם על השבוע הראשון של תשל"ז. אם היה זה אות לבאות, צפויה למדינה שנה משעשעת.

כי הרב משה לוינגר הפך את כולם לצחוק — את הממשלה, את שרי-הביטחון, את צה"ל ואת המיטטרה.

קומדיה, לא בדיחה. לאורחי יש-ראל, שקיבלו את המידע שלהם מפי הרד-יו הממלכתי, הצטיירו המאורעות (ראה הכתבה, "טראגיקומדיה בחברון") כך:

• המושל הצבאי, הפועל מטעם צה"ל, הוציא צו שאסר על לוינגר להיכנס ל-חברון הערבית, מילבד למערכת המכפלה והדרך אליה, מפני שהוא גורם שם כמזיד למהומות.

• לוינגר הפך את הצו.

• כוחות-הביטחון נשלחו לעצור את לוינגר.

• לוינגר לא ניאות להיעצר, והס-תגר בביתו.

• כוחות-הביטחון התחננו באוזני לוינגר, "להסגיר את עצמו".

• לוינגר סירב.

• צה"ל גייס כוחות צנחנים ומיטטרה-צבאית, הטיל מצור על ביתו של לוינגר, כדי לאלצו להיכנע מרצונו.

מכיוון שכל זה לא קרה בפורים, אלא בין כסה לעשור, לא היה גנוס מלהת-ייחס לקומדיה זו ברצינות. מסתבר כי לגבי סוג מסויים של עבריינים, קיימים נוהלים מיוחדים. אין עוצרים אותם אלא בהס-כמתם. אין נכנסים לבתיהם כדי להניח עליהם את יד החוק. כל עוד אין הם "מסגירים את עצמם", בפתח בתיהם, ליד השוטרים הממתנים להם בחוץ בנימוס, הם נהנים מחסות מלאה.

אילו הפך שימרון פרס, האחראי ל-שטחים המוחזקים, רק את עצמו למוקיון, היה זה עניינו הפרטי. אבל פרס הפך את שילטון-החוק כולו ללעג ולקלס בידי קר-מך הקנאים הלאומנים.

וזאת כבר אינה בדיחה.

תלמידות "אורט" רמת-גן בצעדת ירושלים

„חמור מי שלא הולך“

שונים של מיפלגת אל-בעת, ומתחרות זו בזו.

שבח לתליין. מעבר למזימות הסור-ליסיות של שרות-ביון ואירגוני-סתה, היה קיים הגורם האנושי הפשוט.

אחרי חצות ראו אזרחי ישראל, בעזרתה האדיבה של הטלוויזיה הירדנית, את שלוש חברי-החוליה ששרדו בחיים (הרבי-עי, שהיה המפקד, נהרג בעת הפעולה עצמה). הם ראינו בידי כתב הטלוויזיה הסורית, שדמה להפליא לחאפז אל-אסד עצמו, השלושה, צעירים פלסטיניים שגיר-או כבני מישפחות טובות, דיברו בצורה שקטה ואינטליגנטית. הם ניראו כמבינים את מצבם החמור, אך בוודאי לא העלו בדעתם שלא יראו עוד את אור השמש.

התהליך המישפטי-כביכול, שעל-פיו נש-פטו, נידונו והוצאו-להורג תוך כמה שעות, היה ברברי — גם לולא התוספת של תליית הגופות ברחוב ועריכת הפולחן ההמוני סביבן.

העובדה שעיתון ישראלי כמעריב מסור גל לשבח תהליך כזה, להציגו כדוגמה הר-ראוייה-לחקוי ולדבר בהערצה על הסורי, ברומזו שאלה הם בעלי-הברית החד-שים של ישראל נגד הפלסטינים, מלמדת הרבה על המציאות הנפשית בחלק מן הציבור הישראלי.

צעדות

בחזרה למצור

צעדת ירושלים גרמה

שיבושים בתנועה

בבירה, והפכה אותה לקרינבלי

ליום-אחד

בישראל עדיין אין קרנבלים, ורבים נוש-אים עיניהם בחודשי הקיץ לזה הנערך בריו דה-ז'נייר. מעטים אף אוספים את כל הסכנוותיהם, וטסים לשבועות אחדים של שימחה דרום-אמריקאית אמיתית.

למי שאין די כסף לכך, פתרה הגיאור-גרפיה של ארץ-ישראל את הבעיה. ירוש-לים הרים סביב לה, ועל ההרים האלה צריך לטפס, ומי שאוהב את ארץ-ישראל אוהב לטפס על ההרים האלה, לפחות פעם אחת בשנה.

מאז נפסקה, מטעמי חיסכון, מסורת צע-דות ארבע-הימים, הפכה צעדת-ירושלים למיפעל המושך את כל חסידיו הצעדות ב-ארץ, ומיספרם של אלה, בייחוד אם מדובר ביום חופשה נוסף באמצע השבוע, מגיע לרבעות.

כבישים חסומים. צעדות-ירושלים הק-

פיאה את החיים בבירת ישראל לפחות למשך יום אחד, באמצע השבוע שעבר. „כביש תל-אביב ירושלים חסום! יש כאן המון אוטובוסים! אני לא יודע מה לע-שות!“ צעק לתוך מכשיר-הקשר שוטר ש-עמד חסרי-אונים מול פקקי-התנועה הא-דירים שחסמו את דרכי-הגישה לשכונותיה של ירושלים.

מחסומי המיטטרה לא יכלו לעמוד מול זעמם של הנהגים, שפרצו לרחובות העיר בהם צעדו אותה שעה 50 אלף הצועדים, מיספר-שיא בצעדות-ירושלים. ברחובות רבים ניראו כלירכב, כשהם מפלסים דר-כס בין קבוצות חיילים וקבוצות אזרחיות, תוך צפירות צורמות. רק נס גרם לכך שהצעדה תסתיים ללא נפגעים.

קודם-לכן, לפני שהגיעו הצועדים לפר-ברי ירושלים, ניראו הרי ירושלים במשך שעות אחדות, כמישכן אינדיאנים העורכים טכס מיסחורי, שלל צבעים, צעקות, שירה, דגלים, מוסיקה מכל הסוגים וחיוכים מתוך פנים מיוזעים מילאו את ההרים בשימחת חג. קבוצות החיילים התערבו באזרחים, וזוגות חדשים רבים צמחו מתוך הצעדה הקצרה.

צעדה מזוינת. אבל לשימחה זו לא

נתפסו תושבי ירושלים, במיוחד תושבי שכונת בית-הכרם, ששותקה מתנועה ל-משך כל יום הצעדה. אזרחים ממורמרים המתינו שעות בתחנות האוטובוסים, שכן אנד היקצה אוטובוסים רבים להסעת הצור-עדים לירושלים וממנה. בתחילת השוקם ליד שכונת בית-הכרם על-ידי טרונים ש-הקציב לכך הצבא, נותרה במוצאי יום ה-

(המשך בעמוד 18)

מתנחלי קרית-ארבע עושים צחוק מחיילי המישטרה הצבאית הצרים על ביתו של הרב לווינגר כדי לעצרו טראגי-קומדיה בחברון

אחרי כמה "שעות" הודיע לו סגן צעיר, שחשש מן ההתפתחויות במידה שיהיה עליו לעצור את לווינגר בכוח. "הרב לא יבוא איתכם! הוא לא עשה כל רע. למושל אסור להגביל את צעדיו של יהודי על אדמת-ישראל", השיב אחד מחמומי-המוג שבין המקורבים ללווינגר. "אתה לא תוכל להוציא אותו מכאן בכוח מבלי לעבור על כמה מאות גופות", אמר תושב אחר של המקום לסגן הצנחנים. ואומנם, מבט

חסמה בחברון

התמונה המסמלת יותר מכל את המצור הצבאי שהסתיים כפיקניק המוני, היא תמונת הילד מקריית-ארבע חבוש קסדה של מישטרה-צבאית אשר נלקחה מראשו של אחד הצרים.

סביב ביתו של לווינגר הוכתה, כי דברי האברך-הלוחם מבוססים בהחלט. כל אותה עת ישב לווינגר בחדר-האורז חים שבדירתו. כאילו המהומה כולה אינה נוגעת לו. הוא ישב ליד השולחן המאורז והתפלל חרישית, כשהוא חדל מתפילותיו רק כדי לקבל דיווחים על המצב בחוץ מאנשיו, שהיו באים ויוצאים מהדירה. אט-אט התפוגג המתח, והתרחבה טבעת החיילים הצרים על הבית. התרופפות הי מתח אצל החיילים היא שלב מוכר לאנשי גוש-אמונים, במגעיהם עם חיילי צה"ל. אותו שלב משמש להם אות להפעלת מכשיר-ההסברה שלהם.

נשים צעירות מיהרו לעבר החיילים, כשהן נושאות בידיהן צלחות עמוסות כל טוב. עוגות מאפה בית, פירות, ממתיקים ורעונים לפיצוח. ילדים נשאו ארגוני שתייה קלה קרה, קוקה-קולה וטמפר. גוכח מיתקפה שכו לא יכלו אפילו הקשוחים שבחיילים לעמוד. העוגות נטרפו, הפירות ננגסו, הממתקים נבלעו ובקבוקי השתייה הקרה נתרסקו. או בא הגל השני של המיתקפה: צעירים וצעירות אנשי המקום, פתחו בשיחות המפורי-סמות ובוויכוחים עם החיילים.

המצור על הבית התפורר לחלוטין. חיילי המישטרה-הצבאית זיכרו את קסדותיהם הלבנות, וגתנו אותן לזאטוטים, למישחק. פרושם אפשר היה להבחין בילד חובש קסדה, הגדולה על ראשו בכמה מיספרים והמסתירה את עיניו, מחזיק בידו אלה של המישטרה-הצבאית ומשתעשע בה. פה-ושם אפשר היה לראות חיילים נרשאי (המשך בעמוד 20)

שבוי בין עוללים

אחד החיילים, אשר התגלה כאובד-ילדים מושבע ואוהד של גוש-אמונים, היה טרוד משך כל זמן המצור

במישחק עם זאטוטים חובשי-כיפות ומגודלי-פיאות, בפתח דירתו של הרב משה לווינגר. המצור שהטילו החיילים על דירתו של לווינגר נשבר עלידי צחוקם של הילדים והשיחות עם הוריהם.

הגיבורים עייפים

למחרת מסיבת-לילה סוערת בביתו של אחד ממתישבי קריית-ארבע, שעייה נבון, מסיבה שבה השתתפו חיילים ותלמידי-ישיבה, ובה השתכרו החיילים והנצורים בצוותא.

חטור ואכול

אחד מכלי-הנשק של ה"ח"ן של גוש-אמונים היו דיבריי המאפה, הפירות, התופינים והרעונים-לפיצוח, שבהם הלעיטו את החיילים והשוטרים הצבאיים שבאו לעצור את רבן ולשים מצור על ביתו.

במדינה

(המשטרה ממסד 17)
צעדה אשפה רבה. רוח חזקה פיזרה אותה בכל רחבי ירושלים.
בין הצועדים בלטה בעיקר קבוצת יפנים יהודים, השוהים בקיבוץ חפציבה. הם צעו דו בלבושם המסורתי, והטענות היחידות שביניהם היו על הרעש שהקימה הקבוצה התימנית מראשיה, שלאורך כל המסלול רקדה את ריקודיה המסורתיים.
גד"עים וחיללים. מרבית הצועדים היו דווקא החיללים והגד"עים, ולא הקבוצות האזרחיות. כל בית-ספר שלח את נציגיו הצעירים, ודאג לציידם בתלבושות ססגוניות, שמומנו בדרכי-כלל על-ידי חברות פירסום שונות. כך הפכה, למעשה, הצעדה לים של פירסומות ססגוניות לכל בתי-החורש של המפעלים בישראל הקטנה. מנגנון הפירסומות הצליחו להימלט רק החיללים, והאזרחים הבודדים.
אולם גם היחידות הצה"ליות דאגו לעצות לעצמן פירסומות מתאימה, וציידו את חייליהן כדיגלוגים ובסמלים רבים מן הרגיל אצל סתם חייל שצועד להנאתו. "זה היה יופי, ומזל שיש דבר כזה פעם בשנה", סיכמה את הצעדה אורנה מגדלוביץ, שצעדה עם ממשלת ביטחון מקריית-אטא. "פעם בשנה, לא גורא אם תושבי ירושלים יהיו במצור לזכר הימים ההם".

מישטרה

זימרת הברבור

שוטר שפוטר דיווח על שוטרים אחרים המקבלים שוחד — אך לא נעשה נגדם דבר

הבלשים שכבו במארב ליד שערי נמל אילת, והמתו. בשעת תשע וחצי בערב יצאה את הנמל מכונית מישטרה. הם זיגרו קו לעברה, והודיעו לנהגה הנדהם, עמי תם ליחידה המרכזית, רב-סמל ראשון סימון חזן: "אתה עצור!"

בחיפוש מהיר שערכו הבלשים במכונית של חזן, נתגלו בקבוק משקה חריף וקרטון של סיגריות תוצרת-חזן.

סיפר חזן בחקירתו: "באותו יום, ב-חודש יוני בשנה שעברה, מילאתי תפקיד של קצין ביקורת-הגבולות, ובתוקף תפקידי זה עליתי על שתי אוניות, לביקורת מיסמכים. כלכל האוניה כיבד אותנו בבקבוק משקה. גם לקצין-המכס שעלה איתי על האוניה נתנו קרטון, ובו עשר חפצי סות-סיגריות".

שישה חודשים לאחר-מכן, בחודש יוני השנה, הודיעה המישטרה לרב-סמל ראשון סימון חזן כי הוא מפוטר, ולא יוחזר ל-עבודתו. חזן, שהיה איש-מישטרה משך 14 שנה, זעק חמס על העוול שנעשה לו, וב-אמצעות עורר-הדין האילתי יצחק דויד פנה לבית-הדין הגבוה-לצדק, בבקשה להוציא צו-על-תנאי נגד מסכ"ל המישטרה. קורבן לקנוניה. בבקשתו, ובתצהיר שהגיש לבית-המישפט העליון, טען חזן כי נפל קורבן לאינטריגות ולקנוניות של חיסול-חשבונות הקיימים במישטרה. הוא גילה כי שיתף פעולה עם חוקריו, וכי דיווח להם על כעשרים אנשי-מישטרה. מכל הדרגות, הידועים לו כמי שמקבלים טובות-הנאה שונות בנסיבות חמורות ביותר. הוא טען כי ידוע לו שאיש מאלה לא פוטר מן המישטרה, וכי לא ננקטו כל צעדים נגדם. כן סיפר על קשרים שהיו לו ולאנשי-מישטרה אחרים עם בעל חברת-הספנות האחים עופר, יולי עופר, שהוא אחיו של ניצב דויד עופר, מפקד מישטרת מחוז תל-אביב (שעזב בימים אלה את המישטרה, ומתכוון לעבוד עם אחיו, יולי).

"יולי עופר", הצהיר חזן, "צילצל אלי באביב אשתקד, ואמר לי שתת-ניצב מרדכי ריון (מפקד מרחב חיפה) יגיע לאילת, לחגוג את גיוסו של בנו לשירות סדיר בצה"ל, וביקש שאני אדאג למלון טוב בשבילם בחצי-סנטיון, וגם לאירוח באוניה של חב"רה כלשהי. כן ביקש שאראה להם את הספינות של חברת האחים עופר, כיוון שרון הוא מומחה לענייני ספנות, ואבקשו להביע את דעתי עליהן.

"כעבור כמה שעות צילצל אלי יולי עופר שוב, להודיע לי שכבר הוסדר מלון עבורם ושעלי לדאוג רק לאירוחם. לקחת איתם לארוחת-צהריים על אונייה ולבילוי במועדון-לילה שבמלון גני-שולמית". זה היה רק פרט אחד מן הדברים הרבים שמסר רב-סמל ראשון סימון חזן החליט שאם נגזר עליו ללכת — הוא לא יילך לבד, ככל שהדבר תלוי בו.

סונו

ספורט
סונו

השכני הדיגול הישראלי

מינימום חדרים הראשון

350.000 ל"י

מינימום כל החדרים

750.000 ל"י

יום ה' — המועד האחרון למסירת המסמכים

עשה לך מנהג קבוע — מלא סונו בכל שבוע!

הסעצה והסוד ההימורים בספורט

— 6,000 ל"י הנחה

לכל דירה באשדוד

מבצע מיוחד

של "שיכון ופיתוח"

בספטמבר ובאוקטובר

חברת "שיכון ופיתוח" תעניק הנחה מיוחדת של — 6,000 ל"י לכל רוכש דירה באשדוד, אשר יקנה את דירתו מהיום ועד סוף חודש אוקטובר.
על מבצע מיוחד זה נמסר בטקס פתיחה חגיגי של הדירה לדוגמא, באתר בניה של החברה, ברח' הפלמ"ח 23 ברובע ג'.

באתר, 144 דירות ב-3 בתי "כוכב", הדירות הן בנות 3 חדרים, שטחן — 75 מ"ר, ומחירן הממוצע — 158,000 ל"י. לרוכשים זכאים ניתנת הלוואות משרד השיכון בגובה של עד — 80,000 ל"י.

לבד מההנחה המיוחדת של המבצע, תעניק חברת "שיכון ופיתוח" לרוכשים מעוניינים הלוואות נוספות.

ברובע, שירותים קהילתיים הכוללים בין השאר חנויות, גני ילדים, מעון יום, ביי"ס עממי, ביי"ס תיכון, שירותי בריאות, מועדון נוער, ספורט ובתי כנסת. קווי התשתית ברובע הם תת-קרקעיים, ומתקיימים שירותי תחבורה עירונית ובין עירונית.

עד היום בנתה חברת "שיכון ופיתוח" באשדוד 3,049 דירות וכן מרכזים מסחריים, בית קולנוע, תיאטרון ומוסדות ציבור אחרים.

היא את יוצאת כצד לזכות בשיעור יפה, בריא ומטופח

תשובה
נכונה תוכלי
למצוא במדריך
לשמוש נכון
בתכשירי
וולה

לכב' אינטרקוסמא — וולה בע"מ
ת"ד 1365 ירושלים

נא לשלוח לי
את המדריך לשמוש נכון בתכשירי וולה
השם: _____
הכתובת: _____

WELLA

דרכי את המדריך לשמוש נכון

בתכשירי "וולה", בפרופורציות, בתימרוקחת, חנויות כלבו, שק"ס, או ע"י תלוש ההזמנה ה"ב"

לוונברג מפתיע שוב

בריטניה". בדיון שהתקיים חשבונו הוא אסר על עורכי-הדין אליהו מירון לה- קור כנדרש בחוק את המפרק, יוסף מילוא, וקבע כי מילוא לא ישיב כי שאלות, אם שיקול-דעתו אומר שעליו לא להשיב עליהן.

קביעה זו עוררה תרעומת רבה בין הנוכחים באולם, שלא העזו להוציא הגה נוכח צעקותיו של השופט. מילוא סירב, משום כך, להשיב על שאלות עקרוניות כמו סיכויי התביעה שהגיש, "בנק יש- ראל" בשווייץ להחזרת 47 מיליון דולר שיהושע בן-ציון הורשע בגניבתם; סי- כויי התביעות של נושים שונים באנגליה, וכמה יקבל, "בנק בריטניה" תמורת חב- רות-הביטוח שמכר. אלה השאלות ש- לאורן צריך בית-המישפט להחליט אם הצעת-הפירוק שהוגשה לו היא טובה.

לפי הצעת-הפירוק שאישר בית-המיש- פט, יקבלו הנושים הישראלים רק 53% מכל הרכוש. עורכי-הדין מירון ביקש ש- שופט יפסול עצמו, אולם השופט הורה שלא לדוש זאת בפרוטוקול. מירון הצ- ביע על כך שעורכי-הדין אמנון גולדנ- ברג, המייצג בבית-המישפט את המפרק, מייצג גם את "בנק ישראל", ולכן קיים כאן ניגוד אינטרסים.

השופט אסר על מירון להכניס לתיק תלונות שהגיש על המפרק, שאינו מקיים את החוק ואינו מגיש דינים-יחשבוניות אחת לחצי-שנה. התנהגות מזוהה, בהח- לט, שעליה תוגשנה פניות לבית-המיש- פט-העליון.

השופט המחוזי מעורר-הסערות שלמה לוונברג עשה זאת שוב. הפעם, בדונו בהצעה לאשר את הפירוק המ- שותף של "בנק ארץ-ישראל - בריטניה" בישראל ובבריטניה. למרות שניטל ממנו תפקיד שופט ההמצות, הוא שמר ל- עצמו את התיק של "בנק ארץ-ישראל -

שלמה לוונברג
מתקן אל תיק

מי גילה

הנשחיתות

ב"אלתא"?

עם מעצרו של יעקוב ברגמן, ה- איש החזק של אשר בן-יוסף במיפעל "אלתא", השיק לתעשייה האווירית, כתבו כמה עיתונים כי הם היו הראשו- ים שפירסמו, לפני חצי שנה, את ה- עובדות שהובילו עתה לידו מעצרו. האמת, והיא ניתנת להוכחה בקל על- ידי השוואת תאריכים (ראה תמונה), היא כי "העולם הזה" חשף את המת- רחס בתעשייה האווירית כבר שנה לפני מבקרי-המדינה, ב-12.11.75, ובאחת מי- שלוש הכתבות שהוקדשו לתעשייה ה- אווירית ותארו כל מעלליו של יעקוב ברגמן. הכתבה סיפרה על טובות-ההנהגה שהפיק לעצמו מן החברה ומעובדיה, וסיפקה לחוקרי מיטטרת ישראל מידע חיוני לצורך חקירתם.

הוחל בהפקת

"כוח-מחץ"

הזכויות לסיפור רבי-המכר של טים קינאן, "כוח-מחץ", המספר על פער- לות יחידת החיסול של המוסד הישר- אלי נגד אש"ף באירופה, ובעיקר על פעולת לילה-אמרי, נרכשו על-ידי איש- הסרטים הישראלי אלכס מסידי ב- חצי-מיליון דולר. עם חתימת ההסכם שולמה מיקדמה של 75 אלף דולר.

הסרט יופק בהשקעה של 6 מיליון דולר, מזה 2 מיליון דולר של משקיעים אירופיים, והשאר של אמריקאים. במאי הסרט יהיה סטיבן רוזנברג, מי- שביים את הסרט על ספינת הפליטים היהודיים הנמלטת מגרמניה הנאצית. ייעשו חלקם באירופה וחלקם בישראל, ויוחל בהם באמצע חודש מארס 1977.

התגענה

טיסות-

השכר?

שמועות שהגיעו ארצה, שלפיהן נר- כשה חברת טיסות-השכר, "קריאטיב- טורס" על-ידי "אמריקן-אקספרס", עו- ררו חשש לגורל טיסות-השכר המתוכ- ננות מן החוף המערבי של ארצות- הברית לישראל.

"קריאטיב-טורס" התכוונה להביא אחת לשבועיים מטוס "ג'אמבו" עם 460 נוסעים, שיסלמו תמורת הטיסה ו-14 ליוות, מחיר של 700 דולר למלון בן 4 כוכבים, או 870 דולר למלון בן 5 כוכ- בים (מחיר הטיסה בלבד, הלון-יושב, ב"אל-על", הוא 635 דולר מניו-יורק, ולכן יש להוסיף עוד 300 דולר הטיסה מלוס-אנג'לס לניו-יורק). תוכניות החב- רה הפיחו תקווה בלב המלונאים ב- ישראל, שחדריהם ריקים.

עתה הגיעו שמועות, בדבר רכישת ה- חברה על-ידי "אמריקן-אקספרס", שאי- נה מקיימת קשרים עם ישראל, והועלה חשש כי תבטל כליל את התוכניות ל- טיסות לישראל.

אתה ושראלי אחת

התעשיינים נגד הורוביץ

כ-800 מיליון גביעים, הנקנים בעיקר על-ידי המחלבות השונות ובראשן "תנו- בה", "טרה", והמחלבות מאוחדות" של יגאל הורוביץ.

לפני שלוש שנים ניסתה גם "החברה- לקופסאות-פח" להיכנס לענף זה, הקי- מה מיפעל לייצור גביעים. משך שנתיים התחוללה מלחמה קשה בין החברה- לקופסאות-פח לבין שאר המיפעלים ש- הפסידו מיליוני לירות במערכה זו. בסוף המערכה הכבדה הוכתה, "החברה-לקופ- סאות-פח", סגרה את מיפעל הפלסטיק שלה והדיחה את המנכ"ל הוותיק אברהם לב, שהתפרסם במאמריו נגד דרישות השכר של העובדים. תחתיו מונה בני דוידאי מ"אל-על", והמיפעל על- כל תכולתו עומד עתה מכוסה קוריע-כ- ביש.

אולם, לא הספיקו שאר המפעלים לנשום לרווחה, ובא יגאל הורוביץ וביקש להקים מפעל בתוך תחומי "המחלבות המאוחדות" שלו. המיפעל שלו ייצר כי- מאה וחמישים מיליון גביעים בשנה. הורוביץ ביקש ממדינת ישראל ביטוח ממשלתי נגד פיחות על ההשקעות ב- ציוד שהוא קונה מגרמניה. אגף הפלס- טיק במשרד-המיסטריות-התעשייה הטיל וטו על התוכנית, כיוון שקיים עתה כו- שרי-יצור עודף בשוק, ואין למדינה עניין בהגדלת הייצור. הלך הורוביץ לאגף- המזון באותו משרד, השיג המלצה, ו- קיבל את הביטוח לרכישת הציוד.

מתחריו טוענים נגדו, נוסף על טענת עודף-כוסרי-הייצור, טענה חשובה נוספת. על מכירת גביעים מוטל מסי-קניה בגו- בה 25%. כאשר היצרנים מוכרים כיום גביעים למחלבות, עליהם לשלם מס זה על התמורה שהם מקבלים. אך כאשר הורוביץ מייצר עבור עצמו, מי יידע אם הוא משלם מס על כל הגביעים? ומי יפריע לו להקטין את המחיר שהוא משלם לעצמו עבור הגביעים, להקטין בכך את מסי-הקניה למדינה? הורוביץ עצמו טוען כי המפעל ייצר רק עבור צרכיו-שלו, שיגדלו מאחר ש- הוא מגדיל את המחלבות, וכי אין לו כל כוונות למכור לאחרים. הוא אמר כי ניכוחו בעבר, כאשר המיפעלים לא סיפ- קו לו גביעים בזמן וברצונו להיות בלתי- תלוי באחרים. ובכלל, הוא אומר, יוזמה פרטית אין משמעה שהוא חייב לקנות ארזיות אצל אחרים.

החברים של

שימעון פרס

כאשר היה שמעון פרס שר-התח- בורה, הוא החליט כי צריך להקים טר- מינאל חדש בנמל התעופה בן-גוריון. אח- רי הכל, הוא גם שינה את שם משרד- הדואר למשרד-התיקשורת, והכי קל ל- חדש בתחום תיקי-התחבורה זה לבנות טרמינאל בלוד.

לפרס יש יריד בארצות-הברית, אדרי- כל ושמו פיליפ ג'ונסון. כאשר היה פרס מנכ"ל משרד-הביטחון נקשרה ביניהם חברות. פרס הורה למסור את תכנון הטרמי- נאל לג'ונסון, וחתם עימו חוזה המבטיח לג'ונסון תשלום קבוע לכל חייו, או עד שיוקם הטרמינאל. רק אחרי שנחתם ה- חוזה התברר כי התכנון כבר נמסר מזמן למישרד אדריכלים ישראלי, המסוגל לע- שות אותה עבודה ולחסוך הוצאות במט- בע זר. פרס הורה למישרד הישראלי לשלם פעולה עם ג'ונסון. החוזה עם ג'וני- סון, קבע כי כל התשלומים ייעשו בל- רות ישראליות לפי שער של 4.2 לירות לדולר, כלומר, על כל 4.20 ל"י מקבל ג'ונסון דולר אחד. כך משלמים לו גם כיום כפול דולרים מהמגיע, כיוון שמאז ירד שער הדולר.

ג'ונסון עצמו לקח עימו כשותפת ל- עבודה חברה אמריקאית, השריכת ליש- ראלי יורד בשם קובה אלדר. כך יצר פרס מצב בו שילמה המדינה עד כה מאות אלפי דולרים למתכנן יורד על טרמינאל שאיש אינו חושב להקים בשנים הקרובות.

יגאל הורוביץ
מכיס אל כיס

לא-ייאמן: יושב-ראש ועדת-הכלכלה של הכנסת, נציג סיעת הליכוד בה ו- אביר היוזמה הפרטית, יגאל הורוביץ, נלחם עתה בשצף-קצף נגד תעשיינים פרטיים וקיצוציים גם יחד, המאשימים אותו כי הוא עושה בעצמו מה שהוא מגדיר אצל הממשלה כאסון. היינו, מקים מיפעל מיוחד כאשר קיים עודף כוסר ייצור בארץ, בתחום שבו הוא משקיע מטבע זר יקר.

בישראל קיימים עתה כמה מיפעלים המייצרים גביעים מפלסטיק שממשים לארזיות ומצרי-חלב (לבן, שמנת) ול- שתייה קלה בקיוסקים. המיפעלים הם "ארקל" של קיבוץ בית-זרע, "שפריז" של קיבוץ ניר-דוד, "פלזית" של קיבוץ גזית, "אמגת" של קבוצת "אמפא" ה- פרטית, "מדפלט" של בעלים פרטיים באזור, ו"סופרפלאסט", הגדול מכולם, של רוני שטן. כל אלה מייצרים בשנה

העיתונאים

והשביתות

העיתונאים מלאים במאמרים של עיתו- נאים על גל השביתות ודרישות-השכר של העובדים. עיקר הקצף יצא על שביתת האחרים. מרבית המאמרים זועמים על האחיות המעוות לבקש תוספות שכר, ולפרוץ את מחסומי השכר של הממשלה וההתאחדות.

אותם עיתונאים הקוראים לאחיות לבטל את דרישות השכר שלהן, מאור- גנים כולם באיגוד הארצי של עיתונאי ישראל. איגוד זה מנהל בימים אלה משא- ומתן תקיף עם איגוד המו"לים, על חוזה-עבודה חדש. העיתונאים טוענים כי התביעותיהם מסתכמות בעשרים-וחמישה אחוזים לכל היותר, וכי עיקר התביעות הוא בסעיפים לא-מהותיים. המעסיקים, כמו יושב-ראש איגוד המו"לים שבתאי הימלפרב טוענים, לעומת זאת, כי תהגום התביעות לשפת מעשה יביא ל- תוספת של 90% בתשלומי השכר. כי- דוגמה הביאו תביעה שהעיתונאים יקבלו מדי שבע שנות עבודה, חצי-שנה של חופשה בשכר מלא.

מדור זה תומך בתביעות השכר של האחיות, של פועלי "אלקו" ושל ה- עיתונאים. אולם כאשר עיתונאים מטיפים לאחרים לבטל את דרישותיהם והם עצ- מם תובעים תוספות, ניתן לקרוא להם צבועים. מר גם שכותבי המאמרים, רובם ככולם משתכרים הרבה יותר מאשר ה- האחיות ויש ביניהם כאלה שדאגתם אינה ממה ישלמו את הוצאות-הלימוד של ילדיהם, אלא היכן ימצאו עוד ספרים עתיקים לספרייהם.

"העולם הזה" 1993
מתאריך אל תאריך

נשק וחגור מתבודדים באחת הפינות של החצר, או בכניסה לאחד הבתים, עם צעירה לבושה חצאית המתארכת עד מתחת לברך כיים וחולצה ארוכת-שרוולים כשהם מנהלים שיחות רציניות על גורל עם ישראל, אך המבט בעיניים הוא בדיוק כזה שבעיניהם של זוגות צעירים ברחובות בת-לאביב.

לעומתם אפשר היה להבחין בצעירים בעלי חתימת-זקן, כיפה סרוגה ופתילי ציציות המציעים מבעד לפיתחי חולצותיהם הלבנות, כשהם מסתודדים בפניות אחרות עם חילות שחרחרות שנשא על זרוען את התג האדום של המיסטרה-הצבאית. לקראת הערב, הזמן שבו אמור היה להתבצע מעצרו של הרב לוינגר, הפך הדשא שמול ביתו פיקניק גדול, שבו השתתפו צעירי קריית-ארבע והחיילים שבאו לעצור את הרב.

מסיבה פרועה

משותפת

שיחות נוספות שערכו קצינים אחדים עם לוינגר, הוא בהיר להם בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי לא יסכים בשום אופן ללכת למעצר. התקשרויות מהירות במכשיר-הקשר הביאו להחלטה: לפנות את הכוח של הצנחנים ולהשאיר במקום רק את 40 השוטרים והשוטרים הצבאיים ויחידה סימלית משל הצנחנים.

באותו רגע החלה החגיגה האמיתית. החיילים נחטפו כל אחד לביתו של אחד המתיישבים. לארוחה החגיגית של מוצאי החג. זאטוטים התיישבו על ברכי לובשי המדים, כאשר אמותיהם מעמיסות על ה- שולחן מכל טוב והאב עורך שיחות-נפש עם אורחו.

אחרי הארוחה, כאשר חזרו החיילים לבססים המאלת, מול הכניסה לדירתו של הרב לוינגר, נכונה להם הפתעה נוספת.

שיע נבון, אחד מוותיקי מתיישבי קריית-ארבע הזמין אותם, יחד עם רבים מצעירי הקרייה, למסיבה בדירתו. "כבר הרבה זמן לא היינו במסיבה מוצלחת כזאת," סיפרה אחרי-כך שושי, שוטרת צבאית לידת קריית-מלאכי, "היה ממש נפלא".

המסיבה אצל שיע נבון הפכה פרועה יותר ויותר, עם התגברות השתייה. כמה שוטרים צבאיים השתכרו, ואחת השוטרות הצבאיות היתה כה שיכורה עד שירדדה, שהצליחו עדיין לשמור על חושיהם, חששו שמא תעשה דברים שיפגעו במאמצים החדשים.

השירה האדירה שבקעה מפתח דירתו של שיע נבון הדירה שינה מעיניהם של הרבני קריית-ארבע עד שעת-בוקר מוקדמת. אחרי המסיבה ירדו החיילים והאברכים אל הדשא שמול חלונן של הרב לוינגר, ופרצו בריקודי מעגל ושירת "עם ישראל חי" מחרישי-אוזניים.

העברה

לקריית-ארבע

מחרת בבוקר היו החיילים עייפים, אך באורח-נפלא היו התושבים רעננים. שוב הובאו המאכלים והמשקאות. שוב שיחקו הילדים עם "החייל שלי", שוב נשלח כדור מאישים ומשחקי-כדורעף מאולתר ריתק חיילים ואברכים, ושוב יקשרו הווגות: דתיות עם חיילים, וחיי-לית עם בחורי-ישיבה.

כל אותה עת עסקו מנהיגי הגוש בישיבת ודיונים לקראת הערכות מיבצעית, אם ואומנם יתעקש צה"ל לעצור את הרב לוינגר בכוח. היו כאלה שהציעו כי לוינגר יר יסגיר עצמו מרצונו הסוב. "הוכחנו שאי-אפשר לעשות לנו כלום מבלי שנסכים לכך," טענו אלה.

ואומנם, עם שמירה צבאית מעין זו, לא היה זה פלא שהמתנחלים שוב לעגו ל-"הל" בבוקר יום השלישי השבוע ה-53, כי הרב לוינגר חמק מדירתו וכי וחתו המיסטרה הצבאית שמרו, אם ניינו לקרוא לכך שמירה, על בית ריק. את הפסטיבל והפיקניק המשותפים של ה"ל עם גושי-אמונים, בפתח דירתו של רב לוינגר, היטיב להגדיר אחד השוטרים הצבאיים, שניגש אל מפקדו ושאל אותו בחוס-לב: "המפקד, אפשר לבקש עברה לקריית-ארבע?"

יוסי ינאי

המיסטר חוקרת

הריהוט הרשום על שם דיילין. ברנס פנה אל ידלן.

ידלן חשש לעשות זאת באמצעות קר פתחולים, שכן לשם מה לקופת-חולים דירה בניו-יורק? הוא פנה אל ידידו הטוב צבי רכטר, שעזמו עשה עסקות רבות בר עבר (אחת מהן היתה רכישת הדירה שבה מתגורר ידלן, אשר נבנתה על-ידי חברת-בת של סולל-בונה ונמכרה לו במחיר מוזל במיוחד. כאשר קנה גם רכטר, עם עוד שלושה בכירים בסולל-בונה, דירות לעצמו באותו מקום. התעוררה סערה ציבורית בעיקבות פירסום הפרשה על-ידי וידלן, שהיה אז מזכיר חברת-העובדים, עזר לרכיטר לצאת מן הבזע על-ידי תשלום 30 אלף לירות נוספות עבור דירת-הגג שלו).

עסקים

מישפחתיים

כטר עדיין היה אז מנכ"ל כלי-כול של סולל-בונה, ופטר את העניין ב-קלות. החברה לעבודות-חוף של סולל-בונה קנתה את הריהוט ב-1000 דולר, ומאז ועד היום היא משלמת מדי חודש בחודשו 700 דולר עבור הדירה שבה מתגורר ברנס. ולא רק ברנס. גם ידלן גר בה, כשהוא שותה בניו-יורק, ורק לפני חודשיים התי-

ההיחזר המדטובו

של הנגיד המיועד

אכסן בדירה זו עם חברתו, עורכת-הידיון טלי ליבני.

אגב, טובות הדדיות אלו נמשכות כל העת. אחרי שרכטר נזרק מסולל-בונה (בי עיקבות הגילויים שלי על קשריו עם טיבור רוזנבוים), נתן בידו ידלן את עבודות הפיקוח על הגדלת בית-החולים של קופת-חולים בבאר-שבע.

עד כאן קשריו של ידלן עם ברנס ורכטר. אך זה רק חלק מן הקשרים, שכן דרושה חקירה מאומצת של המיסטרה כדי לחשוף את כולם (כמו, למשל, השותפות המזוהה של סולל-בונה וקופת-חולים בי מירפאות שבהן רוכשים ציוד רב ומשלימים קומיסיון גבוה). אבל אשר ידלן דואג גם למישפחתו.

יש לו אחות, שרה הרי שמה, והיא היתה שותפת בחברת ביטוחים בחיפה עם יהושע אליעזר. בתחילת שנת 1973, כאשר היה ידלן מזכיר חברת-העובדים, התמנת איתן אבניאון כמנכ"ל חברת-הביטוח ההסתדרותית הסנה. ידלן לא היסס להיפגש עימה, ולבקשו לקבל את אחותו לפגישה ולתת לה עבודה כסוכנת של הסנה. חברת הסנה, אגב, היא המבטחת הראשית של קופת-חולים, יחד עם חברת-הביטוח איחוד. אבניאון נפגש עם שרה הרי, וכאשר דרשה קומיסיון גבוה בהרבה מן המקובל, סירב לעבוד עימה.

וזמן קצר לאחר-מכן קיבלה חברת-הביטוח יובל את כל ענף ביטוח חבות המעבידים של קופת-חולים. זהו ביטוח שבו מבטח ה- מעסיק את עובדיו מפני תשלומים לעובדים בגין תאונות שונות. יובל מקבלת מקופת-חולים פרמיה שנתית של 250 אלף לירות. חלקו של סוכן-הביטוח הוא עמלה בגובה של 50% אלף ל"י לשנה. מדוע הוצא ביטוח זה מן הסנה ואיחוד, ונמסר ליובל? רישמית, הוצא מיכרז. אבל ייתכן שקיים קשר לעובדה שאחותו של ידלן, שרה הרי היתה סוכנת של חברת יובל בחיפה.

קשריו של ידלן עם אחותו מובילים לפרשיות המסובכות של עיסקות-הקרקע שלו. ידלן הוא בן ראשוני-לציון, והוא ואחותו קיבלו בירושה מיגרש בן 900 מטר מרובע ברחוב דרור 64, שלא היה בעל ערך רב כי נמצא ברחוב צדדי, ביום

הברית. בין לוס-אנג'לס ותל-אביב קיבל ידלן ממישהו את הכסף שהפסיד. ברנס, מצידו, טוען כי לא הוא נתן לו את הכסף. בין אם ברנס נתן לידלן את סכום הר הפסד ובין אם לאו — השניים ידידים בלב ובנפש, וכאשר הסתבך ברנס, נזרק מדיילן וגוהר ללא רכוש, עזר לו ידלן ברוחב יד ולב, ולא מכיסו שלו. חלילה, על חשבון הציבור.

ברנס, עם קבוצה של משקיעים הקים בשארם-א-שייך מלון שהפסיד כסף רב, נוסף לחוב של 2.8 מיליוני לירות ל-חברה לפיתוח מפעלי תיירות של הממר שלה. למרבה הצרה נתן ברנס ערבות אי-שית לחוב, ומנכ"ל החברה הממשלתית שימחה פופס, כשנוכח כי אין כל סיכוי לגיבוש. ניגש לממש את הערבות האישית. כאן נכנס ידלן לתמונה, וקופת-חולים לקחה על עצמה את המלון של ברנס, על חובותיו.

יד

לוחצת יד

אחר-מכן גמל ידלן לברנס עוד חסד. ברנס, באמצעות בנק אונקו הישראלי, שהיה שייך לו, היה סוכן של חברה אמריקאית לציוד רפואי. קופת-חולים רכשה לפני שלוש שנים ציוד להטבעת מחירי תרופות, שילמה עבור הציוד כחמישה מיליון לירות. הסוכן ומקבלת-העמלה היה ברנס. הציוד נח ללא כל שימוש במשך שלוש שנים, כי רק בימים אלה אישרה ההסתדרות לקופת-חולים בפינת ברודוויי-רחוב 53 תרופות. וכך, כדי שברנס ירוויח קומיסיון — ואין כל הוכחה לכך שהוא היחידי שנהנה ממנו — השקיעה קופת-חולים של ההסתדרות חמישה מיליון לירות בציוד, שלוש שנים לפני הזמן.

אחרי שאג ידלן לדמי-כיס לברנס, הוא הבטיח לו גם קורת-גג. ברנס החזיק בדירה מהודרת בפינת ברודוויי-רחוב 53 בניו-יורק, כל עוד היה נשיאה של דיילין, שולם שכר-הדירה על-ידי החברה. אך כאשר נזרק מן החברה, היה צורך למצוא מישהו שישלם את שכר-הדירה, ויקנה את

מים אחדים לאחר רצח קריית-שמונה, בתחילת מאי 1974, התעכב זוג ישראליים בעיירת ההימורים לאס-יגאס, במדינת ניוואדה שבארצות-הברית. נפתלי אלשיך ואשתו שהו באמריקה בענייני ה-חברה שלהם, מיפעל-התקליטים ישראפון, והידיעות בדבר הרצח גרמו לביטול סיוורם. הם החליטו לחזור לישראל במהירות, לא לשהות בלאס-יגאס ובקליפורניה כפי שתיכננו.

אחרי שהזמינו את מקומותיהם במסוט בלוקר המחרת, יצאו לשוטט בעיר-ההימורים, רם, ועשו מה שעושה כל אורח במקום זה: הם עברו מקאזינו לקאזינו, וצפו ב-המריים. לפתע לפת אלשיך את זרועה של אשתו, והצביע אל אחד משולחנות-הרוולטה. "אני מכיר אותו," לחש לאשתו, "זהו אשר ידלן מקופת-חולים."

הם התקרבו אל השולחן של ידלן, עמדו מאחוריו. ידלן ישב, ולפניו ערימת זיטור גים ענקית. לידו ישב ישראלי נוסף, רשם כל העת את המוריו של ידלן. אלשיך הביט בפליאה רבה כיצד הולכת ערימת הוויטונים הענקית ונעלמת. כאשר אול הוויטון האחרון, שמע אלשיך את שכנו של ידלן אומר לו כי הפסיד עד כה יותר מארבעת אלפים דולר. אשר ידלן החוויר, קם ממקומו, ויצא עם חברו מהמקום. אלשיך, המוועזע ממה שראה, סיפר בישראל את הפרשה לכמה ידידיו. במהרה הגיעו אליו כמה אנשי-ארגון, יעצו לו לשתוק, אחרת יבועל לו.

מניין נמצאו לאשר ידלן 4,000 הדור לרים שהפסיד ברולטה בלאס-יגאס? חקירה שערכתי העלתה כי היתה זו תרומה שקיבל עבור קופת-חולים. לא היתה זו הפעם הראשונה או האחרונה שבה נראה הנגיד המיועד של בנק ישראל כשהוא מהמר בקזינו. לפני שנה הוא שיחק — והפסיד — בקאזינו המהודר פארק-ליין בי לונדון, שם הפסיד יוסליה רוזנאפט את כל כספו.

מייד אחרי ההפסד בלאס-יגאס טס ידלן ללוס-אנג'לס, נפגש שם עם ידידו הטוב אמנון ברנס. ברנס היה אז בעל-מניות עיקרי ונשיא חברת דיילין, שלה רשתות של חנויות בכל רחבי ארצות-

אם הנגיד המיועד של „בנק ישראל“ הפסיד אלפי דולארים בהימורים בלאס וגאס - וכיצד ניסה את ההפסד

הודיעה קופת-חולים כי אינה מוכרת את המיגרשים, אלא מחליפה אותם בשטחים אחרים של חברת-הבנייה רובינשטיין ושות'. הצרות

רק מתחילות

עיסקה זו היתה אחת מני רבות, שחלקן התבצעו, שכן שולמו בהן קר מסייגים. המיטרה, הבודקת עתה את עיסקות-הקרקע של קופת-חולים, תאלץ לעמוד קשה כדי להגיע אל האמת. דבר אחד ברור כבר עכשיו: גם אם אשר ידליו אינו מעורב אישית בעסקי הקרקעות, הרי מעורבותו בעסקי ההימורים פוסלת אותו לתפקיד נגיד בנק ישראל. על סביכות הפרשיות תעיד פרשה מן העבר הרחוק, שתוארה בהרחבה בזמנו בהעולם הזה. זוהי פרשת גניבת 30 מיליון הדולר של קרן ליידי דיוויס בקנדה, אשר היו צריכים להינתן למדינת-ישראל, ובמקום זאת נמסרו לבנק של טיבור רור ונבזים לעיסקות מקרקעין. חלק מן הקרן נמסר לאשר ידליו עבור קופת-חולים, ועתה בודקים האם הדרך בה טיפל בכסף פי הקרן כשרה מכל הבחינות. אחרי הכל, קשה להמחר לשמור על קרנות הנמסרות לו בנאמנות.

השאלה המרכזית בימים אלה היא, כמור בן, מיהו המרוויח העיקרי מפרשת ידליו. נראה כי היחיד שייצא נשכר מכך הוא משה זנבר, נגיד בנק ישראל הנוכחי. הפי לת מועמדותו של ידליו תגרום, ככל הי נראה, להארכת מועמדותו של זנבר, דבר שהוא משתוקק אליו בכל מאודו. לא לחי

שניים היא עורר-הדין חיים גושן. כל אימת שנעשית עיסקת-קרקע של קופת-חולים או שיכונ-עובדים, היא נעשית בי אמצעות חיים גושן. העסקות הללו מסור בכות ביותר, ולא תמיד קל להתיר בהן את החוטים. הנה, למשל, אחת העסקות שלא יצאו אל הפועל.

לקופת-חולים היה שטח נאה בשדרות דוד-המלך בתל-אביב. מנהל הנכסים בי קופת-חולים, יואל פלגי, קרא למתווך הקרקעות הוותיק יהודה בלומרון, ביקשו למכור עבורו את החלקה. בלומרון מצא עבורו קונה רציני, את חברת קרת, שבנתה את בית נאות-אביב. נציגי החברה הגיעו ארצה במיוחד כדי לחתום על החוזה, כא שר לפתע הודיע להם פלגי כי העיסקה עימם בטלה.

תחילה סבר בלומרון כי העיסקה נת בטלה מסיבות ענייניות. ככלות הכל, לא היתה זו הפעם הראשונה שבה תיווך בי עסקות בין ידליו לקרת. לפני שנים אחד דות בנתה קרת, באמצעות חברת נאות-אביב את בית נאות-אביב, וחיפשה קונה למישרדים הרבים שהיו בבניין ולא נמכרו. בלומרון חיפש קונה, ופנה אל ידידו הטוב אשר ידליו, שהיה אז מזכיר חברת-העו"ב דים.

ידליו הסדיר שחברת-הביטוח ההסתדרות תית מיבטחים תרכוש מישרדים בבניין ב-3 מיליון לירות. כיוון שבלומרון הר- ויח קומיסיון נאה, ביקשו ידליו לתרום לביטאון אות. בלומרון נתן צ'ק על סך 2000 לירות לידליו, שהביא לו לאחר-מכן קבלה רישמית של אות. בדיקה שערכתי אצל גיזברי אות העלתה כי, לדיבריהם, לא קיבלו סכום זה.

מוכ"ל ידליו
י

מנהל ברנס
רוחצת יד

עם הרכישה 1.4 מיליון לירות ל,חברה לפיתוח-מיפעלי-תיירות. את-רכך ישקיע עוד כסף במקום, בהקמת חדר-אוכל גדול ו-60 חדרים. ההשקעה החדשה תהיה 3.2 מיליון לירות. יחד עם רכישת החובות של ברנס, יעלה הסכום ל-5 מיליון לירות. „החברה-לפיתוח-מיפעלי-תיירות“ תלווה 60% מסכום זה בריבית של 8% ללא הצמדה, וידליו ישלם לחברה את המח צית השנייה של החוב, שנה וחצי לאחר החרבה.

עסק כולו מתעכב, כי ידליו רוצה לחזור את החלואה לחברה לאחר 14 שנה, ואילו החברה רוצה פחות זמן. אולי יש למישהו הסבר מדוע מכניס ידליו את קופת-חולים לכל העסק הזה? למת הוא רוצה להציל את כספו של ברנס עבורו? למת הוא מסבך את קופת-חולים בעניין? והאם יש — או אין — תרומה של ברנס? יש רק לקוות שמבקר-ההסתדרות ינסה לחשיב על השאלות.

עסקי המחחרת של אשר ידליו ואמנון ברנס

מה לקופת-חולים של ההסתדרות הכל לית ולשארס-אשייך? ליתר דיוק, מה להם ולהקמת מלונות שם? האם חברי קופת-חולים זקוקים לשארס דווקא, כדי להבריא? וזאת, אחרי שקופת-חולים קני תה לאחוזנה בתי-מלון רבים כליכ ברח בי הארץ. אז למה הם רצים לשארס, ולמה אשר ידליו כה משתוקק לעזור לאמנון ברנס, שחברתו „דיילין“, הס מבכה בקשיים באמריקה?

סיפור-המעשה פשוט: אמנון ברנס הקים מלון בשארס-אשייך, בהשקעה של כ-2.8 מיליון לירות. ההשקעה לא היתה מוצלחת, המלון נוהל בצורה גרועה והוא נסגר לאחר שצבר הפסד שוטף גדול, נוסף על החוב בן 2.8 מיליון הלירות ל,חברה-לפיתוח-מיפעלי-תיירות. מלון לא נמצא כל קונה. כלומר, אם ברנס היה משלם לקונה רציני, היה זה מוכן אולי לקחת את העסק ללא החובות, בשביל הקרקע. אבל גם כזה לא נמצא, וברנס נתבע לשלם את הכסף — ו-2.8 מיליון לירות, הם גם היום כחצי-מיליון דולר. זהו סכום שאיש אינו אוהב לשלם, ובעיקר לא אמנון ברנס, שמשכורתו קר צצה באורה ניכר עלידי ההנהלה החדשה של „דיילין“.

מה עשה אמנון ברנס? פנה לחברים. והנה, אשר ידליו הוא כזה בנאדם שעוזר לחברים. אבל לא לכולם. יש למשל אחד שיש לו כמה בתי-מלון, ושעור לידליו לנסוע לאמריקה ולהפסיד קצת כסף בי לאס-ווגאס, אבל כאשר הוא פנה לידליו וביקש עזרה, התברר כי ידליו לא שומע כליכ טוב. אבל כשברנס פנה אליו, התי נהג ידליו אחרת. ברור כי העיסקה נעשתה עם ברנס באמריקה, וידליו נסע לשם — עדיין לא ברור על השבון מי. מיטרי העיסקה, כפי שדווח עליה ל,חברה-לפיתוח-מיפעלי-תיירות, הם בערך כך:

ברנס אינו מוכן לשלם את חובותיו ל,חברה-לפיתוח-מיפעלי-תיירות. הוא גם אינו מעוניין להפסיד את הכסף. מה עשה? תרם תרומה של מיליון לירות לקופת-חולים במחוז הנגב. התרומה נוכחה מהכ נסותיו באמריקה, ועלתה לו פחות מחצי. כנגד זה תקנה קופת-חולים של ידליו את המלון בשארס, תשלם במקום ברנס את החובות לממשלה. ברור?

ובכן, מה פתאום ישחרר ידליו את ברנס מחובות של 2.8 מיליון לירות, תמורת תרומה של מיליון אחד? קצת מוזר, לא? ומדוע אין איש בקופת-חולים יודע על תרומתו של ברנס לקופת-החולים בנגב?

ככל הנוגע לידליו, הוא מנסה לטשטש את הצלתו של ברנס בדרך חבאה: הוא יקנה את המלון בשארס-אשייך, ישלם

נפתח „גני שולמית“ בים-המלח

השבוע יפתח מלון „גני-שולמית“ בים-המלח. רשת „גני-שולמית“ שייכת לאיל-המלונות והבנייה בצלאל מזרחי, והיא כוללת מלונות באתר ובאשקלון, המלון

מכון רפואי, אמבטיות-בוץ, אולמות קול-נוע ואירועים, ושיטחו הכולל הבנוי הוא 16 אלף מ"ר. פתיחת המלון תקל את הלחץ של הזנות לקומות-לינה למבני

הגידיו המקורי כ,העולם הזה" 11.6.75
אין כמו חברים טובים

לידידו הטוב אשר ידליו תרומה כספית נאה.

התרומה לא הגיעה

קשרים בין עופר לידליו החלו עוד בימי מרד צעירי מפא"י, ונמשכים מאז ועד היום. החוליה המקשרת בין הי

ובכן, בלומרון לא היתה כל סיבה לח שוד. עד שנתקל בשני קבלנים: האחד, אליהו יצחקי הנ"ל, והאחר דוד גרוסמן, בעל החברה גרוסמן-ב.ק. אלה סיפרו לבלומרון כי בא אליהם המתווך מראשון-לציון, יעקב פאר, עם גברת בשם חווה ארליכמן, והשניים הציעו כי יסדירו ש קופת-חולים תמכור להם את המיגרש בחצי-מחיר, אם ישלמו להם חצי-מיליון לירות „שחורות“.

יעקב פאר היה קצין-מיטרה שעזב את המיטרה בנסיבות לא-ברורות, והוא ידידו האישי של ידליו. לפני כמה חודשים נאסר, בחשד ששיחד עובדי מסיכה-כנסה בראשון-לציון. הוא מעורב בעוד כמה עסקות קרקע של קופת-חולים ומוסדות הסתדרות שידליו אחראי להם.

חווה ארליכמן היא אלמנה שהיתה ידידה אישית של ידליו, ואף היא מעורבת בעוד כמה עסקות-תיווך שבהן פעלה כאילו בשמו.

סיפור זה הרתיח, בצדק, את דמו של בלומרון. שרץ אל ידידו ידליו ופיו מלא טענות כלפיו. זמן קצר לאחר-מכן

גם פועל דוברו של זנבר, מיכאל בן-עמי, בעניין ידליו במרץ רב בין העיתונאים. לפני שבועיים נפגשו ידליו וזנבר לשיי חה, שבסיומה אמר זנבר לידליו: „אל תחשוב שגמרתי עם הצרות. הן רק מת חילות עכשיו.“ זנבר ידע, כנראה, מה הוא אומר.

אם יש דבר מעורר בפרשה, הרי זו הת נהגות מיטרת-ישראל ומישרד-המישפטים. חקירת המיטרה, משהגיעה לשלב בו נר אה כי יש יסוד לטענות נגד ידליו, הו עברה לידיעת גיצב יעקב קדמי, ראש אגף-החקירות. קדמי, הידוע בחוסר פשרנותו בדק את החומר והניחו על שולחנו של היועץ-המישפטי לממשלה, פרופסור אהרון ברק. היועץ-המישפטי בחן את החומר, דחה את נסיעתו לחו"ל בימיים כדי לקיים דיון משותף עם קדמי ושרי-המישפטים חיים צדוק.

בדיון הוחלט ללא עוררין כי החומר מחייב חקירה מקיפה, ללא פשרות, ואם אכן תאמת החקירה את החשדות, לא יהיה מנוס מלהעמיד את ידליו לדין.

יגאל לביב

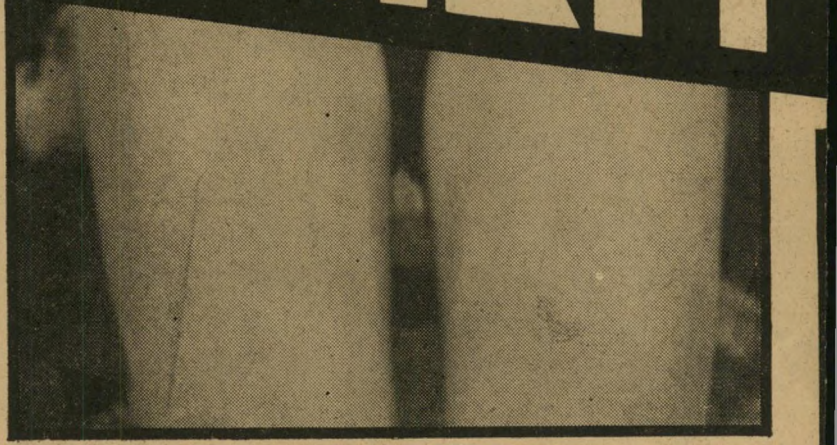
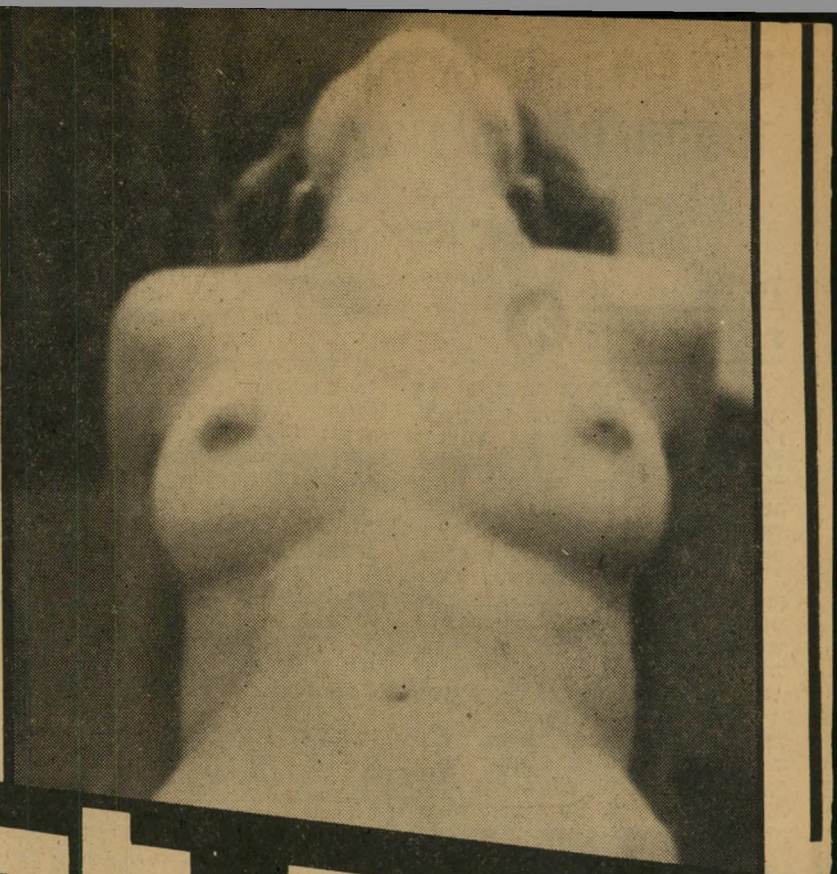
נגיד-מיועד ידליו וטלי ליכני
דירה בני-יורק

אני

לא

דוֹצָה לַכֹּלָא!

„חוקים משנת מיכ”
העברי שושי אבן-זהב. שושי היא נוצריה, בת להור

סיפור האישי של
כריסטיאן גולהיים
בת ה־20, השבדית
שגדלה מגיל 5 בארץ
והמואשמת במופיע זימה
ומעשה־מגונה בפומבי

„קיבלתי התמוטטות עצבים
למשך 48 שעות נכלאה
כריסטיאן בחדר סעצר
לנשים. לסענתה, השפיעו עליה שעות המעצר עד שכמעט נזקקה לטיפול פסיכיאטרי.

עם המדרן
כריסטיאן בעת החזרות להצגת
הו, היא הוא, בה הופיעה עם חב
רתה, וגבר, בתרגילים אירוסיים בעירום, שבוימו בידי מי שהיה
מלך חיי־הלילה של תל־אביב, דב סגל. דב פרש תחילה מביום
המופע, חזר אליו אחר־כך. במשך השבועות המעטים בהם הוצג
המופע שלוש פעמים לערב, הוא הפך לסנסציה, משך קהל רב.

בניקיי
כריסטיאן בבגדיים קצר-
צר, בעת שהציגה את
מועמדותה בתחרות מלכת המים 76. בדרך
כלל היא לובשת שורטס וחולצות טריקו.

פ תאום הסתבר, שהקהל הישראלי
בכל זאת אוהב תיאטרון.
נכון שזה לא היה תיאטרון רגיל. לא
הושמעו בו טכסטים מיוחדים, שיש בהם
כדי להסית את הדעת ממה שמתרחש על
הבמה. התפאורה כללה בסך-הכל מיטה,
ספסל וכמה כיסאות. וגם התלבושות לא
הכבידו במיוחד על שלושת שחקני ה-
הצגה. ובכל זאת זו הייתה ההצלחה הגדולה
ביותר בעיר.
במשך השבועות הספורים בהם הוצג ה-
מחזה הו, היא הוא על הבימה הקטנה
(המשך בעמוד 24)

יד אפשר לנהוג בשנת 76 על פי חוקים לפני
שנה 7 שואלת כריסטיאן, המוכרת בארץ בשמה
שבדים, שגדלה בשווייץ, ועלתה לארץ עם אמה.

..השופט קרא לי בטעות ג'ולי כריסטיאן

שבמועדון-הלילה 77, בבניין קולנוע בן יהודה בתל-אביב, אולו כל הכרטיסים מראש. משתי הצגות לערב, הגדילו הר מארגנים את מיספר ההצגות לשלוש, כדי לספק את הצובאים על דלתות המועדון. בערבים מסוימים נערכו אפילו ארבע הצגות לערב.

מארגני המופע שיפשו ידיהם בהנאה, אפילו בחלומותיהם הוורודים לא חוו הצ' לחה מעין זו שתכניס להם בין 15 אלף ל-20 אלף ל"י לערב.

וכל זאת בזכותן של שתי צעירות חיי ניות, חטובות גו ולא ביישניות במיוחד, שהדגמו על הבמה, בעירום, כמה שער שועי אהבים בעזרתו של גבר, שלא הסיר את תחתוניו אפילו לדג, כדי לא להרגיז את הצנזור, הדת ושאר גוטרני המוסר הציבורי.

הצלחת המופע היתה כה מרשימה, עד שהוחלט להעלות את רמתו, כדי לאפשר גם לקהל משכיל יותר ליהנות ממנו. תחילתה תוכנן שהבדור יעקב בודו ילווה את ששת הקטעים האירוטיים בהסברים מבדי חים באדיש. אלא שאו הסתבר שבדור עסוק בהצגות תיאטרון באדיש, לא יוכל להיתפנות לעניין.

ששן שבתאי, יבואן יסקי שהוא גם בעליו של המועדון ואחד מאמרגני ההצגה שבר את שירותיו הטובים של חיים בנאי. זה אמור היה לדקלם בין קטע אירוטי אחד למישנו חרוזים משעשעים, פרי-עטו של אחד המשוררים הידועים.

אלא שהמישטרה ניפצה את כל התוכנית. בעיקבות ביקור של שוטרת בהצגה הוגשה תלונה רשמית כאילו על הבמה נעשים מעשים מגונים בפומבי. המישטרה פשטה על המועדון, עצרה את השחקנים והבעלים והאשימה אותם כחוק. הדראמה עברה מהבמה אל ביתה-המישפט.

השוטרת קינאה

לבעלה שנהנה

וכבת המופע היתה צעירה בלונדית מרשימה, שנודעה עד כה בשם שושי אבן-זהב. משנעצרה הסתבר כי שמה הי אמיתי הוא כריסטיאן גוליהיים וכי למעשה היא נוצריה ילידת שבדיה.

בבית-המישפט מיררה כריסטיאן-שושי בככי: "אני לא רוצה בכלא!" אלא ש-אמרגני שגרף כספים מהמופע לא נמצא שם כדי לשחררה בערבות. היא נעצרה לי משך ארבעה ימים.

על מה שעבר עליה בכלא, ועל חוויותיה

כריסטיאן ותמי בחופעה בצורה אסתטית

בהקשר למופע האירוטי, סיפרה כריסטיאן לכתב העולם הזה:

"אבריהמין המלאכותיים, עברו מיד-ליד בין השוטרים במרחב הירוק. הם החרימו לנו את הכלים, הציגו אותם בתחנה ועשו מאיתנו צחוק. זהו הבידור החדש בנפה הצפונית, והוא התגלה לי עלידי אחת השוטרות בתא-המעצר, שהצי טרפה לפסטיבל שנערך סביבנו באביר כביר.

השאלה הראשונה ששאלה כל זונה חדשה שהגיעה לתא-המעצר היתה: איפה אלה מהו, היא הוא, וכשהצביעו עלינו, הן צחקו וסיפרו: השוטרים הראו לנו את האברים הגדולים שהיו לכם בהצגה, וצחקו מכל העניין. הכניסו אותנו בין זונות וגרנקומנים, וכל אחד אמר לנו שאנחנו יותר גרועות מזונות. קיבלתי שם ממש התמוטטות-עצבים, עד שכימעט הייתי זקוקה לטיפול פסיכיאטרי.

אחרי ארבעה ימים בכלא, יצאתי משם כולי רוערת. הרגשתי שהלם עולה לי לראש. היחס המשפיל, הכתובות בעיתונים וכל השקרים המנופחים, אפשר לחשוב שאיזה שתי זונות חטפו מטוס לאוגנדה. הרגשתי ממש כמו פושעת נרדפת.

לפני שהתחלנו להעלות את ההצגה, היינו בטוחים שלא תהיינה בעיות, כי ערב הבכורה הזמנו שמונה קציני-מישטרה בכירים מהיחידה המרכזית. ערכנו להם מופע פרטי, והם אמרו לנו שלדעתם המופע לא יעורר בעיות. הם באו עם מדים, וערכנו להם הצגה מיוחדת שהיתה אפילו נועזת יותר מההצגה לקהל הרחב.

אבל המיקרה של השוטרת שהגישה את התלונה, זכור לי היטב. השוטרת הזאת לא נראית טוב מבחינה חיצונית. היא הגיעה למועדון בחברת בעלה, שהוא גבר לעניין ובקיצור, תוך כדי ההופעה היא שמה לב שבעלה יותר מדי נהנה מהעניין, והיא פשוט קינאה. למחרת היא נכנסה עוד פעם, בבגדים אזרחיים, התיישבה לבדה בשורה הראשונה והחליטה להגיש את התלונה. כשנפגשנו במישטרה, שאלתי אותה מה זה לדעתה מעשה מגונה, והיא השיבה לי: מעשה מגונה זה כשאת נוגעת בפה או ביד או בכל אבר בגוף, באבריהמין של מישו אחר.

כריסטיאן בבית-המישפט "אני שחקנית!"

אבל אנחנו לא נגענו לא ביד, ולא בפה, בשום אבר-מין. הקהל אפילו ראה שלא נגענו ושאל, למה אתן לא נוגעות?

לעשות את

זה כאילו

דעתי, זה לא חוכמה דעשות את האקט באמת. החוכמה היא לעשות את זה כאילו שזה אמיתי, ועשינו את זה כל-כך יפה שחושבים אולי שאני מלקקת את אבריהמין של תמי, אבל זה לא נכון. אני תופסת אותה בישבן, ומזוה את הראש בצורה כזאת שהידיים מסתירות את הראש, ככה שלא יכולים לראות אם אני נוגעת בה או מלקקת לה.

העבודה שלי על הבמה בכלל לא מגרה

אותי, אני אדישה לזה. אני שחקנית, וזאת העבודה שלי. למה שלא יסתכלו על זה בצורה חיובית?

אני מסכימה שמופעים במועדוני-לילה זה דבר דוחה, כשעושים תנועות-גוף גסות ומכוערות. אבל לא רק שאנחנו עושות את זה בצורה אסתטית, אפילו התנוחות שהדגמנו לא מחדשות לאף אחד. אלה הפוזות הכי פשוטות ובסיסיות שישנן. אני יודעת שהפיצו עלי שמועות כאילו שהתאהבתי בתמי וקיימתי איתה יחסים לסביים. אבל אני מוכרחה לומר שזה דוחה אותי. אני רוצה את המין בצורה יפה, ואולי אפילו אמנותית. הגברים אצלי מחו לקים לשניים, אלה שמוצאים חן בעיני מבחינת האופי, ואלה שמוצאים חן בעיני מבחינה מינית. אלה האחרונים כבר מגלים את זה במשך הזמן, או שאני אומרת להם בפידוש בפנים שאני רוצה לשכב איתם.

בכלל, אני לא מרגישה שישראל זו הארץ שלי. נולדתי בשבדיה לזוג הורים נוצרים, בגיל שנה עברתי עם הורי לשווייץ ובגיל חמש באתי עם אמי לישראל. אני לא חושבת לעזוב את הארץ בעתיד הקרוב, אבל ב-28 בדצמבר הקרוב ימלא לי

תמי בבית-המישפט "זה לא מגרה!"

עשרים שנה, ואני חושבת שזה הזמן לחשבון-נפש. למדתי הרבה מהחיים בעשרים שנה.

אני רוצה

לשכוח הכל

מדתי איזה סוג אנשים יש בכל מקום ומקום, ואת הדוגמה הכי טובה מצאתי בתא-המעצר, שם אפשר לראות את זה על הוונות. לא כל זונה היא זונה. יש כאלה שאוהבות את זה, ויש כאלה שעושות את זה מחוסר-ברירה.

אני יותר מדי חזקה באופי, מכדי שאת דרדר למצב כזה.

הרבה אנשים חושבים שאם אני מופי עה במופע כזה, אזי אני שוכבת עם כל גבר, והרבה גברים באמת רצו לשכב אתי, אלא שהם לא רצו להגיד לי את זה בפנים. לא היה להם מספיק אומץ לזה. הם היו באים לראות את ההופעה, ואחרי זה טילפנו למועדון וביקשו לשוחח אתי בטלפון. אפילו לא ענית להם, בשר בילי הם לא גברים.

עכשיו, במבט לאחור, אני חושבת שנגרם לי עוול. קודם כל, המישפט הזה פגע מאוד בדיעות שלי על חופש-הפרט ועל זכויות האזרח לפי תפיסתי. הייתי משוכנעת שההצגה תקבל פירסום קטן, כמו כל הצגה, ופיתאום מצאתי את עצמי מסור בכת במישפט ובעניינים שלא ציפיתי להם.

אם הייתי יודעת את זה מראש, לא הייתי נכנסת לזה בכלל. אני לא זקוקה לכל כאבי-הראש האלה ולכל הפירסום הרעשני סביבי.

אני משתדלת עכשיו לגוה עד כמה שאפשר, להיות עם עצמי ולחיות את החיים הפרטיים שלי, הרחק מהזרקורים. אני מנסה לא לחשוב על הכל ואפילו לא שוכבת עם אף גבר. אני מוכרחה לשכוח את כל

שושן בבית-המישפט אישום בדבר-תועבה

הסיוטים שעברו עלי, אחרת אני עוד אודקק לאישפוז.

הדבר היחיד שיכול לנחם אותי, ולגרום לי סיפוק, זה במידה שהמישפט שלי יצליח לשנות את הגישה השמרנית בארץ והחור קים משנת טיכו בקשר לענייני מין והצגות מין.

עד כאן סיפורה האישי של כריסטיאן שושי גוליהיים.

מי יחליט

מה מגונה?

א כל כריסטיאן איננה הנאשמת הי יחידה במישפט. מילבדה עומדים לדון גם בעלי-המועדון ומפק המופע ששון שבר-תאי, והשחקנים שהופיעו לצידה. תמי לוי ומיכאל גליקסמן, הם נאשמים בקיום מופע ארוטי, שהוא דבר-תועבה העשוי לגרום להשתתות המוסר במועדון ציבורי. כמורכב הם מואשמים בשימוש באבריהמין מלאכותיים, ובביצוע מישגלים בפומבי.

מפיק-המופע, ששון שבתאי, מואשם גם בכך שהמחזה הו, היא הוא לא קיבל את אישורה של המועצה לביקורת הצגות וזאת לפי תקנה משנת 1927 לחוק הביקורת. פרקליטם של הנאשמים, עורך-הדין צבי לידסקי, טען לפני השופט שומרי-המסורת אריה אבן-ארי, בבית-המישפט-השלוש: "מה זה מעשה מגונה? ולמה התכוון המחוקק ב-שנת 1936 במעשה-המגונה? ליד חשופה, כתף חשופה או רגל חשופה? אולי לפני ארבעים שנה זה נחשב כמגונה. ואולי מה שהיה לפני ארבעים שנה כמגונה, היום הוא נאה?"

המחוקק לא קבע בשנת 1936 מה יהיה כעבור ארבעים שנה, כשהעידן ישתנה עדי-כדייך שהארוטיקה תשלוט בכל. לא ייתכן שאנשים ייאסרו היום בגלל סעיף משנת 1936.

עורך-הדין לידסקי טען, שהמישטרה אי-נה יכולה להחליט מה מוסרי ומה לא, וקצינת-המישטרה ודאי שאינה יכולה להחליט מה הולם את המוסר.

יש בדעתו לזמן, כעדים-מומחים, אנשי אמנות, עיתונות ותיאטרון, שיחוו דעתם אם הופעה בעירום בהצגה בעלת משמעות אמנותית-ארוטית היא מעשה מגונה.

מישפטן של כריסטיאן ותמי עתיד עוד להתפתח למישפט עקרוני, שינסה להעמיד במבחן את החוקים המקובלים בישראל ביחס למעשי-תועבה ולשמירה על המוסר הציבורי.

חיים יבין

חותרת לפיתרון הראשון — חיסול אש"ף, במחיר צירוף לבנון לסוריה-רבת. לדיברי אבינרי אין שום ביסוס במציאות. זוהי אמת דיפלומטית — או, בלשון פשוטה, אי-אמת. מובן שתפקידו של אבינרי הוא לומר אי-אמת — על-פי האימרה האנגלית הקובעת כי "דיפלומט הוא ג'נטלמן המשקר ליד

ארבע הגיבור מקריית-שמונה, ח"כ יוסי שריד. בגמר הקטע יכול היה הצופה האינטליגנטי לשאול: היכן ההבדל, בעצם? העצני מבטא את השקפותיו בגלוי, הוא רוצה לייחד את כל הארץ, החל בחברון, שריד רוצה לייחד את הגליל בלבד, ולא ברור מדוע הוא מתנגד לייחוד השאר. על אף מסיחשפתיים שהעלה שריד לרעיון השלום, והגינני השיגרתי לגוש-אמור נים, ברור כי שריד הוא נציג-פועל, המתחזה כיונה-בכוח. ככל הנציגים, הוא הצהיר כי סיכויי-השלום הם "קלושים". השלום חשוב רק כרעיון ערטילאי. את הגליל צריכים "לייחד", אחרת ייקרע מגוף המדינה — טענה שהיא אופיינית לימין הקיצוני. מעניין שבכל השידור לא נשמעה אף מילה אחת נגד תזכיר קניג — מיסמך הינוע ליוסי שריד, כתושב הגליל וכעסקן מילגת-העבודה, יותר מאשר לרוב תושבי המדינה. (ייתכן כי הראיון הוכן לפני פירסום התזכיר ברבים — אך עובדה היא ששריד לא גינה את התזכיר גם על במות אחרות, אחרי פירסומו).

כך נוצר ה"איוון", האופייני כל-כך לטלוויזיה הישראלית — בין קנאי לאומני קיצוני, כן ובלתי-מוגבל, לבין קנאי לאומני קיצוני פחות, כן פחות, ומוגבל.

אבינרי: תירוצים לכל

העסקן הרביעי בתוכנית היה מנכ"ל משרד-החוץ, שלמה אבינרי. אבינרי הוא דיפלומט מלידה, עסקן מ

מטף לפועלים מוסר ומסיר בממלכתו כדוכס טובילב — הכל לטובת המצלמה. בסוף הקטע, לא יכול היה איש לדעת אם מאיר עמית הוא הוגה-דיעות או ברברן, מנהיג מדיני-כלכלי או שארלאטאן, אדם רציני או עוד פוליטיקאי-מתחיל הרוצה בכיסא. החמצה.

העצני: אוהב הערבים

השערוייה האמיתית של התוכנית כולה היתה טמונה בקטע, שבמרכזו עמד אליקים העצני.

העצני הוא דמות מעניינת, והוא בהחלט ראוי להופיע על המסך הקטן ולהסביר את דעותיו, בתנאי שיהיה ברור מהו: קנאי ימני קיצוני, בשפות ולעזות יש לגישה זו שם: פאשיזם.

אליקים הוא פאשיסט, פשוט-כמשמעו. כל אדם סביר שהיה קורא, שחור על גבי לבן, את הצהרותיו של העצני, כפי ש'נאמרו בקטע זה, היה נוכח לדעת שזהו בליל של רעיונות מטורפים. מדינה פלסטינית תהיה חלק במיזרח הירדן — והעם הישראלי יסכים לכך. הערבים בארץ-ישראל השלמה, היהודית, יצביעו בעד הפרלמנט בעמאן — ובכך תישמר הדמוקרטיה.

זהו רעיון מטורף כשלעצמו. דמוקרטיה פירושה: זכותו של אדם להשתתף בהכרעה על גורלו, כשווה בין שווים. מה שמציר עים העצני ושות' הוא דבר אחר לגמרי: לערבי בשכם לא תהיה שום שליטה על גורלו. הוא יתיה תחת שליטון זר, בלי כל זכויות, אך תהיה לו הזכות להשתתף ב

חיים יבין הוא מגיש-חדשות בחדר. בארצות-הברית זהו תפקיד רב-יוקרה. לא מכבר גרמה שם אחת מרישטות-הטלוויזיה לסנסציה, כאשר הציעה משכורת של מיליון דולר לשנה לעיתונאית ברברה וולטרס. עבור תפקיד זה.

יבין עביר את החדשות בצורה אינטליגנטית, הוא מסוגל גם לפרש את ההשגות. על-ידי רמז של חיוך, הרמת קצה של גבה או הפסקה של מאית השניה, הוא מסוגל לומר יותר מאשר פרשן מוסמך במאמר של אלף מילים.

אולם סמכותו של יבין כעורך תוכניות פוליטיות ברורה פחות. כאשר קיבל על עצמו להציג, ערב ראש-השנה, שש דמויות של ישראלים, בטענה שאלה מסמלים את ישראל ו/או מאורעות תשל"ו, יצא מן התחום שבו הוא שולט, אל תחום שבו הוא מעורר ספקות. בעיקר כלפי עצמו.

מבין ששת הישראלים השנתיים, נבחרו שניים באורח שיגרתי. ד"ר דני גור (משום מה הקפיד יבין לקרוא לו "הניאל") הוא טיפוס של אידיאליסט מעשי, איש שמילא תפקיד חשוב במרד רופאי בתי-החולים הישראליים, ואולי חבל שלא ניתן לו לומר על כך יותר. המצב בבתי-החולים הוא אחת הבעיות הגדולות — ועל כך לא נאמר כי"מ עט דבר. הרקע המישפחתי המרתק שלו — הוא בן אחת הדמויות הססגוניות ביותר של טבריה — היה מעניין גם הוא, אילו הובא בשידור. נדמה שהראיון עימו התרכז ב"דברים השיגרתיים ביותר.

גם הזמר הלבנוני-יהודי אלן עבאדי, ש' בא לסמל את העולים החדשים, עניין רק מעטים. היה מעניין לשמוע מפיו מה הת

ההתמצאה הגדולה

עבאדי

מען ארצו. אבל תפקידו של חיים יבין, בשידור כזה, הוא להפריע לו בכך ולהשוף את האמת, או לפחות את הפירוט שבידי המרואיין.

יבין לא עשה זאת, ואולי גם לא סבר שזהו תפקידו.

יבין: עוול טלוויזיוני

ותרת השאלה: למה נועד השידור הזה כולו?

אם לא להציג את פניה של ישראל — הרי זו החמצה גמורה. ישראל היא מדינה עשירה בבני-אדם מעניינים, גברים ונשים, היא פועלת ויוצרת בתחומים רבים ומרתקים. להציג את דמותה באמצעות שישה גברים, שארבעה מהם פוליטיקאים — זהו עוול לדמות המדינה.

אם היתה הכוונה להציג את פניה הי פוליטיות של ישראל, הרי היה זה עיוות. הוצגו פני הימין הישראלי — מן הימין הקיצוני של העצני עד הימין המתון של אבינרי. המיגזן הרחב של מחנה השלום, על רעיונותיו ופועולותיו, לא הוצג כלל.

כאוסף של סיפורים אנושיים, זה לא היה די מעניין. כניחוח של דיעות, זה לא היה די מעמיק. כתחקיר עיתונאי, זה לא היה חושפני. כבידור, אין דבר משעמם יותר מאשר ניתוח של פוליטיקאי.

הצד החיובי היחידי בתוכנית היה הסינגון האישי של חיים יבין — חוש-מידה, מיקצור עיות טלוויזיוניות, עיבירת טובה, ויתור על התחכמויות וזלות. אלה הן תכונות מבורכות ואהודות — ומוטב להביאן לידי גילוי בתחום המתאים להן יותר.

גור

ילדות, אי-שיש מנוסה, חלק, משכנע. כיאה דיפלומט, הוא מסוגל להצדיק כל דבר, להגן על כל עמדה, לשכנע בכל עניין.

דו-קרב אמיתי בין אבינרי ויבין, בזירה זו, לא היה אפשרי כלל. יבין גם לא ניסה את כוחו בכך. הוא הניח לאבינרי לדבר כאוות-נפשו, להצדיק את עצמו זאת הי' ממשלה ששכרה אותו, בצורה חלקה ור משכנעת. לא היה ויכוח, וגם לא כל ניסיון לבדוק את דבריו של אבינרי.

אילו נערכה חקירת שתי-וערב כלשהי, היה הבניין של אבינרי מתמוטט כמיגדל קלפים. אבל הטלוויזיה הישראלית אינה קיימת, כנראה, כדי לעשות מלאכה זו. למשל: אבינרי שיבח את המדיניות הישראלית בלבנון. היא השיגה, לדבריו, שני דברים: מניעת השתלטות של אש"ף על חלק מלבנון, ומניעת השתלטות של סוריה על כל לבנון.

טענה יפה — אך בלתי-רצינית.

אם סוריה לא השתלטה עד כה על כל לבנון, הרי אין זו תוצאה של איומים ישראלים. הכוח היחידי המונע זאת הוא הצבא של אש"ף והכוחות המוסלמיים-השמאליים בשטח.

אש"ף שולט כעת על חלק של לבנון ור הקים שם, למעשה, מדינה פלסטינית ב"זעיר-אנפני, עם ממשלה, מינהל וצבא סדיר. הסורים, מצידם, שולטים בחלק אחר של לבנון, וסיפחו אותו, למעשה, לסוריה. כך לא הושגו שני היעדים של אבינרי, כיום קיימת ברירה פשוטה: השתלטות סורית על כל לבנון, תוך כיבוש המדינה של אש"ף — או קיפאון, שישאיר בידי אש"ף את המדינה שכוונן. אין שמץ של ספק שהמדיניות הישראלית

אבינרי

שריד

הכרעה על גורלם של אחרים, בארץ אחרת. זהו הצעה גרוטסקית, היכולה לעלות רק בדעתו של אדם שאין לו שום יחס לתוכן הדמוקרטיה — כלפי יהודים ור ערבים כאחד.

התוכן האמיתי של רעיונות העצני הוא שילטון ישראלי על שני מיליון ערבים, ש' יחיו כאוכלוסיה קולוניאלית ברוחיה יהודית — דווקא בשעה שרודות המקורית מתמוטטת.

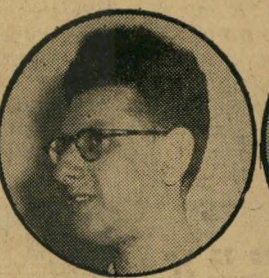
אין פירוש הדבר שאסור להציג זאת ב"טלוויזיה. בהחלט מותר, ואפילו רצוי — בתנאי שמניחים רעיונות אלה תחת זכוכית מגדלת של ביקורת, המאפשרת לצופה ל' הבין את משמעותם.

חיים יבין עשה את ההיפך. לא זו בלבד שלא חקר את העצני שתי-וערב, כדי ל' חשוף את הפירכות שבתפיסתו ואת הכוב שבקישוטים האידאולוגיים, הוא עזר ל' העצני באופן פעיל, על-ידי תכסיס טלוויזיוני. יבין צילם את העצני בקרב המון של ערבים עליונים. כשהוא מדבר ערבי, וכך עזר כאילו "להוכיח" את טענתו של העצני — שהערבים יהיו מאושרים לחיות כילידים במדינה יהודית קולוניאלית, נוסח העצני. הדבר מוכיח את הסכנה הנוראה הגלומה בטלוויזיה, כשהיא נמצאת בידיים בלתי-זהירות — היא יכולה לשקר יותר מכל מדיום אחר.

כך הפך הקטע מתחקיר חשפני על מהות הפאשיזם הישראלי, לשידור-עמולה פאשיסטי — מבלי שיבין אף הרגיש בכך.

שריד: המיידה הגדול

מישקל נגדי, וכדי לשמור על "אי-זו", הופיע אחרי הגיבור מקריית

העצני

עמית

רחש באמת בביירות, ואיך זה גיראה בעיני מי שחי במקום בעת פרוץ מלחמת-האזר-חיים. נדמה שהראיון כולו בא רק כדי לצאת הובת קליטת-העלייה.

אולם עיקר התוכנית הוקדש לארבעת הפוליטיקאים — וחלק זה מעורר ספקות חמורים ביותר.

עמית: נאום בחירות

אשון הופיע מאיר עמית, מנכ"ל כור — דמות המייצגת את הסינגון המוכר של קצונת צה"ל בצורה כימעט אבסורדית.

כל ילד יודע כי מאיר עמית הוא מועמד לכהונה בממשלה של יצחק רבין. אחרי שפליטט בצורה פיקחית עם ייגאל ידין ועם קבוצות של גנרלים שואפיקידום אחרים, באיצטלה של מנהל-חברה הגיש עמית — באמצעות יבין — נאום-תעמולה ש' התאים לאסיפת בחירות — מבחינת הרמה והתוכן כאחד.

עמית, כך מסתבר, הוא גנרל האינפלציה. טוב לדעת זאת, ישר להניח שהוא גם נגד אונסק'טנות, שימוש בהרואין, רצח-הורים, אנטשימיות ופגיעה באיכות הסביבה.

מראין אמיתי היה מתחיל בפסוק זה, ועורר למנכ"ל כור חקירת שתי-וערב, כדי לגלות כי צד מתכוון השר-לעתידי להוריד את ממדי האינפלציה מ-35% ל-10%. אולם בשביל חיים יבין, די היה בהצהרה, מאיר עמית הוא נגד האינפלציה. סוף פסוק. הי פרטים אינם חשובים.

תחת חקירה חושפת, שרק היא היתה מאפשרת לצופה לעמוד על רצינותו של עמית, ניתן למנכ"ל להציג את עצמו בפוזות טלוויזיוניות של מנהיגות, כשהוא

אסתי שפירא (ימין) אשתו של יועץ ראש עיריית תל-אביב עמיקם שפירא (משמאל) דרשה מצייצ' כסף לשבת, ואחרי קרב מהלומות עם מזכירתו סולקה מהעירייה

הקרב

הנשים

בלישכת ראש-העיר

מידידה של אסתי להבין מה היא מצאה בעמיקם. בצורתו החיצונית רחוק עמיקם מלהיות חלומה של צעירה נאה כאסתי. הוא צנום, מקריח וממושקף. אז, לפני חמש שנים, גם לא ידע איש שעמיקם יצא לית לשמש כנושא-כליו, יועצו הבכיר ודוברו של ראש עיריית תל-אביב, צייצ' או עדיין לא היה ראש-עירייה.

הוא היה החבר הראשון שלי, מסבירה היום אסתי את נסיבות נישואיהם האומ' ללים. "הייתי קטנה וטיפשה, והוא הצליח לסובב לי את הראש. למרות שכולם אמרו לי, היא לא בשבילך, התחתנתי איתו.

גיר בנימתי-הדיבור המצוה שבה הורגלה בנווה תירצה. אך משאסתי לא פרצה בריצה מבוהלת לעבר המדרגות, כמצופה ממנה, נזכרה גיר בתקופת-הזוהר שלה כסוחרת הראשית של מדינת ישראל, וסייעה לה בדחיפה. אסתי, שבאותה עת היתה רגלה במעטה-רגבס, הדפה את גיר לאחור. התיגרה בין השניים, שהופסקה רק אחרי שצייצ' עצמו יצא מחדרו והפריד ביניהן. יכולה היתה לשמש בסיס למערבון איטלקי המתאר מאבק עסיסי בין נשים. כאשר נישאו עמיקם ואסתי שפירא לפני כחמש שנים, לא יכלו רבים

פקיד-המודיעין בקומה הראשונה של בניין עיריית תל-אביב בירך כי אדיבות רבה את הצעירה הבלונדית שזכר נסה לבניין, ומיהרה לעבר המעליות. הוא ידע שאסתר ("אסתי") שפירא, היא רעייתו של עמיקם שפירא. הוא ידע גם שעמיקם הוא יועצו הקרוב ביותר ודוברו של ראש העירייה, שלמה ("צייצ'") להט. פקיד-המודיעין שמע כבר פעמים אחדות את התבטאויותיו של עמיקם בנוסח: "אני בשביל צייצ' כמו בן. אני הכי חשוב כאן". וידע כי לאשתו של איש כזה יש לתת כבוד. אסתי שפירא נכנסה למעלית, לחצה על הכפתור הנושא עליו את המספר 12, ועלתה ישר ללישכת ראש-העיר.

„אין מה

לאכול בשבת"

בלישכה עצמה היתה קבלת-הפנים לאשתו של יועץ ראש-העירייה צור. גנת הרבה יותר. "מה את רוצה?" שאלה אותה רות גיר, מזכירתו הראשית של צייצ'. מי שנודעת בקשיחותה הרבה עוד מהתקופה שבה היתה המנהלת הכללי-כולה של בית-הכלא לנשים נווה-תירצה, תפקיד שאותו מילאה לפני שהגיעה לתפקיד מוזכרתו של צייצ'. "אני רוצה לדבר עם צייצ'." השיבה אסתי.

ואינכם, אסתי הגיעה בסופו של דבר אל צייצ' עצמו. "היועץ הקרוב שלך הש"איר את אשתו ואת בנו בלי גרוש." אמרה לו. "אין לנו מה לאכול בשבת. אני מבקש שתממך להפעיל את השפעתך על עמיקם, כדי שלא ישאיר אותנו רעבים." צייצ' אשר פעמים רבות התארח בביתה של אסתי שבשכונת גאות-אפקה בתל-אביב, סעד על שולחנה וזכה באירוחה המסור, שמר על סברפנים רישמי: "אינני רוצה להתערב בעניינים ביניכם. אני מבקש ממך לעזוב את החדר."

כשיצאה אסתי מחדרו של צייצ', היא התמהמהה רגע ליד שולחנה של רותי גיר. "אמרו לך להסתלק מכאן מייד," אמרה לה

אחותו וידידותיה. בתמונה הוא נראה במסיבה שנערכה לכבוד הדוגמנית האמריקאית מארגו המינגוויי, יחד עם אחותו אירית (משמאל) ועם ידידתה הטובה ליאת שפיגל, אחת הצעירות היפות בת"א, המתעתדת לקבל בעוד כחודש את הסמכתה כעורכת-דין.

בעוד שאחת הטענות של אסתי כנגד בעלה, יצא איתה לבלות וככל נפרד מעליה, בעיקר עם

עמיקם והחת'יכות

עמיקם שפירא, היא שהוא מעולם לא יצא איתה לבלות וככל נפרד מעליה, בעיקר עם

הכל פרט לתיוק

עונג לתיוק

אלנבי 96, 70 613207

הנחות לחגים

הזמנות - גם בזמן הריון

ארנקי פלפל

ארנקי יבוא אופנתיים לגברים וגברים

ארנקי ג'ינס

נחמדים וסטודנטים

מחיצון לצרכן

דיוגור 76 ת"א

290524 טל

במדינה

סטודנטים

חרבות בקמפוס

באוניברסיטת תל-אביב מתארגנת קבוצת קמפוס חדשה, שבה מעורבים יהודים וערבים

"לקראת שנת הלימודים החדשה התחלנו כבר להשחין חרבות", הבטיח אחד מראשי הסטודנטים באוניברסיטת תל-אביב לפני שבועות אחדים, אחרי שיפורסמה הידיעה בדבר ההחלטה להעלות את שכר הלימוד באוניברסיטאות. העסקן הסטודנטאלי התכוון בוודאי לאיומי הסתדרות הסטודנטים להשביט את הלימודים מייד בתחילת שנת הלימודים הקרובה, בעוד כחודש וחצי.

אולם אימרה זו נכונה גם לגבי המתרחש בחבריה החדרים של הרשימות הסטודנטאלי ליות השונות בקמפוסים של האוניברסיטה טאט.

קמפוס מאחור. את הסטודנט הישראלי מאשימים בדרך-כלל באדישות לגבי שם סביבו, אפילו כאשר הוא נפגע ישירות. אך באדישות זו אי-אפשר להאשים את פעילי הסטודנטים באוניברסיטאות השור, נות, הרואים את תחילת דרכם הפוליטית בפעילות במסגרת רשימות הסטודנטים. בדרך-כלל מצויות באוניברסיטאות שלוש רשימות עיקריות, שמאחריהן ניצבות הרפולגות הגדולות: מער, ליכוד ומפד"ל.

בשנה האחרונה בלטה באוניברסיטה הרעברית בירושלים ובקמפוס של אוניברסיטת חיפה דווקא רשימה שבאופן רישמי, לפחות, אינה מופלגתית - או, ליתר דיוק, כהגדרת אחד מפעיליה, אינה נתמכת מן בחינה כספית על-ידי שום מיפלגה - הלא היא "קמפוס". קמפוס הירושלמי הפגין, אירגן אירועים משותפים ליהודים וערבים, ובעצם, הכניס את הפוליטיקה לאוניברסיטה. כדברי סטודנט יהודי, הפעיל בקמפוס הירושלמי, "אבל הוא גם הוכיח שיהודים וערבים יכולים, למרות הכל, להיות בדריקים".

קמפוס - קבוצת למעורבות פוליטית וחברתית סטודנטאלי, עמדה מאחורי מרבית הפעילויות בקמפוסים בירושלים ובחיפה, כאשר שתי הקבוצות, הירושלמית והחיפאית, שומרות על קשר צמוד ומתיידי.

רשת ארצית. בימים הקרובים מתחיל לות ההתארגנויות המחדשות של כל הרשימות באוניברסיטאות השונות. באוניברסיטת תל-אביב יש כבר, כאמור, קבוצת חדש לפעילי הסטודנטים. כאמור, קבוצת חדש בגלל השמועות על הקמת רשימת קמפוס באוניברסיטת תל-אביב. בתחילה נטו פעילי המפלגות השונות שלא להתחייב לרעיון הקמת קמפוס בתל-אביב בדצינות רבה מדי. כיום, הקמת קמפוס הוא כבר עובדה מוגמרת.

מקימי קמפוס התל-אביבי, שיהיה קשור בשאר הקבוצות היהודיות-ערביות שבארץ גיברסיטאות האחרות, הגיעו ממפלגות ומזרמים שונים. המאפיין העיקרי של הרקבוצה התל-אביבית הוא רצונה ביצירת מיסגרת יהודית-ערבית. "כדי להוכיח לי כולם שאפשר לפתור את כל הבעיות בארץ הזאת, אם רק רוצים", כדברי אחד מן המארגנים הרשימה החדשה.

ועד הסטודנטים הערבים כבר הבטיח את השתתפותו, וכמוהו נציגי מוקד, רשימת הסטודנטים, "פולמוס" ואנשי רק"ח באוניברסיטת תל-אביב. נראה שלקמפוס יצטרפו גם אנשי הקיבוצים, תומכי שכר, שאותם יארגן ישראל אסל, מרכז החסיכה הצעירה במש"ם.

קוד ציחצוח חרבות. "אני כבר יכול לשמוע את ציחצוח החרבות ואת המליחות ברשימה החדשה, עם פתיחת שנת הלימודים", אמר אחד הסטודנטים. מפעילי אגודת הסטודנטים באוניברסיטת תל-אביב, "פיתאום ישכחו כולם את ענייני שכר הלימוד ושביתת הלימודים, ויהיה באלאן שלם ומילחמות בין הסטודנטים".

"אנחנו נשיג בכך את מטרתנו", התיבט אחד מראשי קמפוס. "נציא את הסטודנטים מאדישותם, ונוכיח כי הסטודנטים בארץ אינם כוח חלש יותר מסטודנטים בחו"ל".

כשהייתי בן חמש, רציתי משום-מה להיכנס פעם לתוך הקרייה בתל-אביב. השוטר ב' שער לא רצה לתת לי להיכנס. אני ילד העצמאות, אמרתי לשוטר, נא לתת לי לעבור. אני מספרת שהשוטר הניח לי לעבור.

באותו גיל הוא זכה במילגת-לימודים מטעם ראש-עיריית תל-אביב דאז, ישראל רוקח. מן הגנן ועד לאוניברסיטה, מזל נוסף שלו: בגלל סיבות בריאותיות לא גייס אותו צה"ל לשורותיו. רק לאחרונה התגייס עמיקם לצבא ל-חצי-שנה, במסגרת הבדיקה מחדש של משוחררי צה"ל. גיוס זה היה מלווה בשערוריה ציבורית (העולם הזה 2034) כאשר התברר אז כי עמיקם, שהוצב בלישכת דובר-צה"ל, המשיך לכהן - אם כי באופן לא רישמי - כדובר העירייה וקיבל, נוסף על משכורתו הצבאית בת 1200 הלירות, משכורת שמנה מהעירייה, כרגיל.

"אני לא צריך אותה"

במשך השנים שבהן היו נשואים נדמה היה כי אסתי היא הרעיה האידילית. "הזהרתי אותה", סיפר עמיקם, כשקיבלתי עלי את התפקיד. ברור היה לשנינו, שנצטרך לוותר. קאריירה אין עושים בלי וויתורים. ואסתי הסכימה, היא הבינה שכן צריך.

אסתר מודה כי כך גם הבינה, "וכלפי חוץ היה הכל בינינו בסדר. אבל יש בגול לכל דבר. אני הפכתי שיפחה בבית, אך ורק שיפחה. עמיקם היה עובד כל היום, בא מאוחר בלילה וגופל על המיטה. כמעט שלא היינו יוצאים מהבית. היינו יוצאים רק למקומות שצ"צ, היה מסכים שעמיקם יביא אותה, אך רק לדברים שאלהים היינו מקבלים הזמנות בלי ספק".

לעמיקם יש כלפי אשת-היקו טענות מסוג שונות: "הבית שלנו אף פעם לא היה נקי ומסודר. אסתי הונחיה את הילד, ולא היתה בכלל אמא. היא ילדה מפונקת וקפריזות, וכל מה שיש לה בראש זה רק תיא-עצמה. היא לא היתה אשה ורעייה משום בחינה שהיא."

"אני לא צריך אותה. היא לא מגיעה לרמה האינטלקטואלית שראוייה לי אשת דוברת-עברית. הייתי מתבייש לצאת איתה אל אנשים. אחרי הכל, אותי מכירים. לי אין בעיה אצל בחורות. יש לי המון בחורות אם אני רוצה, אז בשביל מה אני צריך את אסתי? אני רוצה להתגרש ממנה בכבוד, לגמור את העניין ושווה לא פריע לי בעבודה. אני לא צריך שיעשו לי סקנדלים בלישכה של צ"צ כמו שהיא עשתה לי."

מאבק הגירושין בין אסתי לעמיקם רק החל. כבר עתה הוא ניחן בכל הסממנים המבטיחים שהוא יהיה סוער.

היום אני יודעת שהחברים שלי צדקו. לגבי עמיקם השאפתן היתה אסתי מציאה של ממש. נוסף על יופיה, היא באה מבית עשיר, וכספם של הוריה היווה בסיס איתן ביותר לרכישת הדירה המפוארת של הווג ומכונית הפיאט 124 שלהם.

כשהחליטו השניים להתגרש, אחרי שי נולד כבר בנם מיכאל ("מיקי"), אפשר היה לחשוב כי בין שני אנשים תרבותיים ית' כצדו הגירושין על מי-מנוחות. "אבל לעמיקם יש פיתאום דרישות שאני לא יכולה לעמוד בהן", מסבירה אסתי. "הוא רוצה סכום של יותר מ-100 אלף לירות, ערכה של מחצית הדירה - למרות שהוא יודע שאת מרבית הכסף לדירה ולריהוט שילמו ההורים שלי, או שזה מכספי הירושה שקיבלתי אחרי שאבא שלי נפטר. הוא הלך לבנק, והוציא מהחשבון המשותף שלי נו את כל החסכונות. המכונית, שהיא משור תפת לשנינו, היתה בתחילה ברשותי. עמיקם מתגורר כעת בבית הוריו, שנמצא כמה פסיעות ממקום העבודה שלו בעירייה. אני גרה מחוץ לעיר, והבן ואני צריכים את המכונית. היא הרגליים שלנו. אבל עמיקם פשוט בא יום אחד וגנב את המכונית. עוד לפני שבית-המישפט החליט ברשות מי היא תישאר."

לאסתי יש טענות נוספות נגד עמיקם. "כשהוא בא הביתה, הוא מכה אותי מכות נמרצות. התלוננתי עליו במשטרה, אבל זה לא עזר כלום. במסגרת עבודתו הוא מכיר את כל הקצינים בכירים במשטרת תל-אביב, והם לצידו."

"היא תקפה אותי"

ביתניים קבע בית-הדין הרבני סכום מזונות חודשי שאותו חייב עמיקם לשלם לאסתי ולבנו מיקי, למיחיתם. אך עמיקם אינו עומד בתשלומים. מדי חודש נאלצת אסתי להוציא נגדו פקודת-מעצר, ורק אחרי שהיא מוצאת שוטר שעוצר את עמיקם ומובילו אל מאחרי סורג ובריה, רק אז משלם עמיקם את דמי-המחית של מישפתתו, ומשתחרר מהכלא.

עמיקם עצמו מכחיש את טענותיה של אסתי מכלי-כול: "אני מעולם לא הרמתי עליה יד. להיפך, היא תקפה אותי, והגשתי על כך תלונות במשטרה. אני גם לא מב' קש יותר ממה שמגיע לי. הדירה שייכת לשנינו, וכך היא גם רשומה. כל מה שאני רוצה זה את החצי שמגיע לי."

עמיקם שפירא הוא מן הצעירים שגולדו עם כפית של מזל בפיתם. חרמו לכך ניתן כבר בתאריך-הלידה שלו. עמיקם גולד ב' יום הקמת המדינה, והוא אוהב לספר, ב' הגאה גלויה, כיצד הוא מנצל זאת: "ילדים לא היו מרביצים לי בילדותי, מפני ש' תמיד דאגתי להזהיר שאני ילד העצמאות."

2.880 ל"י

בלבד

תעלה לך מודעה

בגודל עמוד

1

השולם הזה

עיתונות

הראיון שלא היה

איך הופיע ראיון בערדי

עם הרמטכ"ל

בעיתונות של משה דיין

עורכי עיתוני הערב לא האמינו למראה עיניהם. בערב ראש השנה, כאשר יצאו לאור גיליונות עיתוני הערב, נדמה היה להם כי משה דיין היכה אותם שוב מכה ניצחת.

המסורת העיתונאית הישראלית, הגורסת שעיתוני ערב חייבים להיות מכובדים ככל האפשר, אפילו אם יהיו כתוצאה מכך משעממים ובלתי-נתינים-לקריאה, מחייבת השגת מראיינים רמי-מעלה ככל שניתן להשיג בשוק. ראיון עם ראשי-הממשלה עומד בראש סולם העדיפויות. ואת זה הצליח השנה להשיג ידיעות אחרונות, עלי-התור, כשברור שבעריה-החג הבא יעניק ראשי-הממשלה את הראיון המסורתי

מת: "צה"ל לא יופתע פעם נוספת" או "לדעת" מצב האחזקה והתחזוקה בימ"חים הוא כיום בהחלט מתקבל על הדעת" או: "לא ידוע לי על תופעות שליליות בצבא." הדברים נשמעו מוכרים. הם דמו להפיץ לא דברים שאמר הרמטכ"ל בראיון מיוחד לטלוויזיה ב-72 במחנה. שהתפרסם ימים ספורים קודם-לכן. אבל בכך לא היה כדי לשכך את הזעם. שיחות-טלפון נודעו עמות התעופה בין מערכות העיתונים לבין הרמטכ"ל להעניק ראיון בלעדי לעיתונות של דיין.

דובר צה"ל נאלץ לפרסם מייד הודעה שהכחישה כי הרמטכ"ל העניק ראיון כל-שהו להיום הזה. ואומנם, מטה גור לא העניק ראיון כזה. הראיון עימו, שפורסם בהיום הזה, היה העתק של הראיון ש-העניק הרמטכ"ל לבמחנה. עורכי עיתונות של משה דיין פשוט שכחו לציין עובדה שלילית זו.

ביטחון

סביבת השוטים

חמישה פלסטינים

שהגיעו בסירה לחוף תל-אביב

הפכו לפארסה את

אמצעי-הביטחון על החוף

מתרחצי ראש-השנה, שהעדיפו את חוף ימה של תל-אביב על פני בתי-הכנסת. היו עדים למחזה שהזכיר חלום בלהות מהעבר הקרוב.

אל חוף הים, מול מלון פלאזה, שהמה אלפי מתרחצים, התקרבה סירת-מירון מיר-טורית מהירה, שעל חרטומה היתה רשר מה הכתובת הערבית אבו סמיר (ולא איסמעיליה כפי שהוא פוענחה בטעות בי עיתונים).

מתוך הסירה זינקו אל החוף חמישה גברים חסונים, לבושים בסרבליים. חזר תם העידה עליהם כי אינם נמנים עם השייטים הקבועים בחוף תל-אביב. הם יכלו לצאת מהסירה, לשלוף תתי מקלעים או רובי-סער, לירות בהמון שהצי טופף על החוף, להטיל לעברו רימוני-יד ולפוצץ חומרי-חבלה. הנחיתה המזוהה יכולה היתה להסתיים באחת הטרגדיות הנוראות ביותר, למרבה המזל היא התי גלתה כפארסה.

החשד לא הופרך. חמשת השייטים העליונים, ססוגי הוויסקי, בירכו את מתרחצי החוף לשלום, נופפו בידיהם לכל עבר, המתניו בשלווה דקות ארוכות עד שהגיעו למקום כוחות המיטרה שעצרום. במשך 24 שעות אפפה תעלומה את הפרשה. הרושת השמועות עבדה כמלוא הקיטור, סיפקה חומר למכביר בתקופה הסובלת ממחסור בידיעות מרעישות.

רק אחרי חקירה הסתבר כי חמשת הי נחתים בחוף תל-אביב לא היו אלא חמיר שה פליטים פלסטינים, המתגוררים במצ-ריים. לטענתם גנבו סירה כדי לבקר את קרובי משפחתם בעזה. כשאלו הדלק בי מיכלי הסירה, נצמדו לסיפנה טורקית שי פגשו בלבנים, שמשכה אותם עד מול החוף התל-אביבי.

מאחרי הסיפור התמים צצו כמה חשי-דות. הסתבר כי אחד הנחתים החזיק בי כיסוי תעודת-ההגירה תקפה באש"ף. החשד כי היו אלה מחבלים, שניסו לבצע פיר-גוע בחוף בתג וחרור בהם ברע האחי-רון מסיבות בלתי-ידועות, לא הופרך כליל. הסתבר כי אמצעי הביטחון שננקטו מאז נחיתת הפידאיון והשתלטות על מלון טבו, אין בהם כדי לאטום את החוף כליל. לא היה זה מהדל של חיל-הים או של זרועות הביטחון האחרות. אטימה מוחלטת של החופים היא פשוט בלתי אפשרית. כאשר מדובר בכלי-שיט קטנים ודגמת סירת-המירון המצרית, בה הגיעו הפלס-טינים אל חוף תל-אביב.

גיליה של סירה כזו הוא קשה ומסובך עוד יותר, כאשר מדובר בשיט לאור היום בים גדוש סירות ישראליות. מסירות-מיפרש ועד יאכטות בהם משייטים נופי-שים להנאתם.

למרות הרשת הביטחונית הסבוכה, הי פרושה על החופים מאז ליל טבו, תמיד קיימת אפשרות סירה כלשהי תצליח להסתנן. למרבה המזל היתה זו סירה, ש-נראתה יותר כספינת-ישיטים, שהבהירה אמת מרה זו לאזרחי ישראל.

צוחקים ישובו על ספסל הנאשמים

הם נאשמו שהתעללו באשה בת 72

בשעה שהם שדדו אותה במ'טתה

אך אסתר אלגזי לא היתה מסוגלת להשיב להם, אפילו רצתה בכך. היא פשוט לא שמעה דבר. הישישה חרשת לחלוטין, ובלילות היא מנתקת את מכשיר-השמע המסייע לשמיעתה במשך היום והמותקן באוזנה. נוסף על כך מושגל בליבה החולה קוצבילב.

כאשר גילו החשודים כי אין כל דרך להביאה לידי כך שתיענה להם, התכעסו. הפכו אותה על פניה, לחצו שוב את הכרית לראשה וחיפשו במיטה עד שמצאו שלוש-ארבעה אלגקים מוסתרים, ובתוכם כאלפיים לירות בסך-הכל. כן מצאו טבעתי זהב, שעון ותכשיטים אחדים.

סיפורי אלף-

לילה-ולילה

רגע שסיימו את מלאכתם המחרידה, גילו השלושה כי אסתר, שהיתה כבר מכוסה דם כולה, לחצה על פעמון אדום המותקן מעל למיטתה. הם נמלטו לרחוב. ונסעו משם. צילצול פעמון-האזהרה הזעיק אל הדירה את בנה של אסתר, המתגורר בדירה הצמודה. השבוע הובאו שלושת הנאשמים

ה שעה היתה חמש-ושלושים לפי-נות בוקר. שלוש דמויות ירדו ממכר-גית בחזית הבית מנספר 9 ברחוב כנפרי-נשרים ברמת-גן, ומיהרו להיבלע בחצר. דלת-הכניסה של הבית הישן והבודד, החד-קומתי, נפרצה בעזרת מברג תוך שניות ספורות.

שלושת הצעירים, שהיו מצויידים בכרי-בעיגרב, התגנבו חרש פנימה. שם, במי-טתה, שכבה אסתר אלגזי בת ה-72 וקראה עיתון, כיוון ששנתה נדדה. לא היתה בדירה נפש חיה מלבדה. אסתר הישישה לא שמעה כלל כיצד נפרצה הדלת, לא שמעה כיצד פרצו שלוש השודדים לחד-רה. היא לא חשה אפילו כשהחלו מחטטים במיטתה.

היא הפנתה את ראשה רק כשאחד הבייר-יונים הלם בראשה באקדה. השלושה החלו צועקים, "איפה הכסף?" אך היא לא הבינה. הם לחצו כרית על פניה, כדי שלא תפרוק בזעקות, ואחר-כך כיסו את ראשה בשמי-כה. מפעם לפעם היו מסירים את השמיכה לרגע, כדי להלוט בראשה של הישישה ולשאלו שוב ושוב: "איפה התכשיטים?" איפה הכסף?" הם חשבו שהיא משימה עצמה מתעלפת או מתה, כדי להימלט מאלימותם הפרועה.

מערכת, "היום הזה"

למי יש יותר כבוד?

שלו, ויחזור על אותם הדברים בדיוק, לעיתון המתחרה, מעריב.

כדי שלא להפחית מכבודו השיג מעריב עבור קוראיו שני ראיונות מיוחדים לחג. במטרה לפצותם על העדר הראיון עם ראשי-הממשלה. היו אלה ראיונות מיידי-חדים עם גולדה מאיר ועם אריק שרון. ואם לא די בכך, ערך מעריב סימפוזיון ענק עם שורה שלמה של אישים נכבדים, משרה-ביטחון שימעון פרס ועד לס. יזהר ויינאל ידן.

ספק אם מישו מהקוראים הצליח לק-רוא את כל הראיונות עד תומם. אבל די היה לו להעיף מבט ברשימת המראיינים, כדי לדעת שהוא מתוץ בידי עיתון "חשוב", וגמצא בחברה מכובדת.

אולם הראיונות שהופיעו בשני הצהרי-גים המסורתיים היו כאין-וכאפס לעומת הראיון שהופיע בעיתונות של משה דיין, היום הזה. היה זה ראיון, שתעריפו בשוק הראיונות עולה אפילו על זה של ראשי-הממשלה: ראיון בלעדי ומיוחד עם הרמטכ"ל.

המראיון מוכרזת. עורכי מעריב וידי-עות אחרונות לא יכלו להאמין כי אומנם הצליחו עורכי היום הזה להשיג ראיון לקראת השנה החדשה. אבל הדברים היו מודפסים שחור על גבי לבן בגליון ערב-החג של היום הזה. בריאלוף מוטה גור הכריז בראיון הכרזות סנסציוניות, דוגי

* תמונה שפורסמה בשבועון הצרפתי פארי מאץ. מימין: אלי לנדא, משה דיין, אורי אורן.

בביצוע השוד הגורא, שנעשה בסיווגן התפוז המכני הנודע-לימצה, לבית-המיש פט המחוזי בתל-אביב. אילו החליטו השופר טים להרשיע את השלושה בביצוע השוד בצוותא, היו הם עלולים לבלות בכלא תקופה של 20 שנה.

שלושת "גיבורי" המרשה, שהצטיינה באלמויות ובפראות שבה, הם יצחק מועלם (21) משיכון וייצמן בהרצליה, רחמים כוכבי (19) מרחוב הרווא"ה ברמת-גן, ודני שהרבני (21) מרחוב הירדן ברמת-גן.

שלושת הצעירים תכננו את פישעיהם, לפי עדותם, בתאסלפון ציבורי. עלה במר חם הרעיון הגאוני, לדעתם, לבדוק בדפ"י זקב את כתובותיהם של צורפים, לפרוץ לבתיהם ולשדוד אותם, בחודש מאי השנה. הם ידעו שצורפים הם אנשים המתויקים בבתייהם זהב, דיבריי-ערך ואבנים יקרות. הם תלשו כמה עמודים ממדריך-הטלפון שמצאו בתא-הטלפונים הציבורי, אך לא הצליחו למצוא את כתובותיהם של הצורר פים לפי הרשום בהם. ואז, משכזבה תוחלתם, החליטו לפרוץ לבתים שימצאו הן בעיניהם, "לפי ההרגשה".

אחרי שנתפס יחד עם חבריו, למחרת ליל הפשע, אמר רחמים כוכבי לחוקריו: "אני לא מוסר שום דבר. מה שיש לי להגיד — אני בבית-המישפט." אך תשע שעות אחרי שהצהיר על עמדתו זו ביקש כוכבי, שהציג עצמו כקבלן עצמאי, למסור

התפוז המכני

ברמת-גן

כבת במיטה וקוראת עיתון. אני חושב שהיא חרשת. היא לא שמעה שום דבר. עשינו חיפוש בחדר שבו היתה הוקנה, בארון ובמיטה שלה. וכל הזמן הזה שאנחנו חיפשו, היא לא הגיבה. "בזמן החיפוש היא התחילה פיתאום להשמיע קולות של אשה חולה, מתחת לכרית, ואז רחמים כוכבי סתם לה את הפה בעזרת איזה סמרטוט שמצאנו בדירה, והתחיל לשאול אותה איפה הוזהב והכסף. תוך כדי כך הוא נתן לה כמה אגרופים בראש ובפנים. כשראיתי שרחמים מרביק לה חזק, אמרתי לו להפסיק לפני שהוא תמות לנו."

עיסקה עם

הפרקליטות

אך הלידה היה עדיין צעיר. מביתה של אסתר אלגזי נסעו שלושת הצעירי רים האלימים לבצע משימה חדשה. סיפר דני שהרבני: "תוך כדי נסיעה, רחמים כוכבי אמר שיש לו מקום ששם אפשר לגנוב מערכות-סטריאו. הוא הוביל אותנו לקירבת גן שליד בית-הכנסת ברמת-יצחק, עלי-קולנוע ליד. פרצנו את דלת-הכניסה של החנות."

השלושה נעצרו עליידי השוטרים לאחר מידרף, שהחל אחרי ששכנים גילו אותם ליד הגן בשעת-המעשה.

בבית-המישפט-המחוזי בתל-אביב טענו החשודים, באמצעות פרקליטיהם דרור מקרין ויורם מוסקט, כי ההודאות שעליהן חתמו במיטרה הוצאו מהם בכוח ותחת לחצים. אולם השבוע שינו לפתע את קור ההגנה שלהם. הפרקליטים הדיעו, כי מועלם, כוכבי ושהרבני מוכנים להודות בפריצות שיבצעו, אם התביעה תשנה את כתבי-האישום משוד לסריצה. העיסקה נחתמה.

הפרקליטות חביעה את הסכמתה להצעה, ושלושת מעריצי התפוז-המכני ניראו שמי חים וטובי-לב. עתה, גם אם ירשיע אותם בית-המישפט באשמות המיוחסות להם, יוטל עליהם עונש מירבי, הם יישלחו לכלא לתקופה של שבע שנים בלבד.

מרסל זוהר

הודעה נוספת, בנו הלשון: "שתיתי משקאות חריפים בכמות גדולה, ולא היה לי נעים לבוא הביתה שתוי. לכן התחלתי ללכת ברגל ולהסתובב, כדי להתרענן, ברחוב כנפיש-שרים (הרחוב שבו נמצא ביתה של הישישה אסתר אלגזי, קורבן השוד האלים). ליד טלפון ציבורי פגשתי את יצחק מועלם ודני שהרבני. ביקשתי מדני הלוואה, ושניהם אמרו לי שהם הולכים לרגע אל חבר, להביא כסף, ושהם ניגשו לתא-הטלפון לחפש את הכתובת שלו בספר. הסכמתי ללכת איתם, והגענו לחיילה קרובה. הם אמרו לי לחכות ליד השער. פיתאום שמעתי רעש, ודני ויצחק ברחו."

יצחק מועלם, ליד הארץ ושרברב בי מיקצועו, ללא מקום-עבודה קבוע, אמר לחוקריו יומיים אחרי ליל-התפוז-המכני: "עורך-הדין שלי, יורם מוסקט, אמר לי לא להגיד במישטרה שום דבר, וגם לא למסור עדות, אלא בנוכחותו. אני מחכה להיפגש איתו."

אגרופים

בראש ובפנים

אך את ההודעה המגוננת והמפורר רטת ביותר מבין השלוש מסר דני שהרבני, שחזיר-כב במיקצועו: "אתמול בערב ישבתי בצריף. יחד איתי היה יצחק מועלם. הוא אמר לי שעוד מעט יגיע רחמים כוכבי, ושלשיתנו יחד נעשה, מכה" אצל גלילי, בעל חנות-הרהיטים, בשעה שלוש לפנות-בוקר.

"הכוונה היתה לפרוץ לביתו של גלילי. יצאנו מבתי עם המכונית הגנובה, שנהג בה כוכבי. כשהגענו לרחוב ברי-כוכבא, ניסה מועלם לפתוח דלת של דירה בקומה העליונה של בניין אחד, אבל פיתאום נשמע רעש מתוך הבית, ואז ברחנו משם. יצחק אמר שנחפש צורך בספר-הטלפונים, ונלך לפרוץ אצלו. נסענו לכתובת שהי פיעה בספר-הטלפונים וחפשונו על הדלי תות, ולא מצאנו שם שם כזה. "פיתאום ראינו בית בודד, של קומה אחת. אני לא זוכר מי פרץ את דלת-הכניסה. נכנסנו פנימה, וראינו זקנה שר

הקורבן במקום הפשע

אסתר אלגזי, בת 72, ששלושת הפורצים התעללו בה כדי לשכנע אותה למסור להם את הכסף והתכשיטים שהיו בחדרה. הישישה סיפרה לחוקר-המישטרה ששלושת הפורצים הלמו באקדח בראשה, וניסו לחנוק אותה עליידי לחיצת כרית על פניה.

מאמן נבחרת-הנוער שפר
"חפש אותי!"

ספורט

כדורגל

זה נוער זה?

שערי-הניצחון שהבקיע בני טבק, חלוץ הנבחרת הלאומית בכדורגל, במישחק שערך נגד נבחרת יוון בשבוע שעבר, היווה פתיחה ברגל שמאל של עונת הכדורגל הבינלאומית.

אולם בעוד מצבה של הנבחרת הבוגרת מעורר תיקנות וסיכויים, צפה ומתעוררת מחדש השאלה: האם יקום דור-המשך ל"סגל הנוכחי?"

דור-המשך חייב לצמוח מתוך נבחרת-הנוער הלאומית. והנה, זו, שבחודש דצמבר הקרוב צריכה לארח בארץ טורניר בינלאומי של נבחרות-נוער, כימעט שאינה קיימת כלל. מזה חמישה חודשים היא משורקת לגמרי. עד לסוף השבוע שעבר היא לא כונסה אפילו לאימון בודד אחד. רק ביום הרביעי בשבוע שעבר, כינס אותה מאמנה, עימנאל שפר, לאימון-בכורה. אי-מין זה חשף שערורייה של הפקרות והזנחה מאחורי מה שאמור להיות נבחרת-העתיד של ישראל בכדורגל.

עסקים פרטיים. חקירה על המתחולל מאחורי-הקלעים של נבחרת-הנוער, שמוזה שנתיים מופקד עליה עימנאל שפר, מי שנכשל בעבר בתפקיד מאמן נבחרת-הבוגרים, חושפת תמונה עזומה, העלולה לגרום בכייה לעתיד. זאת, למרות שאחזקתו של שפר בתפקיד עולה להתאחדות לכדורגל סכום של כ-120 אלף ל"י לעונה.

לכאורה, על פני השטח, מתנהלים הדברים כתיקנם. על מיימנות. עסקי ההתאחדות מצביעים על כך שלשפר יש מדיניות מתוכננת לגיבוש סגל הנוער. ואמנם, לפני שבועות מיספר פירסמה ההתאחדות לכדורגל הודעה בה הוזמנו כדורגלני קבוצות נוער ונוערם למיבחנים לקראת הקמתן של נבחרות-נוער אזוריות. מתוך קבוצות אלה היה שפר צריך לבחור את הכישרונות החדשים שיאיישו את נייבחרת הנוער. היה זה אך טבעי ומובן מאליה, שמאמן הנוער יבחן את הנערים, יאמן ויפקח על הנבחרות האזוריות.

אלא שבשטח, פני הדברים שונים לחלוטין. הודה עודד הכט, מאמן קבוצת-הנוער של מכבי תל-אביב, המשמש גם כאחד המאמנים האזוריים: "שפר לא מופיע כלל לאימונים. הוא מטלף אלינו. המאמנים האזוריים, ומקבל מאיתנו מידע איך מתגלים העניינים".

כי מאמן נבחרת-הנוער הוא אדם עסוק מאד. למרות שהוא מקבל משכורת מההתאחדות, קשה לו להתפנות לאימוני נבחרת הנוער. עימנאל שפר הוא בעל עסק מצליח לשיווק ביגדי-ספורט, ובנוסף הוא משמש גם בתפקיד מורה ראשי לתורת הכדורגל בבית-הספר למאמני כדורגל שבמכון וינגייט. עיסוקיו הפרטיים גוזלים ממנו, עד שאת מרבית אימוני נבחרת-הנוער עורך עוזר, מאמן הפועל ירושלים, אמציה לבקוביץ.

לא יכוד להתפנות. כך, למשל, נקבע אימון-הבכורה של נבחרת-הנוער בכדורגל, שנערך באצטדיון רמת-גן, לשעה שש בערב, שעה קרובה לחשיכה. הסיבה: שפר לא יכול היה להתפנות קודם-לכן.

ואילו עתה, עם תחילת העונה, כשהנבחרת צריכה להיכנס למהלך אימונים גבוה, יצא שפר לחו"ל. לרגל עסקיו הפרטיים. כדורגלני נבחרת-הנוער כלל לא ידעו שמאמנם יצא בסוף השבוע שעבר לחו"ל. הם רק קיבלו הודעה שאימונם הבא ייערך אחרי פגרה קצרה. ספק אם רבים מהם יצטערו על כך שכן, באימון הראשון היה מיפגש עם מי שצריך להיות עבורם לא רק סמכות מיקצועית, אלא גם דמות חינוכית, מאכזב ביותר.

שפר, שכלל לא הכיר את מרבית הכדורגלנים הצעירים שהוזמנו לסגל נבחרת-הנוער, צעק על חניכיו בעת האימון, וחי"ר אותם בלשון בלתי-חינוכית: "חמור! איך אתה משחק? ככה שיחקו לפני 50 שנה!" גער בכדורגלן אחד, בעוד שכלפי חברו אדיב יותר: "טמבל! מי לימד אותך ביכלל לשחק כדורגל?"

כאשר נשאל מיכאל ("מיקה") אלמוג, המכהן כיושב ראש ההתאחדות לכדורגל, מדוע אין ההתאחדות לכדורגל מנסה להעמיד את שפר במקומו, השיב: "אני מקבל את הדיווחים מיושבי-ראש ועדת הנוער,

המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני

הודעה

עקב ידיעות בלתי נכונות שפורסמו באמצעי התקשורת בדבר פעילותם של מספר חברים של ועד הפעולה של המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני, מוסר הוועד את ההודעה הבאה:

1. המועצה היא גוף ציוני שהוקם כדי לקרב את השלום בין ישראל לעם הפלסטיני על יסוד הכרה הדדית הן בזכות קיומה וריבונותה של מדינת ישראל כמדינת העם היהודי החוזר למולדתו והן בזכות העם הפלסטיני להגדרה עצמית ולמדינה משלו לצד ישראל.

2. לשם הגשמת מטרותיה מקדישה המועצה מאמצים רבים ושיטתיים להביא את דברה הן אל הציבור הישראלי והן אל הציבור הפלסטיני. מגעים רצופים עם אישים פלסטינים בשטחים ובארצות חוץ הביאו את המועצה לכלל הכרה כי המגמות לשלום ברוח עקרונות המועצה, כפי שפורסמו במינשר שלה, מקובלים על חלקים נרחבים של הציבוריות הפלסטינית.

3. על יסוד נסיון מעודד זה החליטה המועצה להרחיב ככל האפשר את מגעיה עם יסודות פלסטיניים בשטחים וברחבי העולם ומגיעים כאלה לא הוסתרו מהציבור. אין המועצה פוסלת מגעים לצורך הג' שמת מטרותיה עם אישים הנמנים עם אש"ף כדי לבדוק את האפשרות של התקדמות לקראת הכרה הדדית.

4. בתוקף הנסיבות מותנה קיומם של מגעים כאלה בתיווכם של אישים יהודים ולא יהודים ברחבי העולם והמועצה עושה כל שביכולתה להסתייע בהם וברצונם הטוב לקדם את ההבנה בין ישראל והעם הערבי הפלסטיני.

5. בגלל האופי המיוחד של מגעים אלה מותנית ההצלחה בשלב זה במניעת פרסומם של שמות האישים המוכנים להציע את תיווכם וכמו-כן שמות אישים אחרים המוכנים ליטול חלק במאמץ חיוני זה.

6. הנסיון שרכשנו עד כה מחזק בנו את התקווה כי השלום בין ישראל והעם הפלסטיני אפשרי על יסוד של הכרה הדדית משני הצדדים. אך עדיין אין בידינו למסור לציבור על תוצאות המגעים והשיחות. אנו תקווה כי לא ירחק היום ויהיה בידינו לעשות זאת.

במקביל אנו מקווים כי לא ירחק היום וממשלת ישראל תיווכח לדעת כי ההכרה בזכויות העם הפלסטיני מקדמת את סיכויי השלום ואת בטחונה של ישראל.

המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני

ת.ד. 39634, תל-אביב

רוני שרטוב, שרטוב, המשיך אלמוג, "מב" קר באימוני הנבחרת, ומדווח לי שהכל כשורה. אם שרטוב ידווח לי ששפר לא מופיע לאימוני הנבחרת האזוריות, ההתאחדות לכדורגל תנהג בהתאם."

מתברר, שמיקה אלמוג גיוון מדיווחים כוזבים. כי מטבע הדברים צריך היה רוני שרטוב לעקוב מקרוב — במדויק — אחר הסגלים האזוריים עד לפני שבועות מיספר, וגם כשהנבחרת פעלה לפני חודש אפריל, אולם, לא כך הם פני הדברים. אגב, באימון-הבכורה של הנבחרת, ביום הרביעי בשבוע שעבר, לא נכח רוני שרטוב.

סכום-עתק — ריקן, גיל לנדאו, כדורגלן נבחרת הנוער והמועל תל-אביב, ש"נשאר בנבחרת-הנוער מלפני שנה, השיב ביחס לרוני שרטוב: "אני יודע שיש כזה אדם (שרטוב), אבל אני לא ראיתי אותו אף פעם. כשהנבחרת התאמנה, עד לחדש אפריל האחרון."

ההוצאות על הסגלים האזוריים עולות להתאחדות לכדורגל כ-100 אלף לירות ל"י עונה. נסיון העבר מלמד, שכל שיטת הנבחרות האזוריות, שבה מצדד שפר, לא עמדה במבחן המציאות. בכל טורניר שנבחרת-הנוער נטלה בו חלק, היא נכשלה כישלון חרוץ. כך קרה בגרמניה (באפריל האחרון), וכך גם קרה לפני-כן, בטורניר הבינלאומי לנבחרות-נוער שנערך בישראל (בחודש דצמבר 1975).

דומה, שסכום-עתק של קרוב לרבע מיליון לירות, המופרש מדי עונה להקמת נבחרת-נוער, מבזבזב לריק, מה-גם שאין היום כל קשר מיקצועי בין נבחרת-הנוער לנבחרת הבוגרת, כשבין שני המאמנים — עימנאל שפר ודוד שווייצר — שוררת אווירה מתוחה, והם בקושי אומרים שלום איש לרעהו.

כשביקש כתב העולם הזה את תגובתו של עימנאל שפר, לשאלה מדוע אין נבחרת הנוער פועלת זה קרוב לחצי-שנה, השיב המאמן בגיממה האופיינית לו: "אני לא רוצה לענות לך. אני גם לא חייב לענות לך. מה תעשה לי? עכשיו אני עייף. אם אתה רוצה אותי, אתה יכול להת' חיל לחפש אותי."

מיעדיו של שפר. מסתבר, ששפר מרשה לעצמו להתנהג כפי שהוא מתנהג, רק מפני שכמה עסקנים בצמרת הספורט בישראל תומכים בו תמיכה נלהבת. בין אלו ניתן לציין את מיכה זידרא (תלמידו מכפר-סבא), המכהן כחבר הנהלת ההתאחדות לכדורגל, יריב אורן מנהל רשות הספורט, וסגנו של זה, גילעד ויינגרטן, לרשימה זו אפשר להוסיף גם את רוני שרטוב.

תמיכת העסקנים בשפר מספקת לו גיבוי לפריקת-עול, אם לשפוט אותו לפי מעללי לוי בעבר הלא-רחוק, היה שפר צריך לבי לות תקופת-מה מאחרי טורג וברית. באחד ממסעותיו הוא העז לתחוב למיזודותיהם של שחקני ציורספורט שנאמד באלפי לירות (עובדה זו מאשר צבי רוזן, מי שהיה קפטן הנבחרת הלאומית בכדורגל וכיום מופיע בשורות הפועל ירוח).

שורש הרע בכל הפרשה, הוא שיש כאלה — עסקנים בהתאחדות לכדורגל — המעדיפים להחזיק את שפר ב"חדר-ההמתנה" של ההתאחדות, תמורת סכום-עתק של 120 אלף לירות לעונה.

לפני 25 שנה

העולם הזה 726
תאריך: 27.9.51

(או המחירים).
איש-השנה של תשי"א הוא האדם המסמל את המהפכה האמרי-
תית בחיי המדינה: העולה המיליון שהגיע לארץ-ישראל מאז
כיבוש הארץ מידי התורכים; איש-השנה של תשי"א הוא העולה
השבעי-מאות אלף לישראל, מאז הקמתה, הבא ארצה השבוע;
איש-השנה של תשי"א הוא כל אורח שני במדינה — שעלה
אלה אחר ה' כאיור תשי"ח.

גיליון השנה הראשון, שעל שער התנוססה תמונת, "איש-השנה".
ככתב נאמר:
"איש השנה של תשי"א אינו מדינאי. ראשי המפלגות
וחבריהן לא התעלו מעל לקטנות-היום שלהם, לא התגברו על
חיכוכיהם הפנימיים, שינאותיהם ההרדיות, למאמץ אחד של בניין.
איש-השנה של תשי"א אינו סופר, מחזאי או אמן. בין עשר
רות הפסרים למיניהם, הרוויים פיטפוטריהכל, בין מיספר המח-
זות והיצירות המקוריות, לא בלט דבר מיוחד, לא שגאה
ברואה חדשה.
איש-השנה של תשי"א גם אינו תעשיין או פועל, פקיד
או נהג. הם רדפו אחר ריווחי השעה שלהם, עסקו בשוק
השחור, בהאטת הייצור, בדרישות בלתי-פוסקות להעלאת השכר

כיצד הפכה "רוח הפלמ"ח" לרוח "אני כורדי" * גניבה

בדירתו של מנחם בגין שעמד לפרוש מהחיים הפוליטיים

* הגנרל שלא רצה לפרסם ספר זיכרונות

ישראל ובחוריהם, בצאת שנת תשי"א, כי
האומה נאבכת על קיומה.

במרחב

מישרד-הדואר
היקר בעולם

העולם שקע בכורסות הנוחות, התכונן
לחידוש המחזה השיגורתי, ספק קומדיה.
ספק טרגדיה: בחדר אחד יושבים ערבים.
בחדר השני יושבים נציגי ישראל. באמי-
צע יושבים מתווכים נייטרליים. מדי-פעם
קמים המתווכים, פותחים את אחת הדלי-
ות, מוסרים ליושבים מעבר לדלת את
אשר אמרו יושבי החדר שממול. כדיברי
אחד הפקידים: זהו מישרד-הדואר היקר
ביותר בעולם.

החידוש היחיד הוא שזו הפעם הרא-
שונה שהיוזמה בסיבוב הקר עברה לידי
ישראל. במקום התשובה השיגורית (לא
מוכנים להציע כלום, על הצד השני
לוותר) באה הצעה מעשית: ישראל מציי-
נה הסכם לאי-התקפה. החשבון: תמורת
הסרת הפחד הערבי מפני כיבוש ישראלי
יותר הערבים על אי-נכונותם להכיר ב-
קיומה של המדינה.

הצעה זו מוגשת על רקע אפקטיבי, אי-
שם בצפון הארץ נערך התימרון שבו נק-
רא הצבא של המדינה הכחולה לפלוש
לארץ אויבת בעלת שטח הררי, אחרי
שקיבלה אינפורמציה שהמדינה הירוקה
עומדת להתקפה. בעיני הערבים זוהי מעין

העם

דם, דמעות וזיעה

גיבור הימים האחרונים של תשי"א היה
אליעזר ליבנה * איש מפא"י הימני, המו-
רד המתמיד בקו מפלגתי, המקדים דרך-
קבע את דיעות ביג"י. בחצי שנה, עורך
אשנב, מו"ל בטרם ומייסד הדור.

אל תוך חלל הכנסת, שהאזינה בשיעור
מוס הרגיל לדיברי המתווכחים על התק-
ציב, זרק ליבנה כמה מילים, שקרעו לרגע
קט את ענני הפיטפוטים וגילו את האמת
העירומה, האכזרית. אמר ליבנה: "אין
ברירה. אנו מוכרחים לעבוד יותר, להור-
ציא יותר תוצרת, לצרוך פחות ולשלם
מיסים יותר גבוהים. כל דבר אחר אינו
אלא חורבן המדינה הזאת."

בפרוס השנה החדשה לא היתה סכנה
רבה שדברים נועזים אלה של איש מיפ-
לגת השלטון ייצאו אל הפועל: שום מיפ-
לגה לא תעז להסיק את המסקנות המרות
מן המציאות, הידועה לכולם, שהיישוב
מתקיים על כספים הבאים לביסוס וקלי-
טת העלייה, מבזבז אותם כדי לקיים את
עצמו ברמת-מחיה בלתי-מוצדקת.

בדיברי ליבנה היה הד לנאומי ההיס-
טורי של צ'רצ'יל שהבטיח "דם, דמעות
וזיעה". אולם בניגוד להמוני הבריטים
ונציגיהם לפני 11 שנה, לא הרגישו ח"כי

* אחרי מילחמת ששת-הימים היה אליו
עור ליבנה, שנפטר לפני כשנתיים, ממיס-
די התנועה למען ארץ-ישראל שלמה.

ז'אנר '21

...בראשית המלחמה * פיעמה במיטב
הנוער, גם במיטב השכבות הבוגרות, פו-
עלים ובוגרים כאחד, הנכונות להתנדב.
חיילים התחרו ביניהם על תפקידים מסו-
כנים יותר, בניסיונות מלאנו להשתמש
בזכותם לחזור לעורף. פועלים עבדו שעות
נוספות במפעלי-נשק, בעלייהו נתנו כס-
פם למאמץ-הגנה מעט-סיכויים, במקום
להבריעו לחוף-לארץ.

כיום רגילים, לסכם רוח זו בשם ה-
פלמ"ח. הפלמ"ח לא היה יחיד, רק תפמל
הבולט ביותר לדבר כללי כימעט, משותף
לכל. הוא יכול היה להפוך סמל למדי-
נה שקמה במלחמה. מדינת-הפלמ"ח.

אך באמצע המלחמה באה סיסמה חד-
שה: "אני כורדי". "הכורדי": האדם ה-
ממלא רק פקודה, משתדל להשתמש גם
ממנה. הטענה: עתה, כשקמה המדינה,
חלפו ימי ההתנדבות הרומנטית. עתה יש
ממשלה, ועל הממשלה לתת פקודות, ומי
שאינו מקבל פקודה, בל יזוז ממקומו.

קם מחנה שלם של "כורדים" — אלה
שבזו לרומנטיקה, אלה שהיו "אנשי
מציאות", אלה שדאגו כי יישכח העבר
(והפרט המעניין, היכן היה האיש בשעה
שנזרק למלא את חובתו). אופנה חדשה
השתלטה במדינה: האדם חדל לתבוע
מעצמו, חיכה לצו מגבוה, חדל לתת כסף
בלי פקודה של שילטונות-החם, ולרוב עקף
גם אותה, חובשי כובעי-הגרם היו מגור
חכים בעיני עצמם והאחרים. הפלמ"ח הפך
סמל להתנצחות מפלגתית.

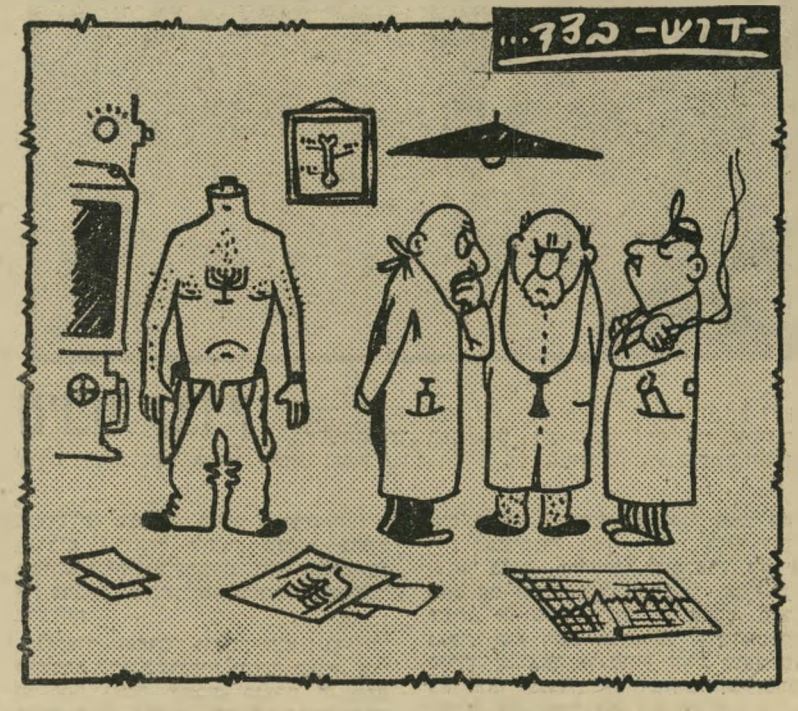
הכורדים השתלטו, ובמקום מדינת-
הפלמ"ח קמה — כורדיסטן.

רבים מאותם שלא היו כורדים נשארו
בשדה-הקרב. שמותיהם מופיעים בעיתון
גם במדעות-אזכרה במסגרות שחורות,
והאזרח הרגיל עובר עליהם במבט אדיש.
אולם רבים נשארו בחיים. עוד מחנם
גדול. ירטנו כיום כאשר יחלמו, יחלמו על
התירוצים-אשר יחלמו, יתפארו כאשר
יתפארו בנסיגות להרוות יותר, לעבוד
פחות. הם חיים. ואם יגע בהם מטה-הקס-
מים של רוח-פרצים חדשה, יקומו כאשר
קמו כשקראה להם רוח-הגבר.

השאלה היא: היכן מטה-הקסמים? לא
זה המבטיח חיי-נצחיות בלי מאמץ, מקרר
חשמלי בלי עבודה, זהב מזויף או ביי-
טחון מדומה. אלא מטה-הקסמים שיוכל
אזכרו, בדרך של זיעה וקורבנות לקראת
חיים חדשים של הגשמה וצורה.
הוא לא ימצא בנוסחות מאובקות לקו-
חות מספירי-אידאולוגיה עבי-כרס.
הוא לא ימצא בפרודורים של התנצ-
חות מפלגתית מרופשת, לא בנאומים של
אנשים רמי-מעלה, לא בקונגרסים ולא ב-
מיסדרים מבריקים.

הוא ימצא, אם ימצא, בליבו של ה-
אדם האפור.
הוא לא נמצא בתשי"א.
אולי ימצא בתשי"ב.

האזכר

חזרה כללית של מסע-התקפה ישראלי.
חבל-הארץ בעל המיבנה ההררי הקרוב
ביותר לישראל הוא, כמובן, המשולש.
בינתים החלו גם מדינות המערב מגי-
לות יוזמה אחרי שתורכיה ויוון נתקבו-
לו לאירגון האמנה המערבית (נאט"ו) והים
התיכון, "סופח" לגוש האנטי-סובייטי, דור-
שים המצביאים לצרף למערכת ההגנה גם
את ארצות המרחב. המסקנה: יש ללחוץ
על הארצות הערביות להשלים עם ישראל,
תמורת צירופן לאמנה — שפירושה כספי-
הענקות, מתנות-נשק וציוד.

אך לשתי ההצעות אין סיכויים. שום
מדינאי ערבי אינו מעז לעשות את הצעד
הראשון. ברור לחלוטין שאי-אפשר להתי-
קדם לקראת השלום כל עוד רואה ישראל
במו"מ רק הזדמנות לעמידה על המקח,
שבה מציעים מעט ודורשים הרבה, במקום
לראות בה במה לתעמולה כדי להגיע
אל ירידים אפשריים מעבר לגבול.

הדרך היחידה לשבירת הקר של הסי-
בוב הקר: ניסיון ישראלי נועז להגיע אל
לב המונים הערבים מעל לראשי ממשלו-
תיהם, שיטה אפשרית: פירסום הכרזה
חגיגית מטעם נשיא ישראל, שתכלול את
מטרות-השלום הישראליות, תפרט את
דמות המרחב אשר מדינת ישראל תהיה
מוכנה להשתלב בו, תהיה מנוסחת בצורה
שתכבוש את ליבן של חלק מן הכתות,
המעמדות והמחתרות הנאבקים כיום ב-
מרחב.

אנשים

* בחזרו צמק מדיאטת תישעת
שבועות של פוליס אפויים, אספרגוס משרי-
מר וויסקי בשעת הסרטת המלכה האפרי-
קאית, בקונגו הבלגית, הצהיר **האמפרי
בוגארט**: "מוטב להתרחק מאפריקה, ואני
מצטער שדיברי אלה ירגיזו את האפרי-
קאים, אך זאת עובדה." אחר יצא עם
אשתו, **לורן באקאל**, למישחק כדור-
בסס, פגש בחובב כדור-בסס אחר, **רג-
לאם מק-ארתור** **. אמר לו הגנרל
המודח: "שמעתי שהיו לך זמנים קשים
באפריקה." בוגארט, שזכר את כל שעבר
על הגנרל (כך סיפר אחר-כך למקורביו),
השיב: "זה לא היה כלום, גנרל, פשוט
לא-כלום."

* שרה-הגנה האמריקאי לשעבר,
ג'ורג' מרשאל, גילה כי דחה הצעת
מו"ל לפרסם את ספרי-זיכרונותיו תמורת
מיליון דולר. הסיבה: הוא אינו יכול
לחדש דבר, מלבד תיאורי אישים. הור
סיף הגנרל מרשאל: "המו"ל ומכיר גור-
ערים בן קשות על סירובי. גראה שאני
האדם היחיד במדינה הזאת שמבקרים
אותו על התנגדותו לקבל מיליון דולר."
* בחזרו מנהיג חירות, **מנחם בגין**
— שהסכים, תחת לחץ חבריו, שלא לפי-
רוש מתחיים הפוליטיים — ממסע-מרפא
בצרפת, גילה כי התפרצו, בעת היעדרו,
לדירתו, העלילו שטית ומקלט רדיו. אחרי
שהכחיש את אומדן המישטרה (750 ליי-
רות) ותיקנו ל-75 לירות, הסביר כי למק-
ל-הרדיו ערך סנטימנטלי, הוא השתמש
בו בימי המחתרת. בגין הביע את החשש
כי ההתפרצות לא בוצעה לשם גניבה.

* שכם, ג'ניו, טול-כרם.
** כמה שבועות קודם לכן, הובא
הגנרל (תמישה כוכבים) מק-ארתור בפני
ועדת-חקירה בגיבעת הקפיטול, בשל מח-
דליו במלחמת-קוריאה.

אוניברסיטת תל-אביב
הפקולטה לרפואה
בית הספר לרפואה על שם סאקלר

רקטור האוניברסיטה
ד"ר חוק לימודי
מנכ"ל
מנכ"ל
איתן הורוץ

universitas tel-avivensis
ordo medicorum
schola medicinae Sackleriana

nos universitatis rector
et ordinis medicorum decanus
in dominum clausuram
Felix Nassar

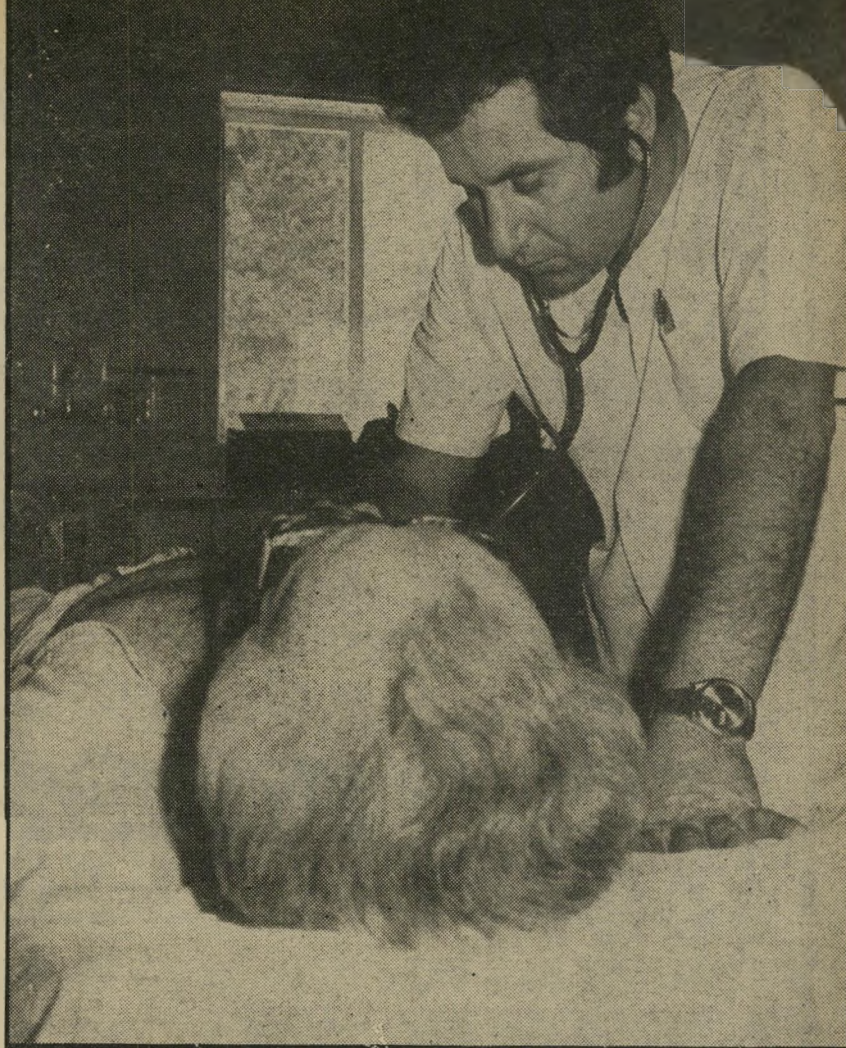
doctoris medicinae

לרוע וסיום
את חוק לימודי
איתן הורוץ
בבחינת בהצטיינות יתרה

M.D.

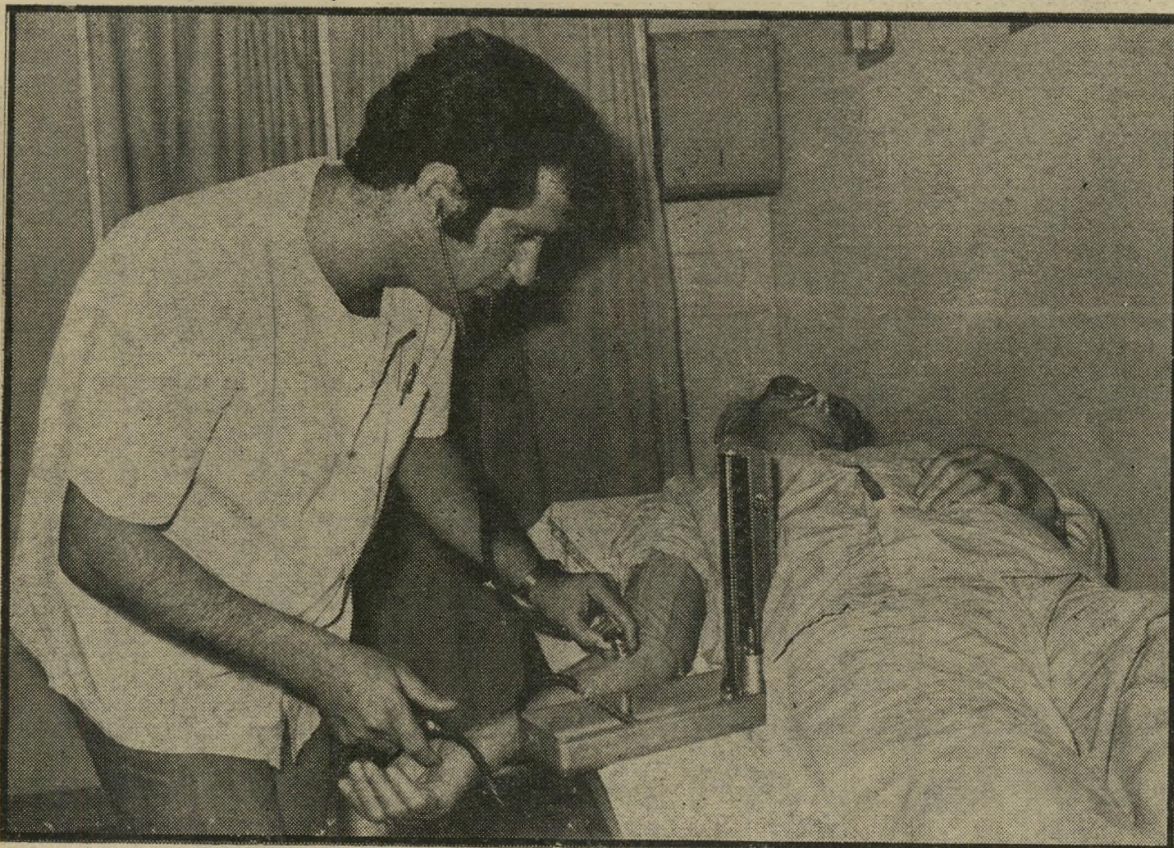
תל-אביב, כיום י"ס לחודש סיון תשל"ו 17 ביוני 1976

ordinis decanus universitatis rector

**הד"ר פארס נאסר, הסטודנט המצטיין במחזורו
בפקולטה לרפואה של אוניברסיטת תל-אביב
מאשים את מוסדות ההשכלה הגבוהה הישראלית ב**

נומדרוס

בין שאר ההצעות שנכללו ב"מיס" מך קניג" הנודע לשימחה, היתה גם הצעה להגביל את מיספר הסטודנטים הרבים שיוכלו להשכלה גבוהה באוניברסיטאות בארץ. ההצעה הזכירה לרבים את הנומרוס קלאוזוס*, שהיה אחד מסממני האנטישמיות הרשמית המובהקים. אלא שבנקודה זו, לפחות, איתר הממור נה על מחוז הצפון, ישראל קניג, את ה"מועד" מסתבר, כי בסקולטות לרפואה, למשל, כבר הונהג הנומרוס קלאוזוס לגבי אורחיה הערבים של ישראל ובדומה ליחידים במנורה אירופה, שדווקא ההגבלות דירבנו אותם להצטיין בלימודיהם, נראה שתופעה מעין זו מסתמנת גם בישראל. כאשר קיבל פארס נאסר, לפני כחור דש, את ההזמנה לטכס חלוקת תארי הדוקטור לרפואה באוניברסיטת תל-אביב, עדיין ראה עצמו כסטודנט רגיל בהחלט. לטכס הענקת התואר וההסמכה הנכספים לא טרח אפילו להביא את הוריו מנצרת. אומנם, לא רבים הסטודנטים הערבים המסיימים את הפקולטה לרפואה באוניברסיטת תל-אביב, אבל גם ככלות שנות הלימוד הממושכות, לא תפס פארס את מלוא משמעות הישגיו. מחיאות הכפיים הסוערות, שליוו את הדוקטור פארס נאסר אל הבימה, שעליה חולקו התעודות והתארים, הבהירו לצעיר הערבי-נוצרי הנאה כי הוא קבע הישג יוצא-דופן, "שיא קטן", כדבריו.

חיים ללא

נקודות-מיפוג

מעד הבימה הוכרו כתלמיד המצטיין בין בני מחזורו. דוקטור פארס נאסר היה לרופא הערבי הראשון שסיים בהצטיינות יתירה פקולטה לרפואה באוניברסיטת ישראלית. יתרה מזאת, הוא היה התלמיד המצטיין היחיד במחזורו.

היום, כשהוא פוסע בצעד בטוח במיסדר רונות המחלקה הפנימית א' בבית-החולים

* בשם נומרוס קלאוזוס נקראו ההגבלות שהוטלו על יהודים בסוף המאה שעברה, בעיקר בארצות מזרח-אירופה. נקבע כי רק מיספר מסוים של יהודים יוכל להתקבל למוסדות אקדמיים ולבתי-ספר, ולשמש במשרות ציבוריות. (הפ"ר רש המילולי: "מיספר מוגבל").

טיפול נמרץ

(בתמונה) את לחץ-הדם שלו. החולה הוא יהודי, ולדיברי דוקטור נאסר אין בעיניו כל הבדל לגבי דתו, לאומיותו או גזעו של החולה שלו. למעלה משמאל: דיפלומת-ההצטיינות של פארס, שהוענקה לו.

מקבל חולה במחלקה הפנימית בבית-החולים הממשלתי בעפולה מידיו של דוקטור פארס נאסר, הגותן עליו ובדוק בין השאר

בבית-הספר של הכנסיה האורתודוקסית יוונית בעיר. פארס נזכר כי בבית-ספר זה לימדו אותו לדבר שפות אחדות בהיגיון נכון, למרות המיבטא הערבי. "עד היום, כשאני רוצה לבטא מ' כ"ב, כמינהג מר-בית הערבים, אני נזכר במורה שלי, כי בבית-הספר של הכנסיה, שהיתה סותרת על פרצופי כשהעזתי לעשות זאת", נזכר פארס, שהוא כיום בן 29, ומדבר עברית שוטפת וזוהויה.

אם בנצרת, ושימש עד לפני שנים אחדות כסגן-מנהל סניף בנק ברקליס ד"ר קונט בעיר. כשפרש לגימלאות הוריש האב את המישרה לבנו הבכור, אחיו של פארס, אז פקיד. דודו של פארס, פואד נאסר, הוא ראש המפלגה הקומוניסטית בירדן. שהוצאה אל מחוץ לחוק. עתה נמצא פואד בנצרת, והוויכוחים הפוליטיים בביתו של נאסר הם יום-יומיים. כבן למישפחה נוצרית, למד פארס ב-

הממשלתי בעפולה, מטפל בחולים יהודים וערבים ומשתדל להיות מעורב בחיים משותפים יהודים-ערביים, יודע פארס ש"את מרבית המיכשולים בחייו הקצרים עבר בהצלחה."

דוקטור פארס נאסר הוא בן לי-מישפחה ערבית-נוצרית ותיקה בארץ. בני מישפחה נאסר יושבים בנצרת זה כמה מאות שנים, כעדות זיקני המישפחה. אביו של נאסר, מישל, הוא מראשוני הבנקי

כשנרשם והחל את לימודיו התיכוניים בבית-הספר התיכון העירוני בנצרת, נתי קל בבעיות הראשונות של „נומרוס קלאו” זוט כלפי הערבים, „כדבריו.”

„רמת הלימודים בסקטור הערבי נמוכה מאד,” מאשים פארס. „רמת המורים ירור, וחומרי-הלימודים אינו תואם את זה הנלמד בגימנסיות בתל-אביב. הרגשתי שרוצים להפוך אותנו, התלמידים הערביים, לתלמידים ממוצעים, כאילו כדי להגביל את התקדמותנו.”

שעות רבות ישב פארס בוויולה של הוריו בנצרת, המשקיפה אל הרי הגליל, ותירגם את סיפרי הפסיקה והמתמטיקה שלו לערבית. „כדי שיהיה קל יותר לומר לנו להבין את השאלות.”

„היינו תמיד חברה של ערבים בלבד. נצרת היא מקום נהדר, שבו יכלו ללמוד יהודים וערבים לחיות יחד. במקום זה עשו לנו, בנצרת-תחתית, וליהודים בנצרת-עלית, כתיספר לחוד. מרכזים-קהילתיים נפרדים ובעצם חיים נפרדים, ללא נקודות-מיפגש,” הוא מספר.

„שלושה סטודנטים בשנה”

כשסיים פארס נאסר את לימודיו התיכוניים, נרשם לפקולטה לרפואה ב-אוניברסיטה העברית בירושלים. „באותה תקופה קיבלו בכל שנה רק שלושה סטודנטים ערבים לפקולטה לרפואה. מאוחר יותר, בשנת-הלימודים האחרונה שלי, בתל-אביב, פניתי עם עוד כמה סטודנטים ערבים, לראשי האוניברסיטה וביקשנו לברר מדוע מגבילים את מיספר הסטודנטים הערבים שיכולים ללמוד רפואה,” מספר פארס. „אני לא הצלחתי להתקבל,

נצרת אהובת' דוקטור פארס נאסר משקיף על נופה הקסום של נצרת מידי בוקר, בצאתו מבית הוריו בנצרת-תחתית בדרכו לבית-החולים

הממשלתי בעפולה, מקום עבודתו. שכניו מכנים אותו „מודרני”, על שום תיק הגיימס-בונד שלו, שעדיין אינו נפוץ בחברה הערבית בנצרת. „נצרת מודרנית היא העיר האהובה עלי”, הוא מצייר.

הליאוזום

אחד המלאכים

בהצגה על סיפורי הברית החדשה היה נאסר פארס, אז בן תשע, תלמיד בבית-הספר של הכנסייה האור-תודוכסית-יוונית בנצרת. בתמונה הוא נראה במרכז, חבוש כאפייה ועכאיה ואוחז מקל. „רק מעטים מבני כיתתי הצליחו להגיע ללימודים אקדמיים,” הוא טוען, לדעתו מניחה החברה הישראלית מיכשולים רבים בדרכו של צעיר ערבי להשכלה גבוהה.

המישפחה

מישפחת נאסר בהרכב כימעט-מלא. עומדים, משמאל לימין: דוקטור פארס נאסר, אחיו פארוק, אחותו בוטינה העובדת כסוציולוגית, ואחיו הבכור פאריד. יושבים משמאל לימין: האב מישל, קרובת-מישפחה והאם נאיפה. קרובת-מישפחה אחר של נאסר הוא ראש המיפלגה הקומוניסטית בירדן, נאסר.

נשים ונחשים

דוקטור פארס נאסר הספיק כבר לבקר במקומות רבים בעולם. חביקור המרשים ביותר, לדבריו, היה סיורו במידור-הרחוק, מימין נראה פארס כשהוא מלווה בנחש-סביב צווארו, בחווה לגי-דול נחשים בבאנגקוק, תאילנד. בהונג-קונג הצטלם (משמאל) בחברת שתי סיניות נאות.

והתחלתי ללמוד בירושלים ביולוגיה.”

אולם את חלום לימודי הרפואה שדבק בו כבר בגיל צעיר, לא זנח. לאחר שנת לימודים אחת בפקולטה למדעי-החיים ב-אוניברסיטה העברית, ניסה מזלו שנית, הפעם באוניברסיטת תל-אביב. זו הפעם הצליח לעבור את מיבחני-הכניסה, ולהיות בין שלושה הערבים המאושרים שזכו להתקבל לפקולטה לרפואה באוניברסיטה התל-אביבית.

„כסטודנט ערבי” נזכר פארס, „נתק-

מאגדות

מדוע תקף אדם

ברוך את מונדי

★ האיש המקבל

שתי משכורות

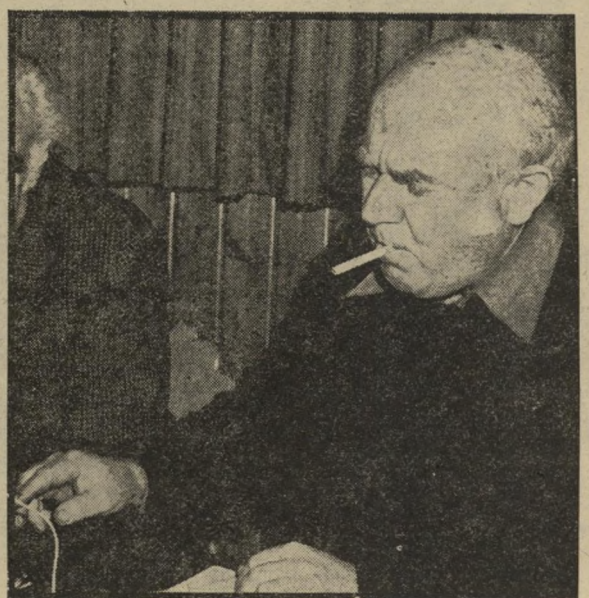
ממשלם המיסים

★ הגירעון השירי

במשרד הבטחון

אדם ברוך

ישראל גור

„העטלף“ באוכספורד

בחטף

מלחמות „פרס י”ח ברנר“ הגיעו לקיצן הצפוי. חתני הפרס לשנה זו הם המשוררת **דליה רביקוביץ**, עבור תרומתה לשירה העיברית, והמתאר **דן צלקה**, עבור „הרוח הברנרית“ המפעמת בסיפרו עץ הבטן (2). החלטתה זו נתקבלה פה אחד, עליידי שלושת שופטי הפרס: המשורר **אשר רייך**, המבקר **מנחם פרי**, ונציג המישפחה **ישראל ארצי**. בחוגי שירה מצאו הסבר להאמרת הוצאת הביטחון של המדינה. הסיבה: ספרי שירים תחת הכותרת יום תלפאח, מאת **יעקב אורלנדר**, שראה אור בבית ההוצאה של משרד הביטחון מערכות. בספר, המכיל 150 עמודים, שירה שבה בולטת עליית המשוררים בני הגיל הקשיש על גלי השירה הלאומית. אמר על הספר משורר ירושלמי: „אם טעמו הסיפורי של משרד הביטחון הוא כל ספר שדורך ריח מלחמה — שיפרסמו את מלחמה ושלום של **טורסטיין**, ולא משוררים שאיש אינו קורא אותם.“

מאגדות החורבן

כותונת לבנה

פעם היתה כותונת לבנה מעומלנת. הביאו כותונת המעומלנת ילד שמנמן בעל לחיים ורודות והורים עשירים. ההורים האכילו את הילד והכותונת בשמנת יתנובה. והם גדלו וגדלו. ככל שהילד גדל, כך גדל גם רצינה של הכותונת המעומלנת. בהתחלה היא רצתה סקטים ואופניים על שלושה גלגלים, והילד קיבל אותם. מקידמת ידעה הכותונת המעומלנת שהילד נועד לגדלות. היא היתה מעמידה את הילד משך שעות רבות מול ארון הספרים של בית אבא. והילד בהה בארון בעיניו עגל. הוריו של הילד בעל הלחיים הורדות שאפו עבורו לקאריירה של שופט עליון או לפחות רב־ראשי. אך הכותונת המעומלנת ביקשה עבורו זקן וכישרון. כך צימח הילד זקן מבלי שאף שעה תיגע בכותונת המעומלנת.

בצוותא חלמו הילד המזוקן והכותונת המעומלנת שכישורם יקרינ תרבות. כאשר חבריו של הילד הלכו לצבא, הוא הלך לעתודה אקדמית ללמוד מיסטיים. וכאשר חבריו נפלו במלחמה, סידרה הכותונת שהוא יהיה קצין־אספקה. אחרי שתמה המלחמה התיישבו הילד והכותונת בבתי־קפה תרבותיים, וספגו תרבות מלוא ראותיהם, עד שישמנו מרוב תרבות.

יום אחד, אחרי שכבר לא יכלו יותר להשמין תרבות, לחשה הכותונת המעומלנת לילד, שהגיעה העת להעיק לעם מיעור מהתרבות שהם אגרו. הכותונת המעומלנת והילד התחילו מפרסמים בעיתונים כתבות שהיו תערובת תרבותית־לשונית בין מדור־הספורט לש”י עגנון.

יום אחד בישרה הכותונת המעומלנת לוורד־הלחיים שהגיעה עת להציג את כישור־היצירה המשותף שלהם. הם פנו לממשלה, למחלקה שמחלקת ביטאונים לילדים שמנמנים ולכותונות מעומלנות. ואכן, זו העניקה להם ביטאון, שבו סיפרו לילדי שכונת־העוני על אמנות־מושגית, על קרלהיניץ שטוקהאוזן ועל ג’והן קייג’ השניים עשו זאת בכישרון כה רב, עד שקורבניהם של ילדי שכונת־העוני התחילו להשמיע קולות הדומים למוסיקה של קרלהיניץ שטוקהאוזן.

אבל הכותונת המעומלנת והילד השמנמן לא הסתפקו בהישגיהם. השניים חפצו בכישׁ רון־יוצר. אלא שכישור־יוצר לא מחלקים במחלקה הממשלתית שמחלקת, והשניים הפכו צמד של מתוסכלים. הם השמיצו את כל מי שהיה לו כישרון יוצר, והיה מי שאמר עליהם, כי אם ביאליק היה כותב בתקופתם, היו קוראים לו גראפומאן, מגלומאן, שמאלן, זבלן וכ’י. וכך חיו הכותונת המעומלנת והילד השמנמן עד החורבן.

כותונת פסים

פעם היה ילד שלהוריו לא היה כסף לקנות לו כותונת מעומלנת. לכן הם קנו לו כותונת־פסים מוקטנת במכירת סוף־העונה. אותו ילד היה אוכל לבן, שותה חלב רזה, ולא קנו לו אופניים על שלושה גלגלים. אבל הילד החליף ספרים בספרייה, ונתגלה בו כישור־יוצר. כאשר החברים של אותו ילד הלכו לצבא, הלך גם הוא לשיריון. שם הוא עבר מלחמה אחת, ואחריה התחיל ליצור מחזות נגד מלחמות האחרות. במקום לפנות לחלקה הממשלתית שמחלקת, הוא העדיף ליצור מחזות שבהם קאפקא נכנס למדינת־יהודים של הרצל, ואילו החווה נכלא במושבת־העונשין של קאפקא.

כוח־היצירה של כותונת־פסים הוציא את כותונת־עמילן מן הכלים עד כדי כך, שהוא הפשיל את שרוליו המעומלנים, וכתב:

„כותונת־פסים הוא בעל כישרון זעיר. בנסיבות רגילות, בזמנים אחרים, איש כמעט לא היה יודע על קיומו. אבל בישראל, הנסיבות הרגילות אינן בתוקף, וכותונת־פסים כותב מחזות־אשפה, ואלה מתפרסמים. או מוצגים. כותונת־פסים תפס את העיקרון הפשוט מאוד: חופש־הדיבור. בשם חופש־הדיבור אפשר לייצר כאן זבל, כי יימצאו אלה שיגנו על זה בחירוק־שיניים. כדי להיכנס תחת החסות הקדושה של חופש־הדיבור, אתה צריך לתפוס טרמפ על הנושא הכי־חם. הנושא הניצחי הוא הנושא הכי חם: ערבים, יהודים, שטחים, דם בנינו, החי על המת, הרצחת וגם ירשת, כיבוש, פליטים. התבשיל מוכן ואינו מצריך כל כישרון... מכאן ואילך, העסק פשוט למדי. מי שיתקף, או יבקר את כותונת־פסים הוא פאשיסט, דמאגוג, גראפומאן, מהנדס, פקיד, סניל, ז’דאנוב. לאף אחד לא מתחשק להתכבד בזה...“

„קשר עין“ במקום מוסר־השכל

מי שעדיין לא ברור לו מדוע אדם ברוך תקף את יוסף מונדי ברמיזות כה גסות בידיעות אחרונות, מוזמן לקשר־עין הבא: מונדי כתב את מושל יריחו שהוצג בקאמר, יעורר את זעמה של לאה פורת, יו”ר המועצה־לתרבות־ולאמנות, שתרמה להורדת המחזה. לאדם ברוך יש כתבי־עת העומד להיעלם. מה עושים? משמיצים את מונדי וחבריו. מוצאים חן בעיני לאה פורת, וביוס־כיפור מתפללים שלא תפרוץ מלחמה ותהרוג את הקוראים, ומקווים לסובסידיה הממשלתית שתגיע, ותציל את כתב־העת.

תולעי תרבות

היוגי והקומיסאר (2)

„בגמר של נייר“ (העולם הזה 3034) פורסמה רשימה תחת הכותרת „היוגי והקומיסאר“ שעסקה בכתב־הגנה מרחק, שפירסם ישראל גור בידיעות אחרונות בזכות מסבסדו, ד”ר מלקמן מן המועצה־לתרבות־ולאמנות בעיקבות תוכנית־טלוויזיה שביקרה את המועצה־לתרבות־ולאמנות. בין היתר נכתב:

„המוזיאון לתיאטרון של גור זוכה במענק שנתי בסך 60 אלף ל”י (צמודות למדד יוקר־המחיה) מטעם המועצה לתרבות ולאמנות. סכום המוענק עליידי מנהל המחלקה לאמנות של המועצה, ד”ר מלקמן... (ישראל גור זוכה גם בתקציב־ציבור נוספים, חלקם עבור כתב־העת הפרטי שלו, במה, שבו מובעות, לרוב, דיעותיו הפרטיות)...“

בהקשר לקטע זה הגיע למערכת העולם הזה מיכתבו של עו”ד אמיר מרגלית, מורשו של ישראל גור, המציג את הטענות הבאות:

1. „הארכיון ומוזיאון לתיאטרון“ אשר אליו מתייחסת, ככל הנראה, הכתבה, הינו מוסד ציבורי המהווה אגודה עותומנית, אשר לה הנהלה המאויישת עליידי אנשי־ציבור, ובראשה עומד כבוד השר משה קול. מר גור הינו עובד בשכר של מוסד זה, בתפקיד מנהל, ובשום פנים אין מוסד זה, „של גור“ כנאמר בכתבה.
2. „אגודת במה“ הינה מוסד ציבורי המהווה אגודה עותומנית, אשר לה הנהלה המאויישת עליידי אנשי־ציבור, ובפועל עומד בראשה מר שלמה דינור. עיקר פעילותו של מוסד זה הינה הוצאת רבוען בשם „במה“, ומר גור הינו עובד־בשכר של מוסד זה, בתפקיד עורכו של כתב־העת.
3. בשום פנים אין לומר כי „במה“ הינו „כתב־העת הפרטי שלו“, כפי שנאמר בכתבה.
4. „הארכיון ומוזיאון לתיאטרון“ נתמד עליידי האגף לתרבות של משרד־החינוך והתרבות, וכן גם עליידי עיריית ירושלים, אשר בתחומה נמצא המוזיאון שהוקם עליידי אגודה זו, וכן עליידי תרומות של אנשים וגורמים פרטיים.

„אגודת במה“ נתמכת עליידי משרד־החינוך והתרבות והקצבה זעירה של עיריית תל־אביב, וכן עליידי מנויי וקוראי הריבוען.

- א. זוכה בתקציב־ציבור כלשהם;
- ב. לבד מהסך — 60,000 ל”י מטעם המועצה לתרבות־ולאמנות ותקציב־ציבור עבור כתב־העת „במה“ יש תקציב־ציבור נוספים אשר מר גור זוכה בהם.
- הובחר כבר כי „הארכיון ומוזיאון לתיאטרון“ ו„אגודת במה“ הם אגודות עותומניות אשר אינן שייכות בכל צורה שהיא למר גור, ובמענק השנתי הנ”ל ובכספי התמיכה הנזכרים בסעיף 3 לעיל אין זוכה, איפוא, מר גור, כלל וכלל.

סיפורות ללא אידאולוגיה

מונולוג

פרי בריחה מן המציאות. זהו חלק מהנוסטלגיה הכללית בארץ. אצל סופרים יש נוסטלגיה לנושאים נוסטלגיים ונוסטלגיה לסיפורות. פתאום מעלים מן הארכיונים כל מיני ספרים נידחים. יצירות ושישים נשכחים. זה לא מכובד. סיפורת שיש לה תודעה של עצמה — נאבקה בעבר.

כמו כל הדברים בארץ סובל ס/קריאה מזה שהוא החל לצמוח ככתביעת בתקופה שבה אין דיון ענייני. אין ביקורת ממשית. היו עם ס/קריאה הרבה התחשבות בעיתונים. יכולתי לכתוב מאמר מאד ביקורתי של כתבי העת שבעריכתי, ביקורתי יותר מכל המאמרים שנכתבו עליו. בחוג המשתתפים בס/קריאה הביקורת יותר עניינית ונוקבת מאשר בלחוב הסיפורות. נגררנו לכלימיני מילי חמות "סיפורות" כביכול: מילחמותיהם בסיפורות. מדברים על זה שיש מילחמה בין ס/קריאה לעכשיו. לא ראיתי את המילחמה הזאת. בשביל מילחמה צריכים שני צדדים. במילגה היכולת מוצג ס/קריאה ככתב עת טוב של קליקה מצומצמת. איננו מאמין שקיימת קבוצה סיפורתית מגובשת. יש שניים-שלושה שהם חברים. אין בארץ קבוצה סיפורתית מגובשת שלוחמת לאיזהשהן מטרת. עם אמינות וקירבה סיפורתית.

בסיפורת העיברית אין כיום קבוצה מצומצמת די חזקה, ועשירה, ומגוונת כדי שיהיה לה כתביעת משלה. הסיפורות בקרשי חזקה בכלל. איננו יכולים להרשות לי עצמנו מיני פיצולים שכאלה. אמת שניתנת להיאמר היא שלכתביעת יש הוסיים שלו. יש סופרים שמפרסמים בו יותר, קרובים אליו יותר. יש סופרים שתופסים עליו טרם, כאלה שחסות כתיבתה היא ערובה טובה להתי קבלות יצירתם. בתור עורך אני משתדל שתהיה לי ראייה כללית של הסיפורת העיברית, ראייה שיכולה להיות חד צדדית, מאחר שהיא ראיית שלי בסך הכל. אני מודע לערכים הסיפורתית בשירת יהודה עמיחי, ואוהב את שירת ויולטר ויונה ולך. הדברים אינם סותרים. אני מעוניין לקדם מאמרים ביקורתיים על שירת עמיחי ויולטר. שניהם, כמפורסם, ראויים לדיון ענייני, דבר שלא זכו בו. ס/קריאה — שופט כל עניין לגופו הוא פתוח לכולם, ובאותה מידה סגור בפני כולם. זה לא קונץ להדפיס את כל האנשים. הדבר הקשה הוא לסרב להם, וחברי הטובים ביותר קיבלו חומר בחזרה. סופרים שאני מכבד אלה סופרים שידעו לכבד את זכותי כעורך. מותר לי לטעות. אני לא צנוור. לא מנעתי מאף אחד לפרסם במקום אחר.

הסיפורת העיברית כיום פועלת ככלל, ויש בה אומנם כיוונים שמושכים יותר. יש פרוזה שעוסקת יותר בצילום של מציאות, פרוזה יותר אכזיבנסצאלית. סיפורות שעוסקת יותר בחוויות נפשיות ספציפיות. יצירה שדנה יותר במצב האדם בעולם. כיוון ותרופילוסופי. הדברים האלה מעורבים. אינם מייצגים קבוצות-גיל. הקירבה בין אבות ישורון לבין ויולטר גדולה מהקירבה שבין יאיר הורביץ לוילטר. יכולה להיות חוויתיות מקשה בין יונה ולך לאמיר גילבוע, למרות שאין בניהם קשר. אין היום קבוצה שהיא די מעניינת ודי מגוונת.

בהווה הזה צריך, לדעתי, לקום איגוד-סופרים שיהיה איגוד-מיקצועי חזק שיפועל רק בעניינים מקצועיים. כל פעילות אחרת של סופרים, בעניינים רוחניים-תרבותיים באיגוד שמקיף את כל הסופרים, תהיה תמיד פרי פשרה ודבר מהול.

ליסיום: בארץ קרה, מהבחינה התרבותית, שני דברים: האחד משמח, והאחר לא. מצד אחד צמחה קבוצה של חוקרים שמעריכים אותה בעולם יותר מאשר בארץ, חוקרים העומדים כיום בשורה הראשונה של תורת הסיפורות העולמית. יש באירופה פעילות עצומה בחקר הסיפורות. שהם מתקרבים כיום לדברים שאנחנו עשינו בארץ בסוף שנות ה'60. הם קוראים תמציות של מאמרים שכתבנו. כוונתי לתפיסה אוונגארדית שפיתחנו על תורת הפרוזה. תפיסה העוסקת בתורת-התרגום, עצוב שזה כאלו לא קרה בארץ. לא הגביר את רמת העיסוק בסיפורות. אחת מכוונות התקפה של ס/קריאה היתה לגשר בין המגמות, מתוך הנחה שכל אוונגארד בתורת-הסיפורות נסמך על אוונגארד סיפורות. כמו הפורמאליזם שצמח על הפורמאליזם, והניוקריטיסטים שצמח על ברכי ת.ס. אליוט, והסטרקטוראליזם-הצרפתי שצמח מ'הרומן הר חדש'. בארץ היה נתיק, כך שאנחנו בתחלת רק בשלבים הראשונים. ואחת המטרות שלי, ושל ס/קריאה, היא להביא ליצירת מסה סיפורתית שתהיה קומוניקטיבית לקהל הרחב מצד אחד, ומצד שני שתהיה כשיא האכזות, דבר שאנחנו רחוקים מאד אפילו מדוגמה אחת שלו.

ד"ר מנחם פרי, בן 34, חוקר ומרצה ב"חוג לתורת הסיפורות" באוניברסיטת תל-אביב. מייסדי כתביעת העיוני "הסיפורות", ובהווה עורכו של "סימן-קריאה", ריבוען מעורב לסיפורות.

בדברים אלה מציג מנחם פרי בתשובה לשאלות, "העולם הזה", את השקפותיו לגבי המתרחש בתרבות-הישראלית בהווה, תוך התייחסות ל"מילחמות-היהודים" בסיפורות העיברית:

בארץ לא מאמינים בכוחה; ההיפך מפועלי בית-חרושת, שמאמינים בכוחם לשחק את מיפעלם. הסיפורות לא תעו להכריו: אנחנו לא כותבים חצי שנה, המדינה תסתדר בלי זה. הסופרים, אופורטיניסטים, כל אחד מהם רוצה לחיות את חייו השקטים. לקבל את המענקן העלוב שלו. הם עייפים ורפי-פעולה. גם העייפות שלהם באה בגיל צעיר מדי. הרי סופרים יש להם דיעה על כל מיני דברים, אבל איש מהם לא יעשה דברים קיצוניים כדי להילחם. מכסימום יתחמו על פטציה.

בארץ מוזרם הרבה כסף לסיפורות. אם כל הכסף הזה היה מוזרם טוב, היתה יכולה להיות פעילות סיפורתית מפוארת. אם יניק קרן כמו קרן תל-אביב, שמשקיעה הרבה כסף בסיפורות, הקרן לא השתתפה ברוב המיפעלים הסיפורתיים החשובים. במקום זה היא יזמה מיפעלים אחרים, שבמיקרה הטוב היו פחות טובים, ובמיקרה הרע — מיפעלי-סרק. המציאות היא: רוב האנשים הטובים בארץ כבר עושים משהו. לכן: נשארים אנשים מדרגה חמישית לעשות את הפרויקטים של קרן תל-אביב.

אני נמצא בדילמה, ככל שהדבר גולע לוועדות. אני יושב במועצה-לתרבות-ולאמנות שמורכבת מאנשים שונים: חלקם טובים, חלקם טובים פחות. חלקם ממונים מטעם גופים. שיהיה בוועדות לעולם לא תתן את המציאות התרבותית-שאתה רוצה. אז מדוע לא לשבת בבית, ולכתוב מה שיש לכתוב? המציאות תתנהל לה. והוועדות תהיינה מלאות באנשים פחות טובים. יכול להיות שאנשים היושבים בכלי-מיני ועדות חושבים שהם מחלקים מענקים לדברים הראויים בעיניהם. מבחינה זאת קיים דבר מזיק בכלוב-הזהב שהמדינה כולאת בו את הסופרים. אבל כלוב-הזהב קיים. ניתן לעמוד מגד, ולצדק: כלוב-זהב. אפשר גם לשבת בתוך הכלוב, ולפרוץ אותו. שיישאר מוטות-זהב ולא כלוב.

קשר איתי אל העבר בנוי מתוך שברור לגמרי מה אתה שולל ומה אתה לא שולל. בריחה של סיפורות לעבר, זה חלק מכל הדברים השלילים שאנחנו עדים להם. קיימת נוסטלגיה של סופרים שהיא בלתי-מכובדת.

באווירה הסיפורתית הקיימת עוסקים יותר מדי בדברים חיצוניים. במקרה הטוב, בבדיקת מיסגרות. במקרה הרע — בחשבונות אישיים. בשיחוב ההיסטוריה הסיפורתית, בהבלטת או באי-הבלטת מקומו של מישו. סופרים עוסקים במאבקים אישיים. יש מילחמת הכל-בהכל. דיון ענייני לא קיים. כמעט שלא זכור לי ויכוח אמיתי על ערכו של שיר. ניתוח, בדיקה שורה אחר שורה. כיום יש השמעת גידופים לכיוונו של שיר, גידופים הנעשים כאשר נדמה למשורר שהאיוון הופך, ומשורר אחר מתפרסם קצת יותר. אין ויכוחים ענייניים: מה צריכה להיות הפרוזה היום? האם כך צריכה להיכתב שירה? האם זה מבטא אותו ד? האם זה די חדש בהשוואה לדברים הנכתבים כיום בעולם? וכאשר מבקר מונה שפלוני ופלוני הם המשוררים המעניינים ביותר היום, מתגלים החישובים האישיים. מתגלה שאלה האנשים שנתנו לו חומר בכתבי-עת שהוא עורך. אנשים לא מסוכנים, שבעורמם אפשר לנגח אנשים אחרים. כך מאבד כל העניין את האמינות שלו. אין די דם אידאולוגי-סיפורתי בסיפורות ובעיסוק בסיפורות.

ייתכן שסופרים משקיעים יותר מדי אנרגיה ב" להיות מפורסמים באמצעי-התיקשורת. שידברו עליהם. שיראו אותם בטלוויזיה. שיזכו בעוד מענק. זה אולי גורע מהאנרגיה של מריבות-סיפורתיות ממשיות. זה שנים לא היתה בארץ פלוגת-אי-סיפורות אמיתית על סיגנון כתיבה. האם מותר לכתוב במטאפורות כאלה? למשל, כאשר יהודה עמיחי קיבל את "פרס שלונסקי" (1957), היו התקפות נוראיות. אמרו: עמיחי לא יודע עיברית. התעלמו מהמילון-השירי-החדש של עמיחי. לא משנה שהם גילו בורות. על כל פנים, הם הגיבו באופן פנימי. אם היום יקבל מישו פרס, יאמרו: פלוני שיושב בוועדה הוא חבר שלו. היה פה ליכוד כזה וכו'. אז, לפחות, יצאו נגד דבר המתבטא באופן סיפורתי. היום, הכל הפך חיצוני.

דור-המדינה בסיפורות העיברית מפורד ומפולג ב" מחלוקת-סרק ובמילחמות יותר מאשר כל דור אחר ב" סיפורת-העיברית אי-פעם. דור שאינו מסוגל להשיג את המטרות הסיפורתיות האמיתיות שלו. יצירות נכתבות. הן היו טובות יותר אליו נפלן לא לתוך תהום ריקה, אלא לתוך תהודה אמיתית. לא פלא שרוב הסופרים בארץ כותבים רק על הכישרון שלהם. על ההתפרצות הראשונה. מעטים הסופרים שעברו את מחסום הספר האישי ועם הרביעי. מה קרה: אדם עם התפרצות אישית ואם סיגנון חדש. בספר הראשון הוא עוד לא לגמרי מגובש, אם כי רענן וחדש. למלא הפרות הוא מגיע בספר השני. בספר השלישי הוא כבר מיקצועי, מפני שהוא כבר יודע. ואחר-כך מורגשת חזרה. אין התפתחות. הם לא יוצרים דברים חדשים, מפני שאין מציאות שמעודדת אותם לעשות את זה. הרחוב הסיפורתי מגלה אותם רק בספר הרביעי — ורק אז, הם זוכים לאיזושהי הילה.

ההרגשה שהסיפורות כבוחה לעודד, לחשוף ולהור שיע — זו נחלתם של סופרים מעטים. לציבור אין ציפיות מהסיפורות. הוא לא זקוק לה בתור שכזאת. בשנה הראשונה שלחבר מילחמת יום-כיפור היתה מעט התעוררות. אנשים רצו יותר סיפורות. קראו יותר. גם את האשראי הזה ביובזה הסיפורות העיברית. היא דוידשה לה בשלה. לא היו די יצירות חזקות. ונוצרה הרגשה שהכל מטואב ועתי. לעומת זאת, אחרי מילחמת-השחרור היתה ההרגשה שהסיפורות זה דבר חשוב באופן לאומי. קיבלו את סופרי דור מילחמת-השחרור כתופים ומתחולות. הצברים שלנו, דור בארץ, הגם הם יכולים לעסוק גם בסיפורות! ואחר-כך באה מהפכה סיפורתית של אנשים שטעמם היה טוב יותר. הקריטריונים הסיפורתיים שלהם היו טובים יותר. השירה והפרוזה נגררו אל התחום הארשי. וכתוצאה מכך, גם חלק מקוראיה-הסיפורות התרחק. ונגמל מהרגלי-הקריאה שלו. לדור לוחמי '73 אין אותן ציפיות מהסיפורות. לא מאמינים שסופרים שישבו בתל-אביב יהיו להם לפה, כפי שלא מאמינים במנהיגים שהנהיגו אותם. זוהי מפולת לאורך כל הקו. כך שהדבר הכי גורא שקרה לסיפורות, זו ההרגשה שיש לאנשים, שהכל אותו דבר, הכל סיאוב פוליטי, ובסיפורות — הסופרים דואגים לזה. באופן הזה מאבדת הסיפורות את העתיד שלה. את הסמכות שלה. את יכולתה לפעול.

במסדה-הסיפורתי אין לדור סופרי-המדינה השפעה ממשית. הוא יכול לצעוק שאגודת-הסופרים אינה מתנהלת טוב. אבל הוא אינו יכול לנהל אותה מפני ששני אנשים מתוך בני דור זה אינם יכולים לשבת ביחד. הסיפורות

כביטאון לדעות-יחיד של ישראל גור, דיעות המתעלמות מהתיאטרון-הישראלי בעשור השנים האחרון. הביטוי "המוזיאון לתיאטרון של גור" דומה לביטוי "ממשלת לבין", והוא נועד להבדיל בגוף הרשימה את המוזיאון הזה, משני מוזיאונים אחרים לתיאטרון הממונים גם הם על-ידי-הציבור, ושומים מן הסתם כ"אגודות עותומניות". הרשימה, "היוג והקמיסאר" עסקה בפגם-אסתטי של פירסום מאמרי-הגנה מאת יש-ראל גור על ד"ר מלקמן, מן המועצה-לתרבות-ולאמנות. המעניק כספי-ציבור לאגודות עותומניות רבות, שביניהן מצויות גם שתי אגודות עותומניות שישיראל גור משמש כמנהל-בשכר, כמסתבר מכתבו של ע"ד מרגלית.

ברצוני להוסיף ולהדגיש, כי מר גור, אישית, אינו זוכה בתקציב-ציבור כלשהו, לא במישרין ולא בעקיפין. והמישפט האמור אינו נכון לכל אורכו. טענתי של ע"ד מרגלית, כי ישראל גור משמש כמנהל-בשכר של שתי אגודות עותומניות — כולל זו שבראשה ניצב כבוד השר קול — מתעלמת מן העובדה שתקציבי שתי האגודות ניוונים מכספי-ציבור. בניגוד לכמה, הרי כיבדיעת אחרים, הנהגים גם הם מתמיכה-ציבורית (פחותה מזו של במה) כמו עכשיו ס/קריאה, מחזיקים במועצה-המערכת בעלי-מקצוע מוסמכים בשטח הסיפורות, על-מנת שהדעות בהם תשקפנה יותר מאשר דעות-יחיד, על שחובן כספי הציבור המוענקים להם. למרות היותם רשומים כ"אגודות עותומניות", במה משמש

(המשך מעמוד 11)

מספיקים, שוות ערך ליחידה בריטית "טהורה" (לאחרונה התהפכו כנראה היוצרות — משהפך אידי אמין פילדמרשל). הצבא הבריטי האימפריאלי, מהיותו רב לאומי יותר מכל צבא אחר — ולא רק במגוון, אלא גם בכמויות ובמיסכניהן — משמש דוגמה טובה לבחינת האספקטים החברתיים, הגזעיים והלאומיים של הגוף הצבאי. צבא זה היה מורכב, לאמיתו של דבר, משני צבאות נפרדים — "הבריטי" ו"ההודי".

יחידות הודיות, גם כאשר כל מפקדיהן היו "ינודים" — דבר שאירע רק בחלקה השני של מלחמת העולם השנייה — נחשבו שוות ערך, לכל דבר, ליחידות מן האי הבריטי: וזאת שורה כוב מן "הגזעים הלוחמים" המוכהקים — כמו הפאטאנים, הגורקא והסיקים — ושחיו מאומנות ומנוסות הייטב, נחשבו עליידי המפקדים הבריטיים, לזא עירער, עדיפות על

צנחנים במלחמת ההתשה
האם בני הקיבוצים —

יחידות "לבנות" טהורות, ירוקות יותר.

אחד ממפקדי החטיבות בכוח של וינה גייט, שעה שזה יצא למבצע "המיוחד" הגדול, הארוך והקשה ביותר במלחמת העולם השנייה, נסמך בחציו הראשון של מסע המלחמה על שני גדודי הבריטיים: ובשני, שלא היה קל יותר, על שני גדודי הגורקא שלו. צפין זה, בעצמו מרגימנט גורקא, לא סבר כלל שהגורקא הם חיילים פחות טובים מן הבריטיים — ואולי להיפך. אך הוא ראה, וגם הבין, כי מפני שותתם החברתית-התרבותית, מהירים הבריטים מן הגורקא לקלוט את הנסיבות החדשות ולהתאים עצמם אליהם: התאמה שדרושת אצל הבריטים חודש ימים, מחייבת אצל הגורקא חודשיים; אבל כעבור חודשיים — וזו הנקודה החשובה — מתאימים הגורקא כמו הבריטים ויתרון תשתיתם החברתית-התרבותית של האחרונים נעשה (לעניין זה) חסר-משמעות ומתבטל.

דוגמה זו משלימה את שאמרנו קודם ביחס ל"תיקרת התפקיד" — דהיינו, ש"תפקיד של רובאי יתמלא על-ידי מי שכישרונו מספיקים לו רק לרמת "רובאי מעור" — במידה של יעילות, אשר תהיה זהה לזו של אחר, בעל פוטנציאל של גנרל. הכוונות, ואולי בדרך כלל, יוכל הרובאי בעל פוטנציאל-הקצין להגיע לשיא של תפקיד הטוראי בפקדון קצר מזה שיידרש

לרעהו, בעל פוטנציאל הרובאי-בילבד, כדי להגיע לאותו שיא. אבל אם פרק הזמן, העומד לצר כי אימון שניהם כפירונות הוא די ארוך, שכמישבו יוכל גם הטוראי "הטוראי" להגיע לשיא של התפקיד הזה (שהוא גם שיאו האישי), הרי שכסיום אותה סירונות כבר יאבד יתרונם ההתחלתי של בעל פוטנציאל-הקצין ושניהם יהיו "רובאים מעולים" — לא פחות ולא יותר.

חבריה טובים

תופעה זו קיימת גם בצה"ל. לדוגמה: ביחידות רגלים — ובעיקר בגולני — קיימים "רובאים גזעיים", המשמשים בתפקיד זה כל שירותם הצבאי. אבל לפי המושגים הרווחים בצה"ל, הרי ה"ממחל"ת" הוא חייל, ויתר טוב מן האיסטי. אין מבנים כל לצרכי התפקידים הנמוכים, שניהם טובים באותה מידה, וכל ההבדל הוא רק במשך זמן הקליטה.

לכאורה, ניתן היה לצפות כי תופעות כה מובהקות ורבות-לקחים בעניין השימוש המושכל והחסכוני במשאבים האנושיים ייחקרו, יילמדו ויישמשו באופן נמרץ במיוחד, דווקא על-ידי צה"ל. לפחות עד עתה, אין סימנים רבים מדי שכן אמנם נעשה.

בעניין שלפנינו — צנחנים — נגד גולני — עדיין אין קיימים קריטריונים אוניברסליים, אלא שוררים וקובעים, במידה רבה מדי, המיתוסים הידועים והמושגים, של "חבריה טובים" לעומת "חבריה פחות טובים" ושל "ממחל"ת" ממשמעי-נכבחים" מול "לחמית-נדיבים-שאינם-נכבחים".

על פיהם מתעצבת המדיניות המעשית, בדבר הקצאת כוח-האדם וחלוקתו בין מרכיביו השונים של אלמנט הרגלים ב"כוחות היבשה של צה"ל (ולא רק שם, כמובן).

כך, בשדות-הקרב של מלחמת יום-הכיפורים לא יכול היה צה"ל להציב כמות גדולה יותר של יחידות ועוצבות חיר"מ — כלומר, חיר"מ ממש, לפי הגדרות צה"ל עצמו — מפני שבהן, במודע, לבנות את כל עוצמת חיר"מ-המילואים על הבסיס הבנוי והצר של ה"חיר"מ אדום" (הצניחנים). תחת שיבונה אותה על פי הגישה היעילה לא-פחות אך הניצולית ורחבת הבסיס יותר, של ה"חיר"מ החום.

להבנת היקפה המזאת של הכוונה כוונות המתגלמות בגישת "החיר"מ האדום" נחוץ לברר עוד היבט חשוב אחד. ההתפתחויות הטכניות, ולגות, אשר גרמו כי כיום חילי הרגלים הוא "משוריין" ו"ממוסך" כדבר קבוע ורגיל הניעו גם תהליך מואץ של עליית רמת-ההיריונות (וממילא, הרמה האישית מן הנדרש למלאן, בדרגה הפיקודית-המפקדית הזוטר והנמוך; כלומר, בין מ"כ חיר"מ למג"ד חיר"מ).

ברמות היותר גבוהות, שבהן המיסגרת הפועלת איננה "יחידה" אלא "עוצבה" רב-חילוית, היו הדרשות הקבועות מן המפקד גבוהות מאד כבר במלחמת-העולם השנייה, ומאז נשתנו ממדיהן. חיי המפקד, "היחידתי" הנמוך היו פשוטים ביחס, כאשר חיר"מ היה "רגיל" בלבד, ולכל היותר קיבל סיוע, א. שיתוף פעולה עם אלמנטים חיליים אחרים, תמיד "משוריין" (ז.א., לצורך משימה מסוימת ולמישכה). כיום, עשוי מ"כ חיר"מ להידרש לפעול "רגילית", מעל גבי גנ"מ"ש, רגלית ועם גנ"מ"ש, וכ"נדי-אוויר", או "ממוסך" (שאינו זהה ל"ביל-אוויר", או "מוצנח").

מ"פ חיר"מ עשוי להידרש להפיק עדי בעת ובעונה אחת, חלק מכוון חוץ לחימה רגלית, חלק אחר כחיר"מ מעל גבי גנ"מ"ש וכוח שיושג, שיורכב רק מנגמ"שים (ריקים), יפעל כמערך-טנקים, כי "לוחמת-שיריון". בעיות הפיקוד והשליטה של מפקד פלוגה כזה וכן רוחב הידע וההבנה המיקצועיות הנדרשות בו — ועוד לא חזקרנו את אמצעי-ההסיוע שיועמדו לרשותו ואת האפשרויות שיויירש להחרי מה ממוספת — הן כשג גנרלי וזמא.

ליושנו: ערב, "קדש" קוצץ סד"כ חיר"מ הסדיר ומאז הוקפא. במקביל גדלו מאד, אבסולוטית וגם יחסית, החיליות-הלוחמים האחרים, ובעיקר חש"ן, אולם, כאמור, אין נראה צורך לחולל גידול משמעותי במספר הכולל של המחויילים לאלמנט הרגלים (עם החרמ"ש) בצבא הסדיר, אלא רק להנהיג סידור אירגוני שונה, שיקבץ פירור-יחידות קיימים (בעיקר כיחידות חיר"מ"ש) ל"חטיבה" אחת.

שינוי אירגוני כזה משמעו שיפור מהותי, בתנאי צה"ל, המיסגרת היעילה ביותר ל"טיפוח וקיום אימונים חיליים" — ריבודאי אימונים של שיתוף-פעולה עם חילות אחרים — היא החטיבה. יש להבחין, באופן ברור, בין החטיבה כמיסגרת-אימון, גימ, הקיימת בעורף, ובין חטיבה — אותה חטיבה עצמה — כעוצבה טקטית, הנמצאת בלחימה או ב"מצב לחימה", שניתנה לה משימה מיבצעית מוגדרת, והיא מתארגנת לביצועה.

החטיבה הינה — או יכולה להיות — רב-חילוית, רק במצב השני, במצב-האימונים — שהוא הרגלי בעיות רגילה (מחוקק לתיקון פגועות של החזקת-קו פעילה) — החטיבה חייבת להיות חד-חילוית וגם מותר שהמייבונה שלה לא יתאים לחימה (דמשג, בכך ש"מיספר גדודיה יהיה גדול מזה הי קבוע בתקן-לחימה).

בניגוד לשיגאה הנפוצה למדי — בייחוד בצה"ל, אשר מיסד אלמנט-חרמ"ש אורי-גנית ביחידות טנקים, גם במצב-האימונים שלהן — חד-חילוית החטיבה, כתצורה הרגילה שלה וכמצב-הסוד לקראת ההתארגנות-לחימה, איננה סותרת כלל את עיקרון "שיתוף-הפעולה" ואת יישומו הדרגתי, כ"ציונות-לקרב", בכל הרמות. להיפך, סך-החילוית החטיבות היא מצב-המוצא האידיאלי לכל ציונות-לקרב (בתנאי הי מוכן-מאלי, שכל היחידות מאומנות לכך, וכל המפקדים חדורים תודעת הכרחיות שיתוף-הפעולה. כאן עולה ומשפיעה מאד

אנשי "גולני" מסתערים באימונים
— עולים על בני שכונת-התיקווה?

גם שאלת רמת-המפקדים, אבל זו בעייה נפרדת).

חשוב אולי עוד יותר: "החטיבה" הינה (לפחות בצה"ל) אוניברסיטה-הדדית" ה"אידיאלי של החייל. ככזו, היא גם, הכרחית, המיסגרת הנכונה לגיבוש וקיום "רוח" היחידה" (כתרגומו המקובל של המונח האספרית-הקור, "המשמשת אבן-הראשית למוראל" — שהוא, כידוע, התנאי הראשוני ל"רוח-הלחימה", הקובעת, קודם ויותר מכל גורם-משפיע אחר, את כושר-הלחימה.

על כל אלה נוספת תופעת המילואים, שבצה"ל הם עיקר הכוח (היבשתי). בצבא הסדיר אמנם ניתן לאסוף איכשהו יחידות חיר"מ שונות ולהרכיבן אד-הוק למיסגרת חטיבתית לוחמת, אפילו יעילה, וראה חטיבת-קית בששת-הימים, במילואים, לא ייתכן כלל להקים ולקיים חטיבת חיל-רגלים (בהבדל ברור מחילות אחרים), שתהיה שותף-איכות לחטיבה סדירה, אם אותה חטיבת מילואים אינה מהווה, חטיבת-בית"ב של חטיבת-חיר"מ סדירה, ונהנית מקשר, הורמה והשראה ישירים ממנה. זהו ההסבר היחיד לכך, שחטיבות הצנחנים במילואים, נחשבות, חיר"מ מעולה" לכל דבר — ושרק זה, כאלה, מכל המוני חיר"מ המילואים של צה"ל. מיותר, כמובן, להור

עליית רמת-ההיריונות איננה כה משמעותית אצל החיילים, שאינם מפקדים. לגביי הם, רק התרחבה יותר קשת האמצעים שעליהם להפעיל, וכן כמות ומגוון טכניקות-הלחימה שבהן עליהם להיות בקיאים. בעיקרה, והיא אותה דרישה בסיסית קדמית, רק גדולה יותר כמותיות. המשמעות המעשית של כל הדברים האלה היא שעתה יותר באשר בעבר, מוקד ה"פרובלמטיקה של איש התפקידים בחיר"מ צוי בשכבת הפיקוד הנמוך.

אם נסתמך על טענת-הגאווה של צה"ל, כי 90% מן הצנחנים הם בעלי-גולני, לקצונה, הרי ברור כי צה"ל יוכל לעמוד, ללא כל קושי, בדרשות התנאי-המוקדם החשוב ביותר (הימצאות מועמדים הולמים לשיבת הפיקוד הנמוך) להחלפתו גדולה בכמות החיר"מ שלו, אפילו יארע הדבר מחר. יתרה מזאת, גם אם נעמיד את הצנחנים על שיעור של 30%-40%

קצין פוטנציאלי אינו מורא' טוב יותר מאשר מורא' טוב רגיל. הוא רק מתבזבז

קצינים-בכוח (לדעתי צריך ואפשר להפחית עוד יותר), עדיין ימצאו להם, די צרכם והותר, כל המפקדים הנמוכים שלהם יודקו. השינוי כולו יתבטא בכך, שתפקידי חיליים שאינם מפקדים ימולאו אצל הצנחנים לא על-ידי קצינים-בכוח, אלא על-ידי כאלה, שהם, רק" חיליים מעולים — מה שלא יפחית אף כמות השערה מרמת וכושר הלחימה של כל יחידה צנחנית, מכיתה ומעלה.

כל הנזק לצנחנים יצמצמם כי כך, שמאז ואיך, לא כל אחד מי

אנשי "גולני" מסתערים באימונים
— עולים על בני שכונת-התיקווה?

חיליהם, אלא רק שליש מהם, יש או את שריבט המרשל בתרמילים.

אם נקבל כי כעת, כפי שמלמדים ה"פירסומים, יש בצה"ל חטיבת-צנחנים סדיר רה אחת, הרי "פנינו" כמות כזו של מפקדים-נמוכים (בכוח) די בו כדי לספק באורח מיידי, את התשתית לחטיבת חיר"מ סדירה, תקנית ושלמה, נוספת. גם כוח האדם האחר ואפילו האמצעים לחטיבת כוח, כבר קיימים במערך הסדיר, לפחות בחלקם הגדול. כל שנחוץ הוא ליטול אותם ממקומם הנוכחי — ובעיקר מן החרמ"ש של חש"ן — ולהעביר אותם לחיר"מ.

היכן אנשי גולני?

אפילו שמה של החטיבה החדשה המוצעת עולה כאילו מאליו — גיב"עתי", חטיבה זו נתקיימה בצבא הסדיר עד 1956, ופורקה חודשים ספורים לפני מיבצע "קדש". והי גם בת-היוג ההולמת ל"גולני" הצפופית, שהרי את שמה עשתה "גיב"עתי" בדרום, בנשאה בעיקר הנטל של בלימת המצרים, במלחמת-העצמאות. בכך תחזור, ולוא חלקית, התרופוציה

חיים מתוקים

...בלי קלוריות

זית דחו את ההצעות עליהם והודות לשמירה הקפדנית על שימוש בחומרי גלם טהורים, מובחרים והיקרים ביותר והודות לשיטות הייצור הזהות — אנחנו רואים שכל טבלית של סוכריות זהה לאחותה. רוקח כימאי מוסמך וטכנאי מזון מנוסים משגיחים בקפדנות על תהליכי הייצור ועורכים בדיקות השוואתיות.

כידוע, סוכריות פותח בישראל בשנת 1958. איכותו וחיוניותו של סוכריות מוכרים היטב והוא מיוצא לארצות שונות בעולם וזוכה מדי שנה להיבחר בימישאל דעת הקהל כ"ממתיק נבחר" הודות לאיכותו הגבוהה.

מנהלי המפעל סיפרו כי לאחרונה מנסים לחקות את טבליות סוכריות. מחקרים אלה האריזו, את צבעי האריזה, את גודל האריזה וכו' וכו' ועלידי כך להטות את הצרכן כדי שיקנה את תוצרתם מתוך מחשבה שזה סוכריות אמיתיות. לפעמים, הם נותנים רווח יותר גבוה ל"חנווני" או מוכרים את הממתיק במחיר זול יותר מאשר סוכריות מקורי וכך מפתים את הצרכן או את החנווני. ה"תוצאה" — טבליות מתפוררות, לא-ממתיקות בסטנדרט הנדרש, אינן נמסות מעצמן ויש לבחוש בכפית, חומרים זולים ולא טובים וכמובן גניבת דעתו של ה"צרכן". על-כן, צרכן המעוניין בסוכריות אמיתיות — כדאי שידקוק את הטבליות ויראה את סימן ה"אס" בלועזית חרוט על-גבי כל טבלית וגם יבדוק שאמנם מצויין על האריזה השם הידוע בעולם כ"סוכריות בעברית ובאנגלית.

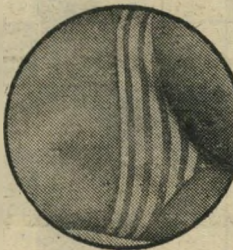
לאחרונה, החברה הוציאה לשוק אריזות-כיס של סוכריות המכילה 120 טבליות והיא ניתנת לשימוש חוזר על-ידי מיליונה מחדש. הטבליות מומלצות ל"המתקת משקאות קרים וחמים, מנות אחרונות ותבשילים. אבקת סוכריות מומלצת במיוחד לאפייה. אפשר לוותר לגמרי על הסוכר באפייה — אם משתמשים באבקת סוכריות.

העם היהודי התברך בהרבה תכונות ואחת מהן היא האהבה לאוכל טוב. אך אליה וקוץ בה — משמנים! מה עושים כדי לא להשמיין או כדי ליצור איזון? שותים קפה ותה עם סוכריות. מכינים ליפתים ומנות אחרונות הממתיקות עם סוכריות. אופים ובמקום סוכר משתמשים באבקת סוכריות. מבשלים... כן, נישחתם, גם עם סוכריות ועכשיו יש גם משקאות קלים עם פחות קלוריות. אגב, לאחרונה יש גם גלי-סוכריות, ב"טעמים שונים, המכיל 5 קלוריות בלבד בכל מנה ואין בו סוכר כלל. כך, הסוכריות מאפשר למאות אלפי נשים וגברים לשמור אם על גורם יפה ונאה ואם על איזון כמות הקלוריות ומניעת תוספת שומן. המומחים לתזונה אומרים כי אדם המשתמש בקביעות בסוכריות יכול ל"חסוך עד 180 קלוריות בכל יום וזוהי כמות לא מבוטלת.

מאחר שהסוכריות נעשה חלק חשוב בחיינו בתקופה המודרנית, החלטתי ל"בקר במפעלי סוכריות: בכנות — היה כדאי. ל"לוי הכימאי הרוקח של החברה הציג בפני טבליות של סוכריות שיוצרו לפני 17 שנה, 16 שנה, 15 שנה... 10 שנים... 5 שנים וטבליות המיוצרות היום — מול עיני. והנה פלא ישראלי: — הטבליות שיוצרו בשנה 1959 זהות בגודלן, בצורתן, בצבען ובכושר ההמתקה לאלה המיוצרות היום. אני — הרגילה לעובדה שתוצרת ישראלי לא תמיד שומרת על סטנדרט קבוע וגבוה — התפעלתי. תארו לכם טבליות הסוכריות של היום זהה ב-100% לאותן טבליות ראשונה שיוצרה לפני 17 שנה! איך שומרים על סטנדרט כזה ממש כמו חברות מזון וותיקות הידועות בעולם המערבי?

הכימאי של סוכריות הסביר לי כי ה"חברה מקפידה להשתמש זה 17 שנה באותם חומרים מובחרים וטהורים בלי שום שינוי. היו הצעות מפתות לעבור ל"חומרי-גלם יותר זולים אך מנהלי סוכריות

קיץ
חפשי
ומשחרר
עם
טמפוני
או-ב-ה
o.b.

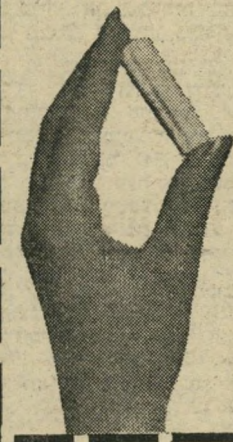

טמפוני אורבה נותנים
לך הרגשה בטוחה וחופש
תוכלי לשחות בים
בבקיני, להתקלח,
לרקוד ולרכב על אפניים

לנערות ולבתולות
מתאימים במיוחד
טמפוני אורבה מיני.
לטמפוני o.b. מיני
כשר ספיגה ענק
כמו לטמפוני o.b.
האחרים.

o.b.
היי חפשייה עם אורבה
הטמפון הקטן
שכבש את העולם
o.b.
להשיג בבתי המרקחת,
בחנויות כל בו,
בפרפumerיות
ובסופרמרקטים.

פרסום מלניק

סיף שלא צנחני צה"ל המציאו את הפטנט. אל רק יישמו רעיון עתיק, שביטוי המוצלח, הממושך ורבה-ההיקף ביותר נמצא ב"שיטת הרג'מנט" של הצבא הבריטי. מאלו מתעוררת עכשיו הת"מ מיהה, למה רק חטיבת הצנחנים הסדירה היא המודירה ומקיימת חטיבות-המשך במיוראים, ואילו חיילי גולני, לאחר סיום הסדיר, מפוזרים כטפוח כדורות בימי-המלחמה, ואינם משוכצים לחטיבות של "גולני-מיוראים" וכך אובדים לחיד-הרגלים — ודעה...!

ובל ייאמר כי יוצא גולני אינם "אובדים", משום שיבוצם בכל מיני יחידות, כגון הרמ"ש. כמו אותם יוצאי צנחנים, נח"ל וסירות, והשלחים כבודדים לחרמ"ש ואובדים שם — יחידות החרמ"ש שלהם לא נחשבו. ח"ר מעולה" וגם לא ייחשבו, כל עוד ישתייכו לחרמ"ש — כך גם אנשי גולני לשעבר. אלה כאלה מועילים, לכל היותר, למלא משיבות בטבלאות-תקן, אך אינם תורמים כימעט דבר לעוצמה הממית של הח"ר בצה"ל.

הקצח"ד החדש

המחשבת משמעות הדבר נאמר, כי אילו, לפני כמה שנים היה צה"ל מתחיל להפנות את בוגרי גולני לחטיבות חיר"מ של "גולני מילואים", יש להנחיה כי ביום-הכיפורים כבר היו נמצאות לגולני חטיבות חיר"מ נוספות. יש גם להבין כי חטיבה כזו, הנוונה מגולני הסדירה והמבוססת עליה, מסוגלת בנקל לקלוט ולהתמסע כמות לא-מבוטלת

חטיבות הודיות. "חומות" בצבא הבריטי לא נכלו מהחטיבות "הלבנות" של האנגלים.

של תגבורת בעלי-תפקידים שונים, אשר מוצאם איננו גולני. נדגיש ונבהיר, כי כל בוגרי גולני אלה אכן נמצאו בסד"כ ה"צה"ל, ורק מפני שלא גובשו במסגרות ההמשך הנכונות, לא היו מסוגלים להמשיך ולתפקד כחיילי ח"ר משמעותיים — כלל מר, "מעולים" — גם במילואים.

אם כשרה של חטיבת הצנחנים הסדירה ליצור ולקיים חטיבות-בנות במילואים הוא שממש קנה-מידה לגבולות יכולת ההנהגה החטיבתית, ברור כי צרכי צה"ל בחיר"מ לא יוספקו במילואים, אף אחרי התוספות חטיבות-המשך של "גולני מילואים" אלא לצורך זה יידרש שגם חטיבת תחיר"מ "החומות" החדשה הנוצרה והמצעת (גיב"ע) חוליד אף היא חטיבות מילואים משלה.

שלושה צעדים אלה — העברת כד החרמ"ש לח"ר, הקמת חטיבת נכעתי כחטיבת חיר"מ, ח"ר מה"סדירה נוספת והפיכת שתי החטיבות, "החומות" כסד"מ ומקור לחטיבות-המשך, של "גולני-מיוראים" — הם ה"גיבועת-מיוראים" — הם המהווים, בצירופם, את הפיתרון היעיל ביותר, והמעשי היחיד, להגדרת חיילי-הרגלים המשמעותיים של צה"ל, עד כדי הכפלתו או שילושו (בטווח של כמה שנים) בלא חריגה ממיסגרת ארגונית כוח-אדם הקיימים.

כרגיל במקרים כאלה, מתמצית הבעיה האמיתית בשאלה, עד כמה יכולים הקצינים הבכירים הנוגעים בדבר — והאחרים, אים, בהכרח, במידה זו או אחרת גם לטעויות ולמחדלים הנוכחיים — להתחנך בכך שהם וגם קודמיהם שגו, להודות בשגיאה, לבחון מחדש את כל המוסכמות הבלתי-בדוקות והמקורות אשר הגנו אותם עד הנה; ובשיק, להיות גכונים ומסוגלים לנהל את המאבקים הקשים והממושכים הבלתי-נמנעים. לאחר גיבוש הביטוס הי תיאורטי הכללי המתאים, ועל סמכו.

הכוונה בעיקר דמוניום עז ניר שא הח"ר בצה"ל — ואם נשפוט על פי מה שעשו אלה עד עתה, אין כל סיבה או מקום לאופטימיות מיוחדת. אבל, אולי עם הקצח"ר החדש תבוא גם התהפוכה החירי בית המיוחלת והחיוניות.

5.000 ל"י הנחה לכל דירה -

בנצרת עילית - מבצע מיוחד

של "שיכון ופיתוח" בספטמבר

חברת "שיכון ופיתוח" תעניק בספטמבר הנחה מיוחדת של 5.000 ל"י לכל רוכש דירה, בנצרת עילית.

על מיבצע מיוחד זה הודיע מנכ"ל החברה, בטקס פתיחה חגיגי של הדירה לדוגמא, הנמצאת באתר בניה של החברה, ברח' יזרעאל.

באתר, כ-400 דירות מהן הוצאו למכירה כ-180, והן מיועדות בעיקר לזוגות צעירים. לבד מההנחה המיוחדת של מיבצע "שיכון ופיתוח", יזכה כל רוכש, זכאי משרד השיכון, בהלוואה עומדת (מענק) בגובה של 20 אלף ל"י וכן במשכנתאות נוחות: למשפחות חסרות דיור ולזוגות צעירים — 100.000 ל"י, למשפחות בעלות דיור — 65.000 ל"י, לבודדים חסרי דיור — 50.000 ל"י.

זוגות צעירים יוכלו לרכוש דירה בתשלום ראשון של 20.500 ל"י בלבד.

הדירות הן בנות 3 חדרים, שטחן 76 מ"ר, 80 מ"ר, 84 מ"ר, ומחירן 149,900 ל"י, 144,300 ל"י ו-133,500 ל"י, לא כולל מס ערך מוסף.

הנחה של 5.000 ל"י תעניק חברת "שיכון ופיתוח" בתקופת המיבצע גם לדירות הספורות שנותרו לחברה בבתים רבי הקומות ברח' חורוד.

אות, הצלחתי להתקבל בחברה יהודית, שהחשיבה אותי בהתאם למידת היותי בן אדם, ולא לפי הדת או הגזע."

את בעיות מימון לימודיו וחייו בתל-אביב פתר פארס בעבודה כפועל-בניין. בחופשותיו עבד כמורה ומדריך בכפרים ערבים שונים בגליל. לקראת סיום לימודיו נתקבל כמורה לשעורי-עזר בגימנסיה הרצליה בתל-אביב. "כדי לפתור את בעיית הסטודנטים בקמפוס התארגנו כ-50 סטודנטים ערבים, והתחלנו לדרוש את המגיע לנו מהסתדרות הסטודנטים ומהנהלת האוניברסיטה. מאוחר יותר זה היה הבסיס לוועד הסטודנטים הערבים, שהי יום הוא כוח רציני ובעל השפעה באוניברסיטה."

תקריות

בבית-החולים

ב תקופת הלימודים, "אומר פארס, "היו פעמים רבות שהרגשתי את עצמי לא-שייך. איזה מרצה שירבב בי דבריו הערה על ערבים, או כשהכניסו קצת פוליטיקה אפילו מבלי לשים לזה לב. זה צבט לי בלב, לפעמים."

כשסיים את לימודיו ובכיסו תעודה, שאין בה אף ציון אחד הנופל מ-90, לא התקשה עוד למצוא לעצמו עבודה. תחילת עבודתו קצת משונה בבית-החולים רמב"ם בחיפה ועתה, זה כשנה, הוא משרת מש רופא פנימי בבית-החולים הממשלתי בעפולה. "בבית-החולים הזה", מספר פארס, בקול שקול ורציני, "עובדים רופאים ערבים אחדים. אני מטפל בכל חולה. אין יחס מיוחד ליהודים או לערבים."

"להיפך, לעיתים אני מנסה להימנע מטיפול בחולים ערבים, כדי שלא יהיו טענות על אפלייה או משוא-פנים. יש לפעמים תקריות קטנות. פעם סירבתי לקבל אשה חולה, שהיתה אמו של אי-שיות ידועה בעמק. האיש התפרץ לחדרי, כשהייתי תורן בחדר-המיון, והתחיל צורק, רופא ערבי יקבע לנו כאן אם אני חולה או לא? מובן שזה פגע. האחות הראשית מיהרה להרגיע את האיש, ולבסוף אישר רופא אחר את אבחנותי, שאמו אינה זקוקה כלל לאישפוז."

"בסך-הכל, חוץ מהתקריות הקטנות, אני זוכה לאמון רגיל בי, כרופא. אם מצד החולים שלי וגם מצד המנהלים של בית החולים."

"לחזור לנצרת"

בלי להתבייש!

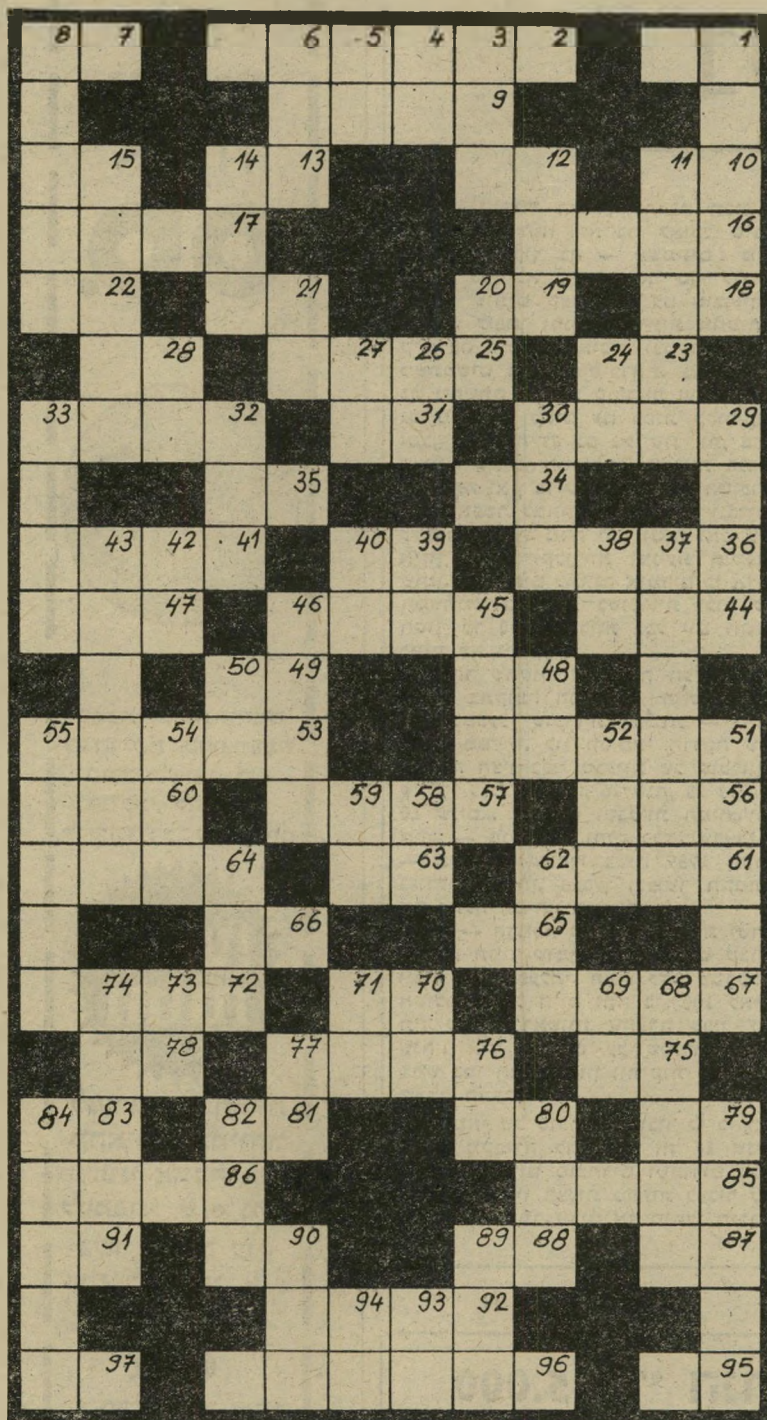
דוקטור פארס אינו מסתיר את לאור מנייתו. "ביום-האדמה", סיפר, "לא באתי לבית-החולים. טילפנתי בבוקר לבית-הספר לאחות. שם הייתי צריך ללמד באותו בוקר, והודעתי שאני לא בא. האחות הראשית שאלה אותי אם זה בגלל יום-האדמה, ואמרתי בפשטות: 'כן'. רק בשעות הערב, כשהיתה לי תורנות במחלקה, הגעתי לבית-החולים. אז התחילו להגיע הנה ראשוני הפצועים והנפגעים מאותו יום נורא."

דווקא בגלל לאומניותו שואף דוקטור נאסר ליצור קשר ומגע עם יהודים. "אני חושב שצריכים ללמוד לחיות ביחד. הקישר יכול להתהוות רק אם יהיו תחילה מילים, ואחר-כך מעשים. חייבים למצוא פיתרון כלשהו, וכשאנשים מדברים צצים הפיתרונות."

את זמנו הפנוי מחלק פארס בין חדרו שבבית-החולים לבין בית הוריו בנצרת, שם יש לו חדר צנוע. הוא התספק להסיר חובב הרבה בעולם. "זה התחלתי שלי", מזהיר הדוקטור הצעיר. והוא ביקר כבר במיוחד-הרחוק, באירופה, ובעתיד יפנה אולי לארצות-הברית. "היתה תקופה שכמו הרבה צעירים ערבים, חשבתי על אפשרות לברוח מכאן לארצות-הברית. לבסוף החלטתי להישאר, להתמודד בכל הבעיות והקשיים. ולהוכיח לכולם שאני טוב. אני מקווה שעמדתי בזה בכבוד. בסך-הכל רציתי לחזור לנצרת, מבלי להתבייש."

הוא עשה עוד יותר מכל. הוא יכול בהחלט להתגאות.

השבוע השולם הזה 2039

מאונך:

מדע-.....; 97. מילת-שאלה.
1. פצירה; 3. מישתה; 4. הווה; 5. יחידה בסולם-הצלילים; 6. ניסיון בעבודה; 8. מענה; 11. אמוניאק; 12. מין כרית; 14. עובד בבית-מרחץ; 15. פרויטאין; 20. אביון; 21. קריאת-גיון; 24. עבד; 26. מבין; 27. סוס בלי ראש; 28. מילת-שליה; 29. מין ירקגניה; 30. במקום ההוא; 32. מודעה; 33. בירה אירי; 37. מכוניי בירת ישראל; 38. רע; 39. נכבה; 40. מין מאר קטן; 42. קריאת תדהמה; 43. בובת-תצוגה, דוגמנית; 45. מין עץ מיקראי; 46. מוסקטו; 48. ידיד; 50. אחוריים; 51. המופעל ביד; 52. סוסר אמריקאי נודע (שמו); 54. יחידת מחסני-חירום (ר"ת); 55. שופעת אור, שמחה; 58. כמו 83 מאון; 59. מטבע יפאני; 62. עווב! 64. מוכ"ל ההסתדרות (ש"מ); 68. מין קוף; 69. מצבת-זיכרון; 70. מופע, באנגלית; 71. ישן; 73. זאת אימרת (ר"ת); 74. אוהל אינדיאני; 76. מן הצאן; 77. לשד העצ; 79. נסחבת אחרי; בעיקר מדינה; 80. משקה העשוי מדבש; 82. כוב; 84. נקבת האריה; 89. פרחוני; 90. עיר בגרמניה; 93. סימן הכפל; 94. מילת-ברירה.

מאונך:

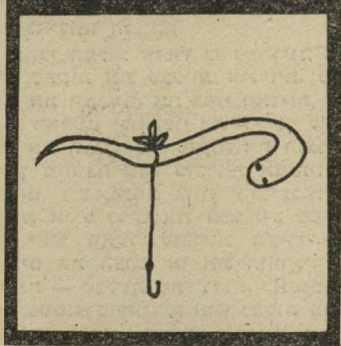
1. מרוצץ בעקב נעלו; 2. שיבריחרס; 7. ידיד; 9. אישור, היתר; 10. שמה; 12. במקום הזה; 13. מידתיבש קדומה; 15. חסידות-הליה (ר"ת); 16. הווה כאן; 17. מארבעת המינים; 18. חומת-מים; 19. זכר בבקר; 21. קידומת הולנדית; 22. בתוכה; 23. נהר באפריקה; 25. אסיר; 28. בתוכי; 29. חי ימי טורף; 31. דגל; 32. שייך לנו; 34. מושת על כל אורח במדינה; 35. גיבעה קטנה; 36. אשרה; 39. בית הציפור; 41. מסתיר; 44. גשם קסא; 45. החודש הראשון בשנה; 47. הרי; 48. בוא מלמעלה למטה! 49. אפס כוחו; 51. הצלה; 53. מעוזו של האפיפור; 56. של; 57. פגיע; 60. מלחין יהודי-צרפתי (ש"מ); 61. נרקבת; 63. מבלה את הלילה; 4. בסיס צבאי; 65. גבוה; 66. בירת הנגב (ר"ת); 7. איתן בדעתו; 70. עצם בפה; 72. עיקשות, עקב; 75. בגד-שרד; 76. צחיח; 78. יבשה בלב ים; 79. בוא הגה! 80. מין משקה; 81. מרגיש; 83. תנועת מים בים; 85. שית מידברי בעל פרחים לבנים; 86. סמוך; 97. מילת-זירון (הפוך); 88. מסולם הצלילים; 90. צונן; 91. מילת-שאלה לזכר; 92. הרשות לפיתוח אמצעי-לחימה (ר"ת); 95. בתיקול; 96. סיינסי-פיקשן.

קשקשת 2039

הפעל את דימויך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההגה דרות הקולעות ביותר תפורסמה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קולנוע המכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 2036

- פיתיון מאולף לשימוש חוזר. **רב טיבני**, רח' מישכנות 228, רכסים
- חכה מודרנית של יגאל תומר-קין.
- יצחק גרוס, ת.ד. 3152, בתיים-עלוקה מחפשת פציינט.
- **הרם גל**, קיבוץ החותרים
- שנה טובה מאדם לחווה. **אורי גליבוקי**, רח' חיים פרל 24, בני-ברק
- "וכשהתקרבה הבקלה, זינק עליה הפיתיון ובלע אותה!" **דדי תבלין**, רח' גזר 6, תל-אביב

השבוע בדרייב-אין

בשעה 6.00

וולט דיסני

"אזופי הספורט"

בשעות 7.30 - 9.45

"הנוער לשלטון"

אנו מחפשים בתים חמים עבור חתלתולינו החמודים! אגודת צער בעלי חיים

רחוב פלמח 80, יפו,

טל. 827621.

רחל מרחלת על כל העולם

רוצה רוצה - אבל

זה לא יוצא

מסתבר שגם בעונת המעבר, ממשיכות הידיעות לעבור מפה לאוזן, ובין השאר שמעתי מספרים גם על חתול שחור רציני שעבר במישפחתם של האדריכל **יורם רסקין** ואשתו, מלכת-היפוי (מיל) **רפנה נוי**.

וכמו בכל מישפחה טובה שבה מתגייסו שים הכוחות היפים בכוחות היוצרים, כאי שר קמה דפנה לפני זמן קצר, ונסעה לאמא שלה, מי שהיתה מלכת ספריות תל-אביב, **אנשה**, הנמצאת כעת במיאמי ביץ', ראו בכך הכל הוכחה כי יש דבר רים בגו.

יופי של יומולדת

מה אומר לכם, איך שהזמן רץ? טוב זה לא חדש, אבל עוד אחת שהחליפה את הקידומת בגיל שלה, היא השחקנית-לשעבר **יועצת-היופי בהורה אתי אול** מן. לכבוד המאורע החשוב בחייה עד עכשיו, החליטה אתי לערוך מסיבת-יומולדת ענקית, כי בניגוד לכללה המסתירות את גילן, אתי דווקא אחת כזאת הגאה בהתפתחותה הביולוגית, ומשוכנעת שיש לה עוד מה להציע.

אצלה לא משנה הגיל, וכראייה היא זוקפת את שנותיה בגאווה, עם המבט קדימה. אחרי ששכנעה של אתי, הדייגת המפורסמת **אתי בוס**, ערכה מסיבת-יומולדת על טהרת כל היפות העליונות שבעיר, החליטה אולמן לתת לה קונסטרטה והומינה לא רק את כל היפות אלא יחד איתן גם את כל היפים.

ובכן, למסיבה הוזמנה כל העיר, על יפיה ויפותיה למיניהם. אתי טרחה בעוד מועד לערוך רשימה מעודכנת על מצב היופי בעיר, וכתוצאה מכך יכולתם לעי-רוך שם מיצע-יופי חגיגי, ממש תאוה לעיניים.

במקביל קיבלה אתי הצעה לחזור לתי-אטרון, וזתה בהצעה להשתתף בסרט, ולי-קינזה קיבלה גם הצעות-חיזור מפתות מכמה רווקים מבוקשים, שהסיפור איתם רק מתחיל ולא נספר לכם מי הם, כדי לא לעשות לה עין-הרע.

אבל בינתיים, למרות כל הבשורות לא באו הישועות, ואתי הגרושה עדיין ברי דדה. היא מסתובבת לה בגילוי-לב נויב בכל מיני מקומות, ומכיוון שהמישחק זה אצלה בדם, כולם כבר מאיצים בה לחזור לבמה.

כי אם מועלות על בימותינו הצגות כמו אקווס, מושל ירחו, או השלאגר הדומאית הו היא הוא, או בהחלט יש גם לה צ'אנס להראות את כישוריה הכול-טים בשטח הדראמה. תראו שהיא עוד תפי-תיע.

אתי אולמן הקידומת החדשה

אמא של דפנה, אנטה, המטפלת בכ-לות ישראל מזה שנים רבות, נסעה לאר-צות-הברית כדי לפתוח סלון דומה בפזר-רה, נסעה לשם כדי לעזור לה. יורם, מצידו, ניראה בגפו במסיבות חברתיות, דבר שהוליד גל של רכילויות מכווערות. אבל כל אלה שהיו בטוחים שאי-א-ו-טו יוצאת השירה לכיוון הרבנות, טעו טעות גסה. כי בסך-הכל, לפי מה שמגיע אלי ממקור ראשון, מדובר כאן רק במריבה קלה וקונוונציונלית, מאלה המתרחשות בכל אתר ואתר, וכל מי שבא לנחם את יורם, שנשאר עם הילדים, ולהציע לו כתף שיבכה עליה, בא לעודד ויצא מעודד, כמו שאמרים.

לכל אלה היכה הסיפור שדפנה עוד מעט חוזרת, שהם לא מתגרשים ושהנסי-עה שלה היא עיסקית בלבד. בינתיים יושב יורם על תקן של אלמן-קש, ובתור שכזה הוא דווקא עליו ומלא-מרץ. אפשר לראות אותו בכל אירועי החברה, רענן ומטופח כדרכו, מלווה במיני חתיכות, פוגש חברים, משתדל לשמור על מוראל גבוה, שותה ומבלה. אחרי הכל הוא רק בן-אדם.

כשהוא מתעייף, הוא מעלה את המלווה התורנית על הפונטיאק הספורטיבית שלו, אבל הוא בסך הכל מחזיר אותה לביתה, כיאה לג'נטלמן ארכיטקטוני, והולך לישון לבד.

מדי יומיים מקיימים יורם ודפנה שלו מגע טראנס-אטלנטי בטלפון, ומספרים לי שנוסף לחשבוני-הטלפון שתופס, תופחים בין השניים גם הגעגועים והאהבה. מה שנכון הוא שבינתיים, כשדפנה נמי-

דפנה ויורם רסקין נעים טראנס-אטלנטיים

קלויז-אפ 'פואי'

צא בקומה התחתונה ואשר נועד לאורי-חיים שירצו לנח. נורברט עצמו הסתובב בין האורחים יחף וקלירגל, מה שסימל

נורברט סגל חומד של דירה

בימים אלה זכתה יפו העתיקה בתור-ספתיכוה נכבדה לשורת האמנים שבנו בה את ביתם, והכוונה היא לצלם הוותיק **נורברט סגל**. נורברט, שהתגרש לפני כשנה, לא התייאש, וכמי שידוע כבחור בלתי-עצוב ונחמד לחלוטין, החל בפעיי-לות העליוה שלו ביפו, שם הוא רכש לו בית בשכונת לפסלת **אילנה גור**, והחל מייד בעבודות השיפוצים.

תוך שיש שבעות בלבד סידר לעצמו חומד של דירת-רווקים, והספיק אפילו לערוך שם חנוכת בית עם אמני יפו ובוהמיני עיירת האמנים.

האורחים במסיבה נשאו ודיברו על עניי-נים ברומה של אמנות, על צירי-הבניה שעברו על נורברט והתבוננו באוסף-האי-מנות העשיר של בעל-הבית, שיכול להת-חרות בגלריות לא-מעטות. כל אורח שה-גיע הוזמן לערוך סירור ברחבי הבית, כולל הצצה לחדר-המיבצעים האישי של נורברט שבו, על שטיח אדום-לוחט מקיר אל קיר, תפסענה הנסיכות המאושרות. משם עברו לחדר-מיבצעים נוסף, שנמי-

התחביב של חביב

בתקופת החגים, כשכולנו דואגים לקבל ולתת מתנות ליקריו, קחו דוגמה מה-פירסומאי **חביב שימעיני** שחגג יחד עם אשתו, רותי, 13 שנות נישואין. לכי-בוד הבת-מיצוה לנישואין נתן לה חביב במתנה רק שני פסלי-ברונזה וכמה אורי-גינלים משנעים. עכשיו, כשיש ברי-מיצוה, זה דרש חגיגה רצינית הרבה יותר. שבר את הראש ושבר, מה ייעשה לאשה שבעלה חפץ ביקרה? והנה מה שמצא. הוא פתח לה בוטיק, כזה שיכול להכיל

חביב שימעיני ודוגמניות * מדידת אישיות

בתוכו לפחות עשרה בוטיקים אחרים. כי אם הוא כבר קונה לה משהו, אז זה הכי גדול שאפשר למצוא.

ואיפה ההנאה שלו? או. חכו בסבלנות. לפי מיטב מסורת הפתיחות, הכין חביב פתיחה חגיגית של הבוטיק עם המון שמ-פניה ודליקאטיס, הביא את מיטב הדוג-מניות היפות והאופנתיות, ואפילו ראשי-מועצת רמת-השרון, **פסח בלקין**, מיהר להפגין נוכחות בחבורה הנוצצת.

וכעת, הסכימו ושמעו. כשרותי החור-גגת היתה עסוקה עם האורחים המתפש-טיים-מלבשים-מתפשטים, לא טמן חביב את ידיו בצלחות הסלאטים בלבד, אלא דאג גם לארח באופן אישי את כל היפות. מי שבלטה ביניהן במיוחד היתה הדוג-מנית ומלכת-היופי לשעבר, **מירי זמיר**, הגרושה הטרייה, שהיתה יפה מהרגיל, ולכן גם לא היה פלא שלפתע נעלמו מירי וחביב לסיור-ספיישל ברחבי הבור-טיק, הרחק אפילו מן העיניים האלקטרו-ניות וממצלמות-הטלוויזיה הנסתרות. כי אחרי הכל, חביב יודע בדיוק מהם השטי-חים המתים של המצלמות שלו, ועל זה הוא שומר בסוד כמס.

ובעוד רותי, הרעיה הנרגשת, ממלאת את חובת המארחת במזיגת שמפניה לאורי-חיים שבקומה העליונה, ירד חביב עם מירי הנרגשת לאיפחות לקומה התחתונה, ושם התאים לה מערכת בגדים באופן אישי. יש לו פשוט כישרון טיבעי לזה.

* מימין: מירי זמיר; משמאל: קארל דונסקי.

את טבילת-האש של הבורגני הבא לחסות בצל כנפי הבוהמה. וכאילו לא הספיקו כל המעדנים שהוא הכין, הרי למחרת חיכתה למוזמנים גם סעודת ברי-בקי, שאותה הכין נור-ברט כדי לשמח את השיניים הטוחנות של החברים. וכך, בטוב ליבם בלעיסה, הסבירו להם נורברט שהוא עמוס עבודה עד מעבר לשעות היממה, ולכן אין לו שום תוכניות להתחתן, ולפחות לא בעתיד הקרוב.

ביגונו, כשיש לו לבני-אדם דירה חלוי-מית שכזאת, מסיבות נוי-סטופ וגג מלא כיווני אוויר כמו שיכול להיות רק ביפו, והוסיפו לזה שכנים טובים והרבה עליונות בלב, מה כבר תועיל לו עוד חתונה?

**לעולם אינך יודע איפה
תמצא את 'מכבי' בפעם הבאה.**

maccabee
בירה בינלאומית.

ניו-יורק. מלבורן. יוהנסברג. אתונה... וגם בישראל

רחל מרחלת על כל העולם

המודעות שהתפרסמו בתחילת השבוע בכמה עיתונים, ואשר בישרו על נישואיהם של **אורטה שורין** (23) ו**איציק דנין** (40), ניראו כמו מתיחה. אבל לפחות, מתיחה בטעם טוב. כי בפעם האחרונה שהופיעו מודעות כאלה, לפני מיספר חדשנים, היו אלה מודעות-אבל, שביכו את מותו ללא-עת של איציק דנין, בעליו של מוסד רנו 19, מי שהיה במשך שנים

ג'וקי מחפש יורשת

חתונה בלי כל אזהרה מוקדמת

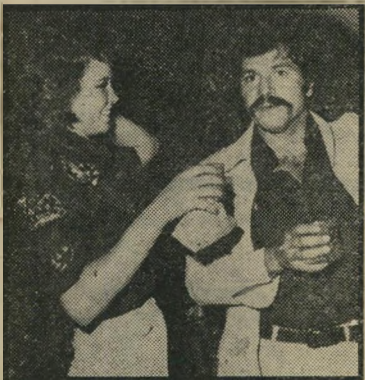
בחיי שקשה לי להבין מה קורה לבחור רות היום. כולן מסתובבות עם לחץ ג'אז גבוה בראש וברגליים. ואם אתם רוצים לדעת מי מרים להם את הלחץ הזה מה שיותר גבוה, אל תתפלאו אם אסגיר את המורה הפרולרי לג'אז. הלא הוא ג'וקי ארקין, הרקדן הוותיק שאפילו הלך והתקדם לו להקה שלמה וקרא לה להקת בנות הג'אז.

אבל כמה שהבן אדם הוא רקדן ג'אז ומקפץ מפרח לפרח, לא תאמינו, בשנתיים האחרונות הוא היה צמוד מאד לצעירה שהיא כמובן אחת מרקדניותיו. שמה הוא **בוורלי בנר**, עולה חדשה מדרום אפריקה, שהחלה את הקאריירה בלהקתו של ג'וקי כאחת מהשורה ואט-אט, ככל שהתחזקה האהבה, כך התחזק מעמדה. לבסוף, אחרי סולו משכנע אצל ג'וקי היא הפכה גם סולנית הלהקה.

ג'וקי, מציוד, טיפח אותה והפך אותה לפרמיה-בלרינה על הבמה ובחיים וכן, בין טיפות לטיפות, תפחה הבלרינה במקור מות הנכונים ובא זמנה להתגייס לצהל. כאן היא חוללה היישר ללהקה צבאית, שהבמאי שלה הוא — ניהשתם נכון — ג'וקי ארקין בכבודו ובעצמו.

ריחוקה של בוורלי מהלהקה אומנם פור תה אפשרויות לכוכת חדשה במדים, אבל ג'וקי אינו רואה את הפרידה ביניהם כעניין סופי, אלא מספר כולם שזוהי תקופת-פירוד ניסיונית — זוהי אחרי שה שניים כימעט שרקדו ביחד את מארש-החתונה.

עכשיו, כשבוורלי תהיה עסוקה בהופעות ובנסיעות בין בסיסי צהל, כבר דואגים לספר לי שג'וקי מחפש לה סולנית-יורשת, גם בלהקה וגם בלב. אבל כמו שאני מכירה את ג'וקי, אתם יכולים לסמוך עליו שהוא ימשיך במסורת הנעורים המפורסמת שלו, כי מי שמכיר אותו יודע, שהמטון שלו בחיים זה שרק בחורות צעירות ויפות יכיר

ג'וקי ארקין ובוורלי בנר
רק צעירות

לות להחזיק אותך צעיר. נערות צעירות זה דבר נהדר, הוא אומר לחבריו. הן מלאות אהבה, לא מקולקלות מכל מילחמת הקיום בחיים, ואין להן בראש ג'וקים של החתונה וכל מיני דברים כאלה.

הפירוד היכה רבים מידידיהם בתדהמה, כי יורם וגורית היו ידועים לכל, כל השנים כווג סימפטי ומכניס-אורחים. אך כפי הנראה תהיה להם תועלת מהפרידה הזו, וכל נסיונותיהם להתגבר על הבעיות המשותפות לא הועילו. הם החליטו להשאיר את הידידות ביניהם בעינה, לפרק את מוסד הנישואין. כעת מחליף יורם כוח ורשמים באמריקה, ובוורלי נשמע על חזיותיו בפיוזמר גים שיכתוב, ולמרות שאין כעת אף אחד שיכתוב פיוזמונים לגורית, הרי היא, לפחות, גילתה שהמספר 13 יכול להיות גם מיספר-המול שלה. למה לא, בעצם?

אילת. רפי היה כל-כך המום למישמע הידיעה על נישואי השניים, שהעניק לי אורחים בורבמקום משקאות וחולצות חינם. אלא שהנוער לא צריך לסבול מזה שלוש מתחשק לערוך את סכסכי-נישואיו ביחידות

נות, ויצא ממנה ישר אל מתחת להופה, מבלי שאיש מידידיהם, מכריהם או בני-מישפחתם יהיה נוכח במקום. ומסתבר שתמורת תמורה מתאימה, יכיר לים גם הרבנים לערוך סכסכי-נישואין מזורז

איציק ואורטה דנין
רק לא טארואם

ובאינטימיות, הרחק מההמון הסוער. לפי-כך, לא יצאו השניים נקים בלא-כלום. את המס לחברה על איחודם הם ישלמו, ועוד איך, באבוהם הם ישלמו אותה. מעכשיו ועד לחג החנוכה, אם לא יותר, הם יצטרכו לפצות את כל העיר במסיבות חגיגות ונישפיה-חשק כדת, על שהעזו להת-חתן בלי כל אזהרה מוקדמת.

ומקוצר, כל העניין, כולל ענידת הטבעת, שבירת הכוס ולגימת היין המסורתית, לא נמשך יותר משבע דקות. רק אחרי שהעניין הסתיים, ולשניים היתה ביד תעודה שהם נשואים כדת משה וישראל, הם בישרו על כך לכמה ידידים מופתעים. מהחתונה הם יצאו ישר לירח-דבש מקוצר בכפר של רפי גלסון בי

רבות אחד הגברים המבוקשים ביותר בקרב נערות החברה התל-אביבית.

כל אלה שהופתעו, בשעתו, לגלות, כי איציק נפל בסך-הכל קורבן למתיחה, וכי הוא מכחיש את מותו בתוקף, התייחסו למודעה השבוע בביטול, לא מפני שלא ניבאו נישואין ביום מן הימים בין איציק לאורטה. סוף-סוף הג'ל יוצאים, מבלי, נראים וחיים בצוותא זה למעלה משלוש שנים, תקופת-הימים סבירה בהחלט. אבל איש מבין מכריהם וידידיהם הרבים לא האמין שאם אכן יתחתנו, הם יעשו זאת בחשאי וללא כל הטאראאם הראוותני המאפיין חגיגות-נישואין בישראל.

כי אם יש וגו' שיש לו סיבה אמיתית לחגוג את נישואיו, הרי זה הצמד הזה. במשך תקופה ארוכה נראה היה כי נישואים, עבורם, הם משימה בלתי-אפשרית. וזאת מהסיבה הפשוטה, שכאשר הכירו זה את זה והתאהבו, הם היו עדיין נשואים. אורטה היפה היתה אשת-החיקו של צלם-הטלוויזיה **אריה רוזנפלד**, ואילו איציק כבר היה נשוי פעמיים לאותה אשה. אחרי שנשא אותה בשנית אחרי גירושיו ממנה.

במשך תקופה ארוכה היה הרומן של אורטה ואיציק רומן חשאי, במטרה שלא לקום יתר על המידה את בני-יוזגם החור קיים. אלא שהתכסס הזה לא עבד. כאשר ניסה כל אחד מהם, בנפרד, להשיג גט, כדי שיוכלו לחיות יחד בגלוי ובפומבי, היה עליהם לעבור דרר-ייסורים קשה. ש' נדמה היה כי לא תסתיים לעולם.

לפתע, בקיץ האחרון, אירע הנס. תוך תקופה קצרה קיבלו גם איציק וגם אורטה את כיתבי-הכריתות מבני-יוזגם הקודמים. הם החלו לתכנן להקים בית משותף. אלא שאו הסתבר שזה לא-כל-כך פשוט. אחרי תקופה כה ארוכה של ריתוק למוסד הגיר שואין, לא הכל מהררים להיכנס אליו חזרה, ועוד מרצונם החופשי.

אבל זה קרה להם. הם החליטו שבי-תשליז הם יהיו כבר נשואים. כל הצרה היתה שהם החליטו על כך שעות מיספר לפני שנגמרה תשליז, והיה צריך לרוץ נגד מחוגי השעון כדי לממש את ההחלטה. זאת היתה החתונה המהירה ביותר שי-נערכה אי-פעם בארץ. היא נמשכה בסך-הכל שבע דקות, על השעון. ולא זו בלבד שהיא נערכה בלי הרבע-עוף והגעפילטע-פיש המסורתיים, אלא שמילבד החתן והרכלה נכח בה איש, להוציא כמובן את הרבנים, החזן ושרא כל-יהודי, שבלע-דיהם אלוהים לא מאשר קידושין.

איציק, שמאז ומתמיד היה ידוע בתור הפלייבוי-העובד, המשיך לעבוד עד שעה ש בערב במוסד שלו. בקושי הספיק להסיר את הגרזין מעליו כדי להגיע אל מישורדי הרבנות כשזוהר מצוחצח למשע. הם נכנסו במכוניתם לחצר מישורדי הרב-

להתגייס

או להשתחרר?

תמיד נעים לשמוע ששיתוף-פעולה בין העם לצבא נמשך. ומי שממשיכים בזה הפעם הם **מירי שומרון**, מי שהיתה נשואה לקצין מיבצע-אנטיבה תת-אלוף רן שומרון, המנהלת בימים אלה רומן עם עורך-הדין **אביתר לוין**.

מירי בת 26, שקיוותה בזמנו לחזור אל הגרוש המפורסם שלה, וידידותיה אף ידעו לספר לי שלמענו חזרה ללבוש מדים בדרגת סרן בצבא-הקבע, לא הצליחה בפעולתה להתחרות של התא"ל המשוחרר שלה.

אך לעומת זאת, עם אביתר בן ה-45 היא דווקא מצליחה יפה מאד למצוא שפה משותפת. והם מבינים זה את זה כל-כך טוב, שעכשיו אני רק מצפה לראות אם הוא יתגייס למענה, או שמא היא תשתחרר למענו.

פיזמון לא חוזר

יורם, שהוא יוצא משך גיור, ואשר שיריו הפכו כבר ניכסי צאן ברזל בעולם הפיוזמונאות בארץ, החליט לבסוע לא-י צוה-הברית, למסע הרצאות ברחבי הקמ-פוסים מחוץ אל חוף, בשילוב מסע הת-אוששות.

גורית נשארה עם הבנות בדירתם המי-שותפת, והחלה עוסקת במלוא המרץ בעי-תונאות ובכתיבה יוצרת, שאין כמותה מרפא בשעת-משבר. יורם, מציוד, שלה את ידו גם במיכחול, ואפילו הספיק לקיים תערוכת ציורי-שמן פרי מיכחול. אלא שהציורים אולי נשאו אותו לעולם אחר שעה שהוא צייר אותם, אך המציאות היתה ברורה לו מאד.

כמה שאני שומעת על גירושין ופירוד דין, אני לא מצליחה להתחסן. ובייחוד כשאני פוגשת בוזג נוסף העומד על סף הרבנות, מצידה השני, ועוד נחמדים כמו הפיוזמונאי-משורר **יורם טהרלב** ורועי-תו הפיוזמונאי-משוררת שירייה-ילדים **גורית זרחי**.

מה אומר לכם? בימים טרופים אלה כבר אי אפשר לשיר שיר עם בתים ארו-כים, כי פתאום, באמצע איזה בית השיר נגמר, ולפיזמון אין המשך.

כך קרה שאחרי 13 שנות נישואין שקי-טות, פלוס שתי בנות בגיל 10 ו-11, החליטו השניים להיפרד סופית בטון מי-גורי, כיאה לזוג תרבותי.

קולנוע (פסטיבלים)

עוד פסטיבל גוסס

פסטיבל-הסרטים בעיר הבאסקית סן סבסטיאן מקובל כשלישי בחשיבותו היום באירופה, אחרי קאן וברלין. ואכן, כדי להתאים את מועדו לחשיבותו הוחלט להווי אותו לתחילת הסתיו, לעומת זה של קאן, המתרחש בתחילת הקיץ, וזה של ברלין המתקיים בחודש יולי.

אלא שבסן-סבסטיאן יש בעיות. בשנה שעברה היתה פרישה המונית של סרטים ואישים שהוזמנו למקום. על רקע פור ליטי. מיטרת ספרד עסקה באותה עת בביעור הלאומנים הבאסקיים, ושיטותיה ניראו בעיני אנשי-קולנוע רבים כמנוגדות לכל עיקרון של ביטוי חופשי וזכויות האדם. שפסטיבלים-לסרטים מתיימרים ל-

צדד בהם. אבל וסרינים לבנים. השנה, כך הת- קבל הרושם, עם שינוי מסויים במשטר בספרד, ועם אווירה גינחה יחסית, נדמה היה כאילו העניינים יתנהלו על הצד היותר טוב. אלא שלוש ימים לפני הפתיחה החגיגית, שעה שבעיירה קרובה לסן-סבסטיאן נערכה חגיגה עממית, פתחו השוטרים לפתע באש לעבר חבורה קטנה שהוטופפה סביב דגל באסקי. צעיר אחד נהרג, וכל האזור עטה אבל. בתים כוסו בסדינים לבנים וכובעים שחורים. קריאות מחאה וקבוצות אנשים ועופי-פנים מילאו את הרחובות. תחת קרנבל-הפרחים וקבור צות-החלילים שהיו צריכות להקביל את פני המוזמנים לערב הפתיחה, הסתובבו ברחובות נידות מישטרה ושומרים חמושים ניצבו בכניסה להיכל הפסטיבל.

שעה שעל המסך באולם הוקרן סרטו האחרון של ויסקונטי, התמים, שפתח את הפסטיבל, השליכו מפגינים ברחוב סמוך בקבוקי-מלוטוב לעבר השוטרים. מאוחר יותר, שעה שיושבת-הראש של צוות השופי- טים, השחקנית המכסיקנית דולורס דלי- ריו, סעדה באחת ממסעדות-הפאר בעיר, התקהלו מפגינים ברחוב וצעקו אליה: „פאשיסטית“. השחקנית, שנרדפה בתקור פת מקקארתני באמריקה בשל דיעותיה הפוליטיות, נפגעה קשה, ואך בקושי רב שוכנעה לא לעזוב את המקום למחרת.

מקום רגוע יותר. בינתיים, נתנו האיר- רועים את אותותיהם גם בדרכי-הגישה אל המקום וממנו. טיסות בליבאו הקרר- בה בוטלו ללא הודעה מוקדמת, התנועה בכבישים מצרפת (סן-סבסטיאן קרובה מאד לגבול) הסתככה, בשל מחסומי-המישטרה הרבים, ושבתות מגדל-הפיקוח בגמל- התנועה של מדריד הוסיפה מלח על הי- פצעים. עתה מדברים על אפשרות של העברת הפסטיבל למקומות רגועים יותר, כמו קוסטא-דל-סול או מאורקה, שהגיי- שה לשם קלה יותר, המלונות מצויים ב- שפע, התיירות משגשגת ואין בעיות לאי- מיות (בינתיים).

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: קן הקוקיה, חשיבותה של אהבה, להיות או לא להיות, דוקטור סטריינג'לאב, אהבותיה של בלונדינית. **חיפה:** קן הקוקיה, אנשים יפים. **ירושלים:** אנשים יפים.

תל-אביב

*****השיבותה של אהבה** (סינמה 2, צרפת) — סיפור-אהבה מיוסר בין צלם לשחקנית, על רקע שולי הבור- המה הפאריסאית. סרט פסימי ומדכא, מבויים בכישרון ועוצמה קולנועיים נדי- רים עלידי אנדריי זולבסקי. בתפקידים הראשיים: רומי שניידר ופאביו טסטי.

חיפה

*****קן הקוקיה** (פאר, ארצות הברית) — עימות בין עברייני המתחזה כמסורף לבין אחות ראשית בבית-משד- געים, כמשל על דיכוי הפרט בחברה המר- דנית. בימוי מרשים של מילוש פורמן. ג'ק ניקולסון בתפקיד חייו.

ירושלים

*****אנשים יפים** (רן, דרום אפריקה) — סרט תיעודי על חיות הג'ונג- גלים והמידבריות של מערב-אפריקה, פרי מחקרים של שנים ארוכות, המציגים את ההולכים על ארבע כחביבים ומתורבתים לא פחות מן ההולכים על שתיים.

צ'אפלין ובלום — מדהים שוב

קנים של הקולנוע: פנטומימאי, רקדן, מוקיון, טרגיקון, האיש המשחק בכל איברי גופו, ותנועותיו מתואמות כמלאכת-מחשבת. אפילו רגשותיו הגולשת אינה מביכה, וכאשר הוא חוזר לרגע לאחור, אל אמנות התנועה האי- למת, בשיתוף-פעולה עם האיש היחידי שראוי להיכלל בשרה אחת עימו, באסטר קיטון, זוהי חוויה שאסור להחמיצה.

הגשש החיזור — הם מצחיקים

השיגרה קטנה מדי והסניט מדי. חולות סיני מספקים רקע פוטוגני מאד, ואם מבחינה חזותית נראה הסרט ככל-בו של שאילות (הנערה במיוזודה מסרט מתוק, הדמויות הצצות מאחרי דיונות מאשה בחור לות, האוהל המתעופף וחושף זוג מתעלס ממאש, ציר- מכונת הנקשר לעמוד בטון מאמריקן גראפיטי), הרי לפחות אפשר להתנחם בכך שנשאלו מן המקומות הנכונים.

מונטאן וסנדרף — אהבה לאקדח

בסיפור, ולמרות שמונטאן נראה מנוסה מדי בחיים לגי- לום דמות תמימה יחסית, הרי הסרט עשוי בעידון טכני רב, בעיקר בכל הנוגע לצילומיו של אטיין בקר, המצטיינים בקפדנות המינה הפנימי שלהם. לאישיותם של פריה וסיניורה, יש עדיין מישקל נכבד על הבד.

צוואה

מוקדנות

אורות הבמה (פאריז, תל- אביב, אנגליה) — סרט זה, שנעשה על-ידי צ'ארלי צ'אפלין בגיל 64,

נושא את כל הסממנים של צוואה: גיבורו הוא בדרן מז- דקן שהידרדר מתהילה לאלמוניות (צ'אפלין חש מעט מן- הטעם הזה כשנאלץ לעזוב את ארצות-הברית, שנתיים לפני- כן); הדיאלוגים ספוגים סיכומי חיים (טעם החיים הוא החיים עצמם, ולא המשמעותיות שרוצים למצוא בהם; התי- שוקה לחיים, עם הכאב והסבל הכרוכים בה, היא הנכס היקר ביותר של האדם); המצבה „וודוויל“ שבו גדל צ'אפלין עצמו, חמה ומרגשת; יש כאן אפילו חלקה מסויימת על חטא המרידות והציניות של מסייה ורדו; אפילו החלפת המישמרות המסתמנת בסרט, היא סימלית: הרקדנית (קלייר בלום, בתפקידה הקולנועי הראשון), שאותה החזיר הדרן הוקן לחיים, ורקדת על הבמה שעה שהוא נופח נשמתו, כעין אלגוריה ליצירתו שחיה אחריו ונשארת כירושא צאצאיו — במיקרה זה, סידי צ'אפי- לין, המגלם בסרט דמות של מלחין המאוהב ברקדנית.

בצפייה חוזרת, מדהים שוב לראות באורות הבמה, עד מה ידע צ'אפלין להשיג, באמצעים הפשוטים ביותר, את התוצאות המושלמות ביותר. מצלמתו זה ממקומה רק בליתי-ברירה, העריכה כימעט שאינה מורגשת, והקול הוא מעין תזכורת מאוחרת (הסרט מתחיל עם כותרות כמו בימים הטובים). אבל מול המצלמה ניצב אולי גדול השח-

קונסטנצה

בנוילואים

גיבעת חלפון אינה עונה

(תל-אביב, תל-אביב, ישראל) — אחרי כל הבינונות האחרונים

שכינו את עצמם „סרטים ישראלים“, ניתן לפחות לנשום לרווחה: מה שאסי דיין ונפתלי אלטר עשו הפעם, אינו רושם דף חדש בתולדות הקולנוע בארץ. אבל לפחות אינו מעליב את הצופים. ואם הגשש-החיזור מצחיקים יותר על הבמה, כאשר הקצב הפנימי שלהם ומישחקי-הלשון שהי- רוריים אינם מרפים לרגע, אי-אפשר להתעלם מן העובדה שהם מצחיקים גם בסרט.

הצרה העיקרית כאן, היא שנדמה כאילו כל הקשורים במיבעץ החליטו שהמדובר באמת אד-יורק בהופעה של הגשש-החיזור — במקום על במה, על מסך. כלומר, תפקידו של התסריט הוא להוביל מחוכמה אחת של פולי לחוכמה אחרת של שיקה, ליואש מוגזם של גברי, וחוזר חלילה. והמעשייה על הסמ"ר המאוהב בבתו הקטנה של מר חלפון, שהסתבך ברכישת קרקע שאינה קיימת ממר קונס- טנצה, שהסתכסך עם הצבא משום שלא הופיע למילואים בבסיס הדרומי שבו משרת הסמ"ר, היא כל-כך לא מקורית וכל-כך מיקרית, שלא כדאי אפילו לפרקה לגורמים ולהצ- ביע מניין נלקח כל מרכיב שלה. לא חשוב. מה שחבל הוא, שהיא אינה מסוגלת לעמוד על אותה הרמה עם החומור הלשוני והחזותי של גיבוריה, וההעזה לסטות מן-

הארי

הצרפתי

פוליס פיתון 357 (צרפון, תל- אביב, צרפת) — פתיחת הסרט, סינטי-אהבה בין אדם לאקדח,

מכניסה את הצופים אל עולמו של הארי המזוהם והמאג- נוס שלו, בגירסה צרפתית. ואומנם, כל מה שמתרחש בשלבים המוקדמים של הסרט, החל מן היעילות העילאית של גיבורו (איוו מונטאן) מפכה-המישטרה הקשוח, וכלה בדימויו, כאב-בדוד שהצדק הוא המטרה היחידה בחייו, מזכיר את סירטו של דון סיגל.

אולם לאחר שהניח את היסוד למה שנראה כמותחן מן השורה, מתחיל הבמאי אלן קורנו להכניס לתמונה את מרכיביו הנוספים: התייסרות עצמית, חטא קדמון הרובץ גם על מי שחוקית הוא חף-מפשע (משום כך הישוו אותו עם היצ'קוק), אחריות קולקטיבית לפשע, אהבה כבי- טוי לרצון. השתלטות על הזולת וכמקור לייסורים, וכן הלאה.

כל זה צומח מתוך היכרות מיקרית של המפקח עם נערה תמהונית (סטפניה סאנדרלי) המעצבת חלונות-ראווה, ורציחתה לאחר-מכן. ברקע, יש תפקיד בולט למפקד-המש- טרה העומד לצאת בדימוס (פרנסואה פריה) ולרעייתו המשותפת (סימון סיניורה).

מי שניחן בקיבה חזקה, יוכל לגלות שלמרות הליקויים

הואנאליים

שוקם לאחר תלישת הדפים הראשונה מן. הוא צולם, ואז בא אחד ממספטי המחר ותלש מהעמודים המצולמים.

● מתוך סיפורו של צבי אדר מבוא לחינוך ולתורה תלש אחד מהחנכים לעתיד את הפרקים „האם מותר וצריך לחנך?” ו„האם אפשר — ועד היכן אפשר לחנך?”

● התעניינותם של סטודנטים בסיפורות, ואינכונותם לשלם עבורה, הביאו לכך ש־מתוך חוברת של כתבי־העת „סימולקרה” (3-4), המחזיקה 492 עמודים, הם הותירו רק את 24 העמודים הראשונים.

● מעשה בד"ר גרוס, מן החוג לכלכלה של האוניברסיטה, שהטיל על תלמידיו לקרוא פרק בספר תולדות עמ"שאל בעת החדשה, ונמצא תלמיד שחתך את תולדות עם ישראל בעת החדשה מתוך עותק של הספר. ד"ר גרוס, המאמין ביעודה של הספרייה, כינס את כל תלמידי הקורס שלו, וביקש שהפרק החתוך יוחזר בעילום־שם. מאומה לא הועיל. בבחינה שערך כעבור זמן, הוא כלל שתי שאלות־חובה בעניין השחתת ספרים, וגם שאלות־חובה לא עזרו לספר הפגום.

● בספרייה הלאומית נוהגים לצלם חומר נדיר ועיתונים במיקרופילם. בכמה מאולמות־הקריאה מצויות מקרנות, שבהן יכולים הסטודנטים לקרוא את החומר המצולם. אלא שמן הסתם יש סטודנטים, שהחריבו לעצמם מקרנות פרטיות. באורח־קבע ישנם באולמות־הקריאה מכונה או שתיים, שהעדשות היקרות שלהם נגנבו, וחולף זמן רב עד שהספריה מוצאת תקציב לרכישת עדשות חדשות.

דומה שיחסו של הסטודנט לספרייה הלאומית אינו נופל מיחסו לאתרי־טבע ו־ארכיאולוגיה, והוא מבליט ביחסו לניכסי־הרוח האלה את „הישראלי המכוער” כ־משמדת־תרבות.

■ דן עומר

דיוקנו של גיבור ישראלי מצוי

במאמר „דיוקנו של גיבור ישראלי מצוי”, הדן באסא קדמוני, מאת יאיר קוטלר, ב„הארץ”, כתוב בין השאר: „...חוקרים את פטרה. מבלים שעות בספריית האוניברסיטה. תולשים דפים מספרים נדירים בספרייה הלאומית. יורדים לשטח מצור־ידיים בטלסקופ. מציבים תצפיות בבאר־מנוחה...”

של פרופ' יחזקאל קויפמן.

● ד"ר אהוד שפרינצק נתן לתלמידיו לקרוא פרק מתוך הספר אויבי החברה הפתוחה מאת ההוגה קארל פופר, במסגרת שיעוריהם בחוג למדע המדינה. הפרק נתלש, ולא עזרו הפצרותיו של הד"ר שפרינצק להחזיר את הפרק החסר, ולוא בעילום־שם.

● הדבק טרם יבש על כריכת הקובץ פסקי־דין של בית־המשפט־העליון בישראל, כרך כ"ח (תשל"ד), וכבר נתלשו פסקי־הדין מתוך הכרך החדש.

● הקובץ הפרקליטי, כרך כ"ד (67/8).

שכותרתה היא „לבטיהם של מייסדי הר־סוציאליזם הגרמני”, נגנבו 40 הדפים הראשונים — כנראה לשם הגשת עבודה סמי־נריונית כלשהי.

● האנציקלופדיה העברית משמשת את אחת המטרות החשובות ביותר לסטודנטי־טיס. למשל: מתוך כרך א' של האנציקלור־פדיה נתלש הערך „אגדה”, ובכרכים י"ב ו־י"ג נתלשו הערכים „דמוקרטיה” ו„הון”.

● התולש של הערך „אגדה” הפץ מן הסתם להרחיב את השכלתו־היהודית, והוא סיף אל אוסף תלושי את שני הפרקים הראשונים מתוך תולדות האמונה הישראלית

הספרנים ב„ספרייה הלאומית”, השוכנת בקמפוס האוניברסיטה העברית בירושלים, מקפידים, לאחרונה, לבדוק כל ספר שהם מקבלים בחזרה מהסטודנטים.

סיבת־ההקפדה: הסטודנטים תולשים פרי־קים שלמים מתוך ספרי הספרייה, על־מנת לחסוך בהוצאות־צילום והעתקת החומר ש־הם נזקקים לו לצורך לימודיהם.

במדינת־ישראל ישנו חוק המחייב כל מוציא־לאור של ספר, עיתון או כתבי־עת, לשלוח לספרייה הלאומית שני עותקים מכל ספר או עיתון שראו אור. מטרת חוק זה היא ליצור בית־גנזים, שבו ירוכזו כל הספרים והעיתונים שהופיעו במדינת־ישראל, ראל. מתוך כוונה שימשו את החוקרים למיניהם.

שעה ששערי הספרייה הלאומית האמרי־קאית, ספריית־הקונגרס, והגלריה הלאומית בלונדון פתוחים אך ורק לפני חוקרים הנזקקים לגנזיות־תרבות של אמריקה או בריטניה, הרי שדלתות־הזכויות של הספרייה הלאומית בארץ פתוחים לכל. מרבית המשי־תמשים בספרייה הם הסטודנטים של האר־ניברסיטה הירושלמית.

אלא שבניו של עסה־הספר, נכדיהם של מנדלי־מוכר־ספרים, ותרבות שלמה שקדור־כת הספר היו ממושאי־החיים שלה, חסרים כבוד אלמנטרי לספרים, מחבריהם ושלי־חותם התרבותית. דומה כי הסטודנטים, ש־המדינה משקיעה סכום־עתק בהשכלתו של כל אחד מהם, הם כפוי־התודה לספרייה הלאומית שפתחה את שעריה לפניהם.

הסטודנט הישראלי הוא משחית־ספרים כרוני.

בין המרתפים המאוררים של גכסי־הרוח האצורים בספרייה מצויים גם שרידי־ה־וואנדאליזם * ונכסי האירוח של הסטודנט הישראלי המצוי: אוסף הדוגמות של ספרים שהושחתו — כאשר אחדים מהם הם עותקים בודדים, שלא ניתן למצוא להם תחליף.

עורכי־הדין

הגונבים

מ־פעם־בפעם עורכת הספרייה תערוכה של ספרים מושחתים, בתיקוה שעצם הצגתם ימנע את השחתת הספרים שטרם הושחתו.

בתערוכה שנערכה לאחרונה, הוצגו כמה דוגמות, שייתכן כי הן מורות יותר מכל על ערכו הסגולי של הסטודנט הישראלי.

● כלכלן לעתיד, שיתכן ובעתיד הקרוב יכהן כנספח מיסחרי של המדינה ב־חו"ל, שאל מן הספרייה את ספרו של הלר תורת המיסחר הבינלאומי. הוא חתך מתוך הכריכה את הספר כולו, והשתל בו ספר אחר, השווה במידותיו לספר שנלקח.

● מתוך עבודת־גמר לחואר מ"א, ש־הגיש שלמה שפיר לפרופ' יעקב טלמון.

* וואנדאליזם — שבט גרמני מסקנדינביה, שחזר במחצית האלף הראשון לספריה אל אירופה המרכזית והמערבית, יסד ממלכה באפריקה ועבר לאיטליה, השמיד את הצבא והצי של רומא וביזאנטיון, ובזז את רומא. שם נרדף לבוזים פראיים ולמה־ריב־תרבות.

למטה: הזמנה לסטודנט־גנב להחזיר בעילום־שם את העמודים שחלש, פרק מספר על תולדות עם ישראל. העמודים לא הוחזרו. מפעם לפעם עורכת הספרייה הלאומית תערוכה של ספרים מושחתים בתיקוה שעצם הצגתם בפומבי תמנע השחתת ספרים נוספים, מהם נדירים ביותר, אשר טרם הושחתו.

מוצג החרפה קטע מתערוכה של הספרייה הלאומית, המוקדשת לוואנדאליזם של הסטודנטים. למעלה: ספר שכמה מעמודיו נתלשו. מימין: סיפור על סטודנט שלא מצא זמן לקרוא חמישה עמודים על פסיכולוגיה לא־נורמלית, ותלש את העמודים מכתב־העת.

העולם הזה

נאשמות שושי
(„כריסטיאן")
אבן-זהר (משמאל)
ותמי לוי (מימין)

יְדוּיָה הַאִישִׁי
שֶׁל הַצַּעִידָה
הַנֹּאשָׁמוֹת
בְּבִיצוֹעַ מַעֲשִׂים
מֵאֲוִנִים עַל
הַבִּמָּה

תִּיאַטְרוֹן

הַעֲיִירוֹם הַגִּיעַ

לְבֵית-הַמִּישָׁפָּט